

ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ เป็นอดีตศิษยาภิบาลของคริสตจักรเบระคา เมืองฮูสตัน, รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ท่านได้ศึกษาประวัติศาสตร์ ภาษากรีก และภาษาฮีบรูที่มหาวิทยาลัยอริโซนา หลังจากนั้นได้เข้ารับการศึกษาคณะที่สถาบัน Dallas Theological Seminary เนื่องจากสงครามโลกครั้งที่สอง ท่านต้องหยุดการศึกษาไว้เพื่อเข้าไปรับใช้ชาติในกองทัพอากาศ โดยท้ายสุดท่านได้รับยศนาวาอากาศโท

หลังจากท่านสำเร็จการศึกษาแล้ว ในปี ค.ศ. 1950 ท่านเริ่มรับใช้พระเจ้าที่คริสตจักรเบระคา การศึกษาภาษาดั้งเดิมของพระคัมภีร์ (กรีกและฮีบรู) ศาสนศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การวิเคราะห์ต้นฉบับเป็นหลักในการรับใช้พระเจ้าของท่าน ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ได้สอนโดยใช้ภาษาดั้งเดิมในบริบทตามยุคสมัยของพระคัมภีร์ซึ่งจะให้ผู้เรียนรู้จักพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์มากยิ่งขึ้น

ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ได้พัฒนาระบบใหม่ๆ ในการใช้คำศัพท์ ภาพประกอบ และประเภทหลักคำสอนซึ่งเสริมประสิทธิภาพในการเข้าใจ และการประยุกต์ใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนแก่ผู้เรียน เป้าหมายของพันธกิจ คือ ให้คริสเตียนรู้จักวิถีชีวิตที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ผู้เชื่อ เพื่อเขาจะมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่บริบูรณ์

เสรีภาพผ่านชัยชนะ ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์สามารถรับใช้ชาติในฐานะเป็นทหาร ประหารศัตรู และยังเป็นคริสเตียนที่ดีหรือ หรือเราสามารถอ้างสิทธิ์ในการคัดค้านการเกณฑ์ทหารไปทำสงคราม พระเจ้าทรงขัดแย้งพระองค์ที่พระองค์ทรงบัญชาว่า “อย่าฆ่าคน” และ “พวกท่านจะต้องดีเขาให้ฝ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นที่เดียว” พระคัมภีร์ได้ตอบคำถามอันสำคัญนี้

พระเจ้าทรงแต่งตั้งหลักการซึ่งให้แต่ละประเทศชาติมีสิทธิ์ในการปกป้องความเป็นเอกราชและอธิปไตยของตน ที่จะรักษาเสรีภาพไว้ และที่จะป้องกันผลเมืองจากความโหดร้ายที่เกิดจากการมีประเทศที่สองเขามาครอบครอง การมีกองทัพทหารที่เตรียมพร้อมทุกด้านจะช่วยป้องกันไม่ให้อัตโนมัติเข้าสู่ภาวะสงคราม เพราะจะจูงใจประเทศที่รุกรานให้ละเว้นการบุกประเทศ อย่างไรก็ตาม หากศัตรูนั้นยังตั้งใจบุกประเทศกองทัพทหารจำต้องพิทักษ์รักษาผู้ที่ไม่สามารถป้องกันตัวเองได้

ผู้ชายที่ยอมสละชีวิตของตนเพื่อภรรยา ครอบครัว เพื่อน และประเทศชาติได้รับรองว่าเสรีภาพซึ่งเราได้รับและยกย่องจะดำรงต่อไป เช่นเดียวกับที่องค์พระเยซูคริสต์ทรงกระทำการเสียสละครั้งสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ที่ไม่กางเขนนั้น คือ ที่พระองค์ทรงพลีชีพซึ่งทำให้มนุษย์ทุกคนอาจได้รับชีวิต นิรันดร์ ทหารก็ได้เสียสละและอุทิศถวายเวลา โอกาส และบางครั้งกระทั่งชีวิตของตนเพื่อคนอื่นจะดำรงอยู่อย่างเสรี ดังนั้น เราไม่ควรลืมเกียรติยศที่ควรถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และแก่ทหารอันทรหดผู้ซึ่งได้ซื้อเสรีภาพผ่านชัยชนะ

เสรีภาพผ่านชัยชนะ

(Freedom Through Military Victory)

ศจ. อาร์. บี. ทิม, จูเนียร์

R.B. THIEME, JR., BIBLE MINISTRIES

HOUSTON, TEXAS

นโยบายด้านการเงิน

ผู้ใดที่ต้องการรับหนังสือหรือเทปจากพันธกิจ อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ ไบเบิล มินิสทรีส์ จะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น พระเจ้าทรงประทานหลักคำสอนพระคัมภีร์ เราปรารถนาที่จะสะท้อนพระคุณของพระองค์ เพราะฉะนั้นทางพันธกิจนี้จึงไม่ขอค่าตอบแทน เมื่อผู้เชื่อได้สำนึกถึงคุณค่าในการเผยแผ่หลักคำสอนพระคัมภีร์แล้ว เขาจึงมีภาระใจในการสนับสนุนองค์กรที่รับใช้ในพันธกิจประเภทนี้

หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงมาจากคำบรรยายและบันทึกของ ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

ผู้ที่ประสงค์จะรับรายการชื่อหนังสือและเทปต่างๆ ในภาษาอังกฤษ กรุณาติดต่อที่ :

R. B Thieme, Jr., Bible Ministries

P.O Box 460829, Houston, Texas 77056-8829 หรือดูเว็บไซต์ที่ www.rbthieme.org

(สำหรับหนังสือภาษาไทยเชิญแวะชมเว็บไซต์: www.maxklein.org)

Freedom Through Military Victory © (สงวนลิขสิทธิ์) ค.ศ.1996 โดย อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

ฉบับแรก ค.ศ. 1971 ฉบับที่สาม ค.ศ. 1996

การคัดลอกส่วนใดๆ ในหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

แปลและพิมพ์เป็นภาษาไทยโดยได้รับอนุญาตจาก อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ ไบเบิล มินิสทรีส์

ฉบับนี้แปลและพิมพ์ที่เชียงใหม่ ค.ศ. 2006

คำอุทิศ

ในปี ค.ศ.1756 พันตรี โรเบิร์ต โรเจอร์สได้จัดกองร้อย 9 กองจากทหารท้องถิ่น ซึ่งมีเชื้อสายยุโรป (Continental) ให้เป็นหน่วยโจมตีพิเศษ ซึ่งได้รับใช้ชาติในสงครามฝรั่งเศสและสงครามอินเดียแดง ตั้งแต่นั้น Rangers (หน่วยเรนเจอร์ส) ได้สร้างชื่อเสียงในความกล้าเลิศจิตและความกล้าหาญ ซึ่งเป็นที่สืบต่อกันมาในกองทัพสหรัฐจนถึงทุกวันนี้

หน่วยเรนเจอร์สได้รับใช้ชาติอย่างมีเกียรติ ตั้งแต่การสู้รบที่ Bloody Ridge ในปี ค.ศ. 1763 และการสู้รบ Cowpens ในปี ค.ศ.1781, จนถึง 18 วันใน Chiunizi Pass, Anzonio, Cistema การยกพลขึ้นบกที่ชายหาดโอมาฮา นอร์มั่งดี Task Force Sugar, Leyte, Luzon, Myitkyina Air Field, พม่า , แม่น้ำยาลูที่เกาหลีเหนือ, เวียดนาม, เกรนาดา, Desert Storm และ โซมาเลีย

ในเดือนตุลาคม ปีค.ศ. 1951 เสนาธิการพลเอก เจ. ลอร์ดิน คอลลินส์ ได้อนุมัติให้โรงเรียนนายร้อยที่ ฟอร์ด เบนนิง มลรัฐ จอร์เจีย แต่งตั้งแผนกวิชาทหาร หน่วยเรนเจอร์ส ด้วยจุดประสงค์ที่จะผลักดันความกล้าเลิศจิตของหน่วยนี้ให้ยังคงอยู่ในกองทัพสหรัฐ

ในเดือนสิงหาคมปี ค.ศ. 1971 หน่วยเรนเจอร์สได้มีแผนกใหม่ คือ Reserve Officer Training Corps (ROTC) ข้าพเจ้าจึงขออุทิศหนังสือเล่มนี้แด่นักเรียนทหาร ROTC รุ่นแรกในประวัติศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกา คือชั้นเรียน 502-71 นักเรียนทหารเหล่านี้เป็นชายหนุ่มที่มีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ได้รับการฝึกฝนถึงขั้นสูงสุด ทั้งทางกายและใจ เป็นการฝึกอบรมที่แสนหนักภายใต้การดูแลของนายทหารที่เก่งที่สุดของกองทัพ

ในวันที่ 12 สิงหาคม ปีค.ศ.1971 ณ ค่ายทหาร ฟอร์ด เบนนิง มลรัฐ จอร์เจีย ลูกชายของข้าพเจ้า (นายทหารเรนเจอร์ส อาร์. บี. ธิม, ที่ 3) ได้ศึกษาจบในชั้นเรียน ROTC เป็นรุ่นแรก อันเป็นพยานหลักฐานถึงพระคุณของพระเจ้าและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์

อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

หมายเหตุผู้เรียบเรียง

หนังสือเสรีภาพผ่านชัยสมรภูมิได้รวบรวมและพิมพ์ขึ้น โดยวัตถุประสงค์สองประการ ประการแรก คือ เพื่ออธิบายหลักการพระคัมภีร์ว่า เสรีภาพของประเทศขึ้นอยู่กับกองทัพที่แข็งแกร่งและเตรียมพร้อมที่จะปกป้องพลเมืองและชายแดนของประเทศจากศัตรู ประเทศใดก็ตามที่เสียกองทัพไปไม่สามารถดำรงอยู่ได้นาน ประการที่สอง เป็นผลซึ่งตามมาจากการแรกที่ได้พิสูจน์แล้ว คือ เนื่องจากพระเจ้าทรงสถาปนากองทัพไว้เพื่อรักษาเสรีภาพ คริสเตียนมีความรับผิดชอบที่จะรับใช้ชาติในฐานะเป็นทหาร และสนับสนุนกองทัพในฐานะเป็นพลเมืองของประเทศ

หนังสือเล่มนี้เป็นฉบับปรับปรุงจากฉบับแรกที่พิมพ์ในปี ค.ศ.1971 บวกกับข้อมูลจากหนังสือ In Harm's Way (1990) และข้าพเจ้ายังได้นำหลักการที่เกี่ยวข้องจากหนังสือเล่มอื่นของ ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์ (ซึ่งไม่มีการพิมพ์แล้ว) เช่น The Christian Warrior (1975) Divine Establishment (1988) National Crisis (1971) และ War: Moral or Immoral? (1974) มารวบรวมไว้ในหนังสือเล่มนี้

การเคารพนับถือกองทัพ ซึ่งเป็นศิลามูลเอกของการมีสังคมที่สงบสุข ได้รับการสนับสนุนโดยพันธกิจการสอนของ ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์ตลอดมา การที่ท่านได้รับใช้ชาติในสงครามโลกครั้งที่สอง และความทรงจำที่ท่านมีต่อสหายที่ได้เสียชีวิตในการรักษาเสรีภาพของประเทศเป็นประสบการณ์ส่วนตัวของท่านซึ่งจะประจักษ์แก่ผู้อ่านในขณะที่อ่านหนังสือเล่มนี้ พันธกิจของท่านได้คลอใจผู้เชื่อมากมายให้รับใช้ชาติในฐานะเป็นทหารของประเทศ และรับใช้องค์พระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะเป็นทหารคริสเตียน

อาร์. บี. ซิม, ที่ สาม

สารบัญ

คำอุทิศ.....๑
หมายเหตุผู้เรียบเรียง.....๒
อารัมภบท.....๖

ภาคที่ 1 : ต่อประเทศชาติ

เสรีภาพไม่ได้มาง่ายๆ.....1
หลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข.....5
สถาบันต่างๆ ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ 7
    ส่วนบุคคล.....8
    คู่สมรส.....12
    ครอบครัว.....13
    ประเทศชาติ.....16
        มีข้อสนับสนุนการปฏิบัติบ้างไหม?.....20
        การทรยศชาติ 21
        ประเทศแกนนำของพระเจ้า 22
        คริสตจักรและภาครัฐ.....28
การปกป้องประเทศ.....30
    การตีความพระคัมภีร์ให้ถูกต้อง.....31
    เบื้องหลังจากประวัติศาสตร์.....32
    กิจกรรมของฝ่ายศัตรู.....36
    การตอบโต้จากอิสราเอล.....38

การต่อต้านจากภายใน.....	41
ความเตรียมพร้อมทางด้านทหาร.....	42
การเตรียมพร้อมของพลเมือง	44
การเตรียมพร้อมทางด้านทหารสามารถป้องกันไม่ให้มีสงครามเกิดขึ้น.....	48
ยกเลิกการระดมทหารอย่างถูกวิธี	50
มุมมองของพระเจ้าที่มีต่อกองทัพทหาร.....	52
การปกป้องประเทศ.....	52
การปกป้องประเทศจากศัตรูภายใน.....	53
การปกป้องประเทศชาติจากศัตรูภายนอก.....	53
สันติภาพผ่านกองทัพทหารที่เตรียมพร้อม.....	55
ความแน่นอนของสงคราม.....	57
ภาพพจน์ด้านการทหารของพระเยซูคริสต์.....	59
ประเทศที่แพ้สงครามต้องเสียเสรีภาพ.....	61
การล้มเหลวทางการทหารเป็นการสะท้อนให้เห็นถึง ถึงความเสื่อมของประเทศ.....	64
การเกณฑ์ทหาร.....	65
หากจะมีประสิทธิภาพในด้านยุทธการ จำเป็นต้องมีวินัยและการฝึกฝน.....	68
ความเป็นผู้นำและคุณธรรมเป็นสิ่งจำเป็น.....	70
การเสื่อมฝ่ายวิญญาณนำไปถึงภัยพิบัติทางการทหาร.....	73
การแก้ไขปัญหของพระเจ้า.....	78
ชีวิตฝ่ายวิญญาณและกฎหมายและหลักการต่างๆที่พระเจ้าทรง สถาปนาไว้ สำหรับสังคมที่สงบสุข.....	79

ภาคสอง: แด่ทหาร

ทหารคริสเตียน.....	85
ทหารเป็นอาชีพที่มีเกียรติ.....	90
การปกป้องสำหรับทหารคริสเตียน.....	91
คุณธรรมของทหารคริสเตียน.....	94
การเป็นมืออาชีพ.....	99
ชัยชนะเหนือความกลัว โดย เครื่องมือการแก้ไขปัญหา 10 ประการ.....	100
ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณสำหรับทหารคริสเตียน.....	123
ชัยสมรภูมิของทหารคริสเตียน.....	126
ชัยชนะในชีวิต.....	127
การฟื้นภัยแห่งสนามรบ.....	128
ชัยชนะเหนือความตาย.....	134
ชัยชนะเหนือความโศกเศร้า.....	136
‘เอฟ ฟอร์ เฟร็ดดี’	139
การกล่าวการวะแด่นักรบผู้สง่าราศี.....	141
 อภิธานศัพท์.....	 144
อักษรอนุกรมข้อพระคัมภีร์.....	148

พระคำของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุส่วนลึกจนสามารถแยกจิตใจและวิญญาณออกจากกัน แม้ข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายของใจ (ฮีบรู 4:12)

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดีขึ้น และการอบรมในทางธรรม เพื่อให้คนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17)

จงอดสำห้สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15)

อาร์มภบท

ก่อนที่คุณจะเริ่มต้นศึกษาบทเรียนพระคัมภีร์ ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า จงกล่าวถึง (สารภาพ) บาปของคุณ โดยส่วนตัวกับพระเจ้า

ถ้าเรากล่าวถึง [สารภาพ] บาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น

(1 ยอห์น 1:9)

จากนี้คุณจะมีสัมพันธภาพกับพระองค์ และจะได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณจึงพร้อมที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ และผู้ที่มีสการพระองค์ ต้องมีสการพระองค์ด้วย [การทรงนำจาก] พระวิญญาณและความจริง [จากพระคัมภีร์] (ยอห์น 4: 24)

ถ้าหาก你不เคยเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและไม่เคยเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณ ประเด็นสำคัญไม่ใช่การสารภาพบาป เพราะคุณจำเป็นต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าก่อนที่จะได้รับการยกโทษจากบาปที่เคยทำมา

ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา (ยอห์น 3:36)

ภาคที่ 1

ต่อประเทศชาติ

เสรีภาพไม่ได้มาง่าย ๆ

ประเทศที่ชอบรุกรานได้พัฒนากำลังทางกองทัพทหารไม่ใช่เพื่อที่จะป้องกันประเทศของตนเอง แต่เพื่อที่จะทำลายและยึดประเทศอื่นให้อยู่ภายใต้การบังคับ การที่ต้องเสียชีวิตชายหนุ่มที่เข้าสู่รบเพื่อป้องกันประเทศของตนเองจากประเทศที่รุกรานนั้นคุ้มค่ากันหรือไม่ นี่คือคำถามที่คนทุกคนต้องตัดสินใจ ถ้าประเทศหนึ่งปรารถนาที่จะได้รับพระพรและผลประโยชน์ซึ่งมาจากการเป็นประเทศเสรี ประเทศนั้นต้องมีกองทัพทหารที่เตรียมพร้อมเสมอ เสรีภาพเป็นสิ่งที่เราต้องซื้อด้วยเลือดเนื้อของผู้ที่เห็นว่าเสรีภาพเป็นสิ่งที่มีความค่ามากกว่าชีวิต ถ้าคนรุ่นหนึ่งไม่พร้อมทั้งทางด้านจิตใจและวิญญาณที่จะสู้เพื่ออิสรภาพ และมีคนจำนวนมากที่ไม่รับหลักการที่ว่าอิสรภาพต้องแลกมาด้วยเลือดเนื้อ ประเทศนั้นต้องเสี่ยงต่อการเสียเสรีภาพ

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะยังพยายามที่จะมีเสรีภาพผ่านสันติวิธี แต่ก็ยังมีสงครามต่อไป ตลอดทั้งประวัติศาสตร์จนกว่าพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็น “องค์สันติราช” จะเสด็จกลับมายังโลกเพื่อครองโลกเป็นเวลา 1,000 ปี (อิสยาห์ 9:6; ปัญญาจารย์ 3:8; มีคาห์ 4:1-3; มาระโก 13:7; วิวรณ์ 20:4) ความคิดที่ว่ามนุษย์จะสามารถกระทำการที่มีเพียงแต่พระเยซูคริสต์จะทำได้ในยุคพันปีของพระองค์นั้น เป็นการเพิกเฉยต่อพระคัมภีร์และเป็นความเย่อหยิ่งพระองค์เองได้ตรัสว่าสงครามจะต้องเกิดขึ้นแน่นอน

“ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงคราม [การสู้รบกัน] และข่าวลือเรื่องสงคราม [สงครามเย็น] คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น [เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์] แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง เพราะประชาชาติจะถูกขึ้นต่อผู้ประชาชาติราชาอาณาจักรต่อผู้ราชาอาณาจักร” (มัทธิว 24:6-7ก)¹

บนโลกนี้จะไม่มีความสงบจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเป็นครั้งที่สอง เพื่อสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ ถึงตอนนั้น การขัดแย้งและการต่อสู้กันซึ่งเป็นผลมาจากธรรมชาติบาป และการที่ซาตานเป็นเจ้าโลก (ยอห์น 12:31) จะรบกวนมนุษยชาติเสมอ อนาคตของประเทศชาติยังจะถูกตัดสินบนสนามรบ เพราะฉะนั้น ทุกประเทศจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อมที่จะเข้าสู่ภาวะสงครามเพื่อเป็นประกันว่าประเทศนั้นจะมีอิสรภาพและสันติภาพต่อไป

มีวาระฆ่า และวาระรักษาให้หาย มีวาระรื้อทำลายลง และวาระก่อสร้างขึ้น ...วาระสงคราม และวาระสันติ (ปัญญาจารย์ 3:3, 8ข)

1. ศึกษาเพิ่มเติมได้ในหนังสือ *The Divine Outline of History: Dispensations and the Church* โดย ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ (Houston: R.B. Thieme, Jr., Bible Ministries, 1989), หน้า 72-75; และ *Anti-Semitism* (1991) หน้า 104, 109-119 หนังสือที่อ้างถึงในเล่มนี้ที่เป็นผลงานของ ศ.จ. อาร์ บี ธิม จูเนียร์ หากชื่อเรื่องปรากฏเป็นภาษาไทยแสดงว่าเป็นหนังสือที่ได้แปลและพิมพ์เป็นภาษาไทยเรียบร้อยแล้ว

ข้อพระคัมภีร์ที่นำมาใช้ในหนังสือเล่มนี้อาจเปลี่ยนจากข้อพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาไทย เพื่อให้ความหมายตรงกับข้อพระคัมภีร์ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ *Freedom Through Military Victory* ต้นฉบับภาษาอังกฤษ (ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อพระคัมภีร์จาก New American Standard Bible [NASB] เป็นหลัก)

ในปี ค.ศ. 425 ผู้นำคริสตจักรในเมืองฮิปโปซีอ ออัสติน (Augustine) ซึ่งเป็นนักศาสนศาสตร์เอกของโลกสมัยก่อน ได้รับรองหลักการพระคัมภีร์ที่ว่า อิสรภาพได้มาผ่านชัยสมรภูมิ ในจดหมายที่ท่านได้เขียนถึง โบนิฟาส (Boniface) ผู้นำกองทัพอาวุธของอาณาจักรโรมันตะวันตกและผู้เชื่อใหม่ในพระคริสต์ ออัสตินตักเตือนให้โบนิฟาสปกป้องมอริเทเนียซึ่งเป็นอาณานิคมของโรมที่ตั้งอยู่ที่อัฟริกาเหนือจากชาวแวนดัลที่กำลังจะรุกเข้ามา ออัสตินได้หนุนใจเพื่อนคริสเตียนของท่านว่าพวกเขาสามารถรับใช้ชาติในกองทัพอาวุธ ปราบปรามข้าศึก และยังสามารถที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า

“มีบางคนกำลังอธิษฐานเผื่อท่าน [โบนิฟาส] เป็นการต่อสู้กับศัตรูซึ่งตามองไม่เห็น และท่านเอง ในการเข้าสู่สนามรบเพื่อพวกเขา นั้น ได้ต่อสู้กับคนป่าเถื่อน ซึ่งเป็นศัตรูที่ตามองเห็น ดังนั้น นี่เป็นสิ่งที่ท่านควรคิดถึงเมื่อท่านกำลังเตรียมอาวุธ เตรียมตัวที่จะเข้าการสู้รบ คือแม้กำลังกายของท่านเป็นของขวัญจากพระเจ้า... ...จะต้องมีสงครามเพื่อที่จะมีสันติภาพ”²

สันติภาพเป็นปัจจัยที่อำนวยความสะดวกให้เกิดเสรีภาพขึ้น เสรีภาพนั้นคือการเป็นอิสระจากการบังคับของอิทธิพลภายนอก เป็นการดำเนินชีวิตตามความคิดเสรีในการตัดสินใจ โดยไม่ถูกบังคับจากการข่มขู่หรือความรุนแรง สำหรับประเทศแกนนำของพระเจ้า เช่น สหรัฐอเมริกา หลักคำสอนภายในจิตใจของผู้เชื่อในพระคริสต์เป็นฐานแห่งเสรีภาพ (ยอห์น 8:32)³

2. Philip Schaff, ed., *Nicene and Post Nicene Fathers of the Christian Church*, 14 vols., first series (Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., 1983) 1:553-54.

3. ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์, *The Divine Outline of History*, หน้า 35-37, 67-69 และดูหน้า 22 ในหนังสือเล่มนี้

และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรีเพราะข้าพระองค์ได้แสวงคำบัญชา ของ
พระองค์ [หลักคำสอนพระคัมภีร์] (สดุดี 119:45)

การแสวงความจริงแห่งพระคัมภีร์ได้ก่อให้เกิดอิสรภาพส่วนบุคคลและในระดับชาติ
อย่างไรก็ตาม การที่จะรักษาอิสรภาพนั้นให้มั่นคงจำเป็นต้องได้รับการค้ำจุนจากกองทัพที่
แข็งแกร่ง คือกองทัพที่ได้รับการฝึกฝน มีแรงจูงใจและความกระตือรือร้น และได้รับการ
สนับสนุนอย่างดีในการปกป้องอิสรภาพและกิจการภายในประเทศ

รัฐธรรมนูญ และ พระราชบัญญัติสิทธิและเสรีภาพของพลเมือง (Bill of Rights) แห่ง
ประเทศสหรัฐอเมริกาได้นิยามความหมายของเสรีภาพภายในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่
รากฐานอันเป็นที่รักของชาวสหรัฐเหล่านี้จะเป็นเพียงม้วนหนังสือที่ไร้คุณค่าหากไม่ได้มี
สงครามยาวนานถึง 6 ปีครึ่ง ซึ่งสุดท้ายทหารสหรัฐได้ชนะกองทัพของอังกฤษเพื่อรับการ
ปลดปล่อยจากการปกครองอันกดขี่ของอังกฤษนั้น ปัจจุบันนี้ กองทัพสหรัฐยังปกป้องและ
รักษาเสรีภาพอันล้ำค่าจากศัตรู มิแต่กองทัพทหารเท่านั้นซึ่งสามารถรักษาความเป็นอิสระ
จากกองทัพภายนอกซึ่งทำลายเสรีภาพ ไม่ว่าจะประเทศสหรัฐอเมริกา หรือประเทศใด
ที่ปรารถนาความเป็นไท ประเทศนั้นจำเป็นต้องพัฒนาและรักษากำลังของกองทัพซึ่ง
เตรียมพร้อมที่จะเข้าสู่สงคราม

ปัจจุบันประเทศสหรัฐอเมริกากำลังมาถึงทางตัน! ตลอดศตวรรษที่ 20 สหรัฐได้
เพิกเฉยต่อแนวโน้มของประวัติศาสตร์ และมักจะมึนโง่เขลาโดยลบล้างทหารให้น้อยลง
โดยเฉพาะในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 2 และหลังจากความล้มเหลวใน
สงครามเวียดนาม นโยบายนี้มาจากแนวคิดที่ว่า การถอนตัวจากโลกภายนอก (policy of
isolation) จะทำให้เกิดสันติภาพ นโยบายนี้เป็นการปฏิเสธความจริง

ในช่วงเวลาก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ทั้งประเทศเยอรมันและญี่ปุ่นมุ่งทำสงคราม
เพื่อขยายอาณาเขตและอำนาจ ในตอนแรกประเทศสหรัฐอเมริกาพยายามแก้ไขด้วยสันติ
วิธี แต่ไม่ได้ผล การพึ่งพาสันติวิธีและความไม่พร้อมทางด้านทหารกลายเป็นสาเหตุทำให้

สหรัฐต้องเผชิญกับศัตรูในสงครามโลกครั้งที่สอง มีทหารรุ่นหนึ่งซึ่งต้องเสียชีวิตเพราะ
ความอ่อนแอของสหรัฐ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ได้สู้รบและชนะศัตรูในสงครามนั้นได้เข้าใจ
และกระทำตามหลักการและกฎต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข (the
Laws of Divine Establishment) พวกเขาได้กำจัดศัตรูในที่สุด ซึ่งได้รับรองเสรีภาพสำหรับ
ชั่วอายุของเขาต่อไป

เสรีภาพที่ชาวสหรัฐได้รับในทุกวันนี้เป็นสิ่งที่ได้ซื้อผ่านการเสียสละและความ
ทุกข์ยากของคนทีกล้าหาญ ในฐานะเป็นชนชาติหนึ่ง ชาวสหรัฐสามารถตัดสินใจหันทาง
ชีวิตของตนเองเพราะชัยชนะในสงคราม ผู้ที่เป็นคริสเตียนได้รับสิทธิพิเศษที่จะเข้าประชุม
การนมัสการพระเจ้า และประกาศพระกิตติคุณอย่างไม่ถูกข่มเหงและกดขี่เพราะกองทัพ
ทหาร ตั้งแต่ปีค.ศ. 1776 ชาวสหรัฐเป็นหนี่อย่างมหาศาลต่อทุกคนที่เข้าร่วมในกองทัพ
ทหาร โดยเฉพาะผู้ที่สละชีวิตของตนเพื่อชาวสหรัฐจะได้มีเสรีภาพ หากสหรัฐจะรักษา
เสรีภาพนั้นไว้ ประชาชนจำเป็นต้องรักษาหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้
สำหรับสังคมที่สงบสุขเช่นเดียวกัน

หลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข

ด้วยความสัพัญญูของพระองค์ พระเจ้าทรงทราบตั้งแต่อดีตกาลว่ามนุษย์จะเลือกที่
จะกระทำบาป พระองค์ยังทรงทราบว่า เมื่อมนุษย์ได้ธรรมชาติดาบแล้วเขาจะมีความ
เป็นไปได้อย่างมากที่จะทำลายตนเอง ดังนั้น เพื่อที่จะรักษาและให้มนุษย์ชาติดำรงไปอย่าง
ต่อเนื่องท่ามกลางสงครามระหว่างพระเจ้าและฝ่ายซาตาน (the angelic conflict)⁴ พระเจ้า
ทรงตั้งหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุขสำหรับทั้งผู้

4. การต่อสู้ระหว่างฝ่ายพระเจ้าและฝ่ายซาตาน (angelic conflict) เป็นสงครามที่มนุษย์มองไม่
เห็น ซึ่งกองทัพของซาตานสู้กับกองทัพพระเจ้า เป็นการต่อสู้ต่อเนื่องซึ่งเกิดจากการกบฏของ
ซาตานและอีกหนึ่งส่วนสามของทูตสวรรค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นเหตุให้พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา
เพื่อแก้ไขการกบฏนั้น

เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ เป็นหลักการที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาเพื่อปกป้อง และให้ความมั่นคง ระบบและระเบียบ การเอาตัวรอด และพระพร ต่อมนุษยชาติ หลักการเหล่านี้ได้ประกาศว่า เสรีภาพเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่สุดของมนุษย์ เมื่อมนุษย์ได้กระทำตามหลักการและกฎต่างๆ เหล่านี้ เขาได้ระงับธรรมชาติบาปและแสดงให้เห็นถึงความเลิศประเสริฐของความ เป็นไท

หากมนุษยชาติอยู่โดยปราศจากระบบการควบคุม ก็จะอยู่ไม่นาน สิทธิอำนาจที่ ถูกต้องสมควร ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้ สำหรับสังคมที่สงบสุขได้ปกป้องเสรีภาพของมนุษย์ไว้ สิทธิอำนาจนั้นคืออำนาจที่พระเจ้า ทรงมอบไว้โดยหลักการและกฎต่างๆ เหล่านั้น เป็นการที่พระองค์ทรงมอบความ รับผิดชอบและสิทธิอำนาจเหนือกว่าผู้อื่นในสังคม สิทธิอำนาจนั้นได้ปกป้องความคิดเสรี ในการตัดสินใจ สิทธิส่วนบุคคล ทรัพย์สินสมบัติ และชีวิต ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักของการ มีเสรีภาพ ในขณะที่มีระบบสิทธิอำนาจในทั้งฝ่ายวิญญาณ และฝ่ายโลก แต่หลักการและ กฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุขมีไว้เฉพาะฝ่ายโลกเท่านั้น

พระบัญญัติสิบประการเป็นตัวอย่างของหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนา ไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข เป็นกฎบัญญัติที่พระเจ้าทรงใช้ในการปกครองอิสราเอล ซึ่งมี ระบบการปกครองที่ถือพระเจ้าเป็นผู้ปกครองสูงสุด (theocracy) พระบัญญัติสิบประการ นั้นเป็นรากฐานสิทธิเสรีภาพ หัวข้อแรกมีไว้สำหรับทั้งผู้ที่เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อซึ่งอาศัยอยู่ ภายในเขตชายแดนของประเทศอิสราเอลว่าพระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจสูงสุด สำหรับผู้เชื่อ ในประเทศอิสราเอลคำบัญชาเหล่านี้ได้ประทานสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบที่สุดเพื่อผู้เชื่อ จะสามารถพัฒนาชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน (อพยพ 20:1-12; เปรียบกับยอห์น 8:32) แต่ พระบัญญัติเหล่านี้ *ไม่* ได้เป็นชีวิตฝ่ายวิญญาณ พระบัญญัติหัวข้อสุดท้ายได้เสนอบรรทัด ฐานของศีลธรรม และสรุปกฎบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ที่รับรองเสรีภาพส่วนบุคคลในสังคม รวมถึงสิทธิส่วนบุคคลและสิทธิในการครองทรัพย์สินสมบัติเป็นของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นผู้ เชื่อ หรือผู้ที่ไม่เชื่อก็ตาม (อพยพ 20:13-17) ถึงแม้ว่าพระบัญญัติสิบประการนั้นถูก

สถาปนาไว้เฉพาะอิสราเอล แต่ความจริงแห่งพระบัญญัติเหล่านี้ได้รับรองเสรีภาพส่วนบุคคล และระดับประเทศชาติแก่ประเทศใดก็ตามที่กำลังปฏิบัติตามหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข

สถาบันต่างๆ ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้

พระเจ้าทรงแต่งตั้งสถาบัน 4 สถาบันไว้ซึ่งจะนำหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรง สถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข มายังสังคมมนุษย์ในสี่ด้าน ได้แก่ ส่วนบุคคล กลุ่มสมรส สถาบันครอบครัว และประเทศชาติ สถาบันนี้เป็นรากฐานของมนุษยชาติ ซึ่งพระคัมภีร์ ให้คำจำกัดความและอธิบายหลักการหลายครั้งและชัดเจน พระเจ้าทรงแต่งตั้งสิทธิอำนาจ ที่สูงสุดของแต่ละสถาบันนั้น ความคิดเสรีในการตัดสินใจ (volition) สำหรับส่วนบุคคล สามีสำหรับกลุ่มสมรส บิดามารดาสำหรับครอบครัว และรัฐบาลสำหรับประเทศชาติ ถึงแม้ว่าสถาบันเหล่านี้อยู่ในแผนการที่เจ้ามีไว้สำหรับมนุษย์ตั้งแต่อดีตกาลแล้ว แต่สิ่ง เหล่านี้ก็ถูกตั้งขึ้น ณ เวลาต่างๆ ในประวัติศาสตร์ สถาบันส่วนบุคคลได้เริ่มต้นเมื่อพระเจ้า ทรงสร้างอาดัมในปฐมกาล 1:26 กลุ่มสมรสได้เริ่มต้นเมื่อพระองค์ทรงสร้างผู้หญิงในปฐม กาล 2:22 สถาบันครอบครัวได้เริ่มต้นเมื่อมีการกำเนิดบุตรชายคนแรกในปฐมกาล 4:1 และประเทศชาติเมื่อมีการแบ่งแยกชนชาติตามดินแดนต่างๆ ซึ่งได้ถูกบันทึกในปฐมกาล 10:5 สถาบันเหล่านี้มีไว้สำหรับมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะเชื่อสาข ชนชาติ หรือเพศไหน ไม่ว่ามีฐานะใดในสังคมหรือสถานะฝ่ายวิญญาณอย่างไร และไม่ว่าปัจเจกใดก็ตาม

5. ศจ. อาร์. บี. ทิม, จูเนียร์, *The Divine Outline of History*, หน้า 32-35, 56-64

สถาบันต่างๆ ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้	ผู้ที่มีสิทธิอำนาจโดยหลักการหรือกฎที่พระเจ้าทรงตั้งไว้
1. ส่วนบุคคล	1. ความคิดเสรีในการตัดสินใจ (volition)
2. คู่สมรส	2. สามี
3. ครอบครัว	3. บิดามารดา
4. ประเทศชาติ	4. รัฐบาล

ส่วนบุคคล

พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมเป็นมนุษย์ที่มีสามส่วน คือร่างกาย (body) จิตใจ (soul) และวิญญาณมนุษย์ (human spirit)⁶ เมื่อมนุษย์ได้กบฏต่อพระองค์ โดยเลือกไม่เชื่อฟังพระองค์แล้วกระทำความบาป อาดัมกลายเป็นมนุษย์ที่มีเพียงสองส่วนเท่านั้น คือ ร่างกายและจิตใจ เมื่ออาดัมกบฏต่อพระเจ้าโดยเลือกไม่ฟังคำบัญชาของพระองค์ อาดัมได้เสียวิญญาณมนุษย์ไป และได้รับธรรมชาติบาป ซึ่งเป็นปัจจัยทำให้มนุษย์ไม่สามารถมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าได้ โดยอยู่ในเชื้อสายของอาดัม มนุษย์ทุกคนได้เกิดมาบนโลกนี้โดยมีร่างกายและจิตใจ และตายฝ่ายวิญญาณอยู่ (โรม 5:12) มีแต่การบังเกิดใหม่โดยการเชื่อเพียงอย่างเดียวในพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียว ซึ่งจะทำให้มนุษย์รับวิญญาณมนุษย์จากพระเจ้า ทำให้ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์นั้นเป็นมนุษย์ที่มีสามส่วน และมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ

สิทธิอำนาจหลักของสถาบันแรกนี้คือความคิดเสรีในการตัดสินใจ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ที่จะปฏิบัติและดำเนินชีวิตอย่างใช้เหตุผล แทนที่จะกระทำอะไรโดยสัญชาตญาณ ถึงแม้ว่าเรามีความสามารถที่จะเรียนรู้ไม่เท่ากัน แต่มนุษย์ทุกคนยังมีความสามารถในการใช้ความคิดเสรีในการตัดสินใจ พระเจ้าสามารถวางโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในสมองของ

6. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์, *The Barrier* (1993) หน้า 8-10; *Heathenism* (1979), หน้า 4

มนุษย์ เพื่อที่เราจะทำตามแผนการของพระองค์ทุกประการ แต่พระองค์ทรงประสงค์ว่าทุกคนจะตอบสนองต่อพระคุณของพระองค์ และจะรับใช้พระองค์โดยไม่ต้องถูกบังคับ แต่กระทำด้วยความเต็มใจแทน

การบัญชาจากพระเจ้าทุกประการได้เล็งถึงความคิดเสรีในการตัดสินใจ เพราะฉะนั้นความคิดเสรีเป็นประเด็นหลักในการต่อสู้ระหว่างพระเจ้าและฝ่ายซาตาน มนุษย์ทุกคนจำเป็นต้องมีเสรีภาพในการที่จะยอมรับ หรือปฏิเสธความรอดนิรันดร์ แล้วที่จะรับใช้พระองค์ (โยชูวา 24:15)

ผู้ที่เชื่อในพระบุตร [พระเยซูคริสต์] ก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟัง [พระบัญชาที่จะเชื่อใน] พระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา (ยอห์น 3:36)

ผู้ [พระเจ้า] ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ [อันบริบูรณ์] ในความจริงนั้น (1 ทิโมธี 2:4)

การใช้ความคิดเสรีเพื่อทำการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องสมควร จำเป็นต้องใช้วินัยส่วนตัว วินัย หรือ ความสามารถในการบังคับตน คือการเลือกที่จะกระทำสิ่งที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง และด้วยความตั้งใจที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้เขาจากเป้าหมาย คุณสมบัติส่วนตัวนี้เป็นฐานของคุณธรรม เกียรติ และความดี รวมถึงลักษณะและคุณสมบัติอื่นซึ่งทำให้มนุษย์สามารถบรรลุจุดประสงค์ของเขา ใครก็ตามที่ไม่มีความสามารถในการบังคับตนมักใช้ความคิดเสรีในการตัดสินใจนั้นในทางที่ผิด ผู้ยิ่งใหญ่เป็นผู้ที่มีวินัยและสามารถบังคับตนเองได้

ในกองทัพของ โรเบิร์ต อี ลี มีพลโทคนหนึ่งชื่อ จอห์น บราวน์ กอร์ดอน ได้อธิบายว่าวินัยมีความสำคัญมากต่อลักษณะส่วนบุคคลและเสรีภาพของประเทศชาติ เขาได้อธิบายถึงกองกำลังทหารภาคใต้ของสหรัฐ (Confederate troops) ซึ่งในเดือนมิถุนายนของปี ค.ศ.

1862 ต้องเผชิญกับกองกำลังทหารของภาคเหนือ (Union troops) ที่ มาลเวิร์น ฮิลล์ ในการสู้รบเจ็ดวันที่อยู่เขต ริชมอนด์ ในรัฐเวอร์จิเนีย ตอนนั้นทหารเหนืออยู่ในตำแหน่งที่ดูเหมือนจะไม่สามารถเอาชนะได้ ทหารใต้ถูกตีด้วยปืนใหญ่ของทหารเหนือ ซึ่งกำลังทำลายทหารใต้อย่างโหดเหี้ยม ท่ามกลางเสียงระเบิด ฝุ่น ควัน และความตายนั้น มีกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งจากที่หลบซ่อนของมันด้วยความตกใจกลัว แล้วกำลังหนีไปจากสนามรบ มีทหารของภาคใต้คนหนึ่งสังเกตเห็นความเร็วของกระต่ายและทิศทางวิ่งของมัน แล้วร้องเสียงดังๆ ว่า “วิ่งไป เจ้ากระต่าย! ถ้าฉันขี่ขาลาดเหมือนแก ฉันก็จะวิ่งไปด้วย”

พลเอก กอร์ดอน ได้ให้สุนทรพจน์ต่อว่า

“เรื่องนี้ทำให้ผมนึกถึงสังขรณ์ซึ่งเป็นที่รู้จักกันอยู่แล้วว่า คุณลักษณะของประเทศชาติโดยรวมก็ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของประชากรแต่ละคนในประเทศนั้น และความมั่นคงของรัฐบาลและการเมืองต้องอาศัยคุณลักษณะของแต่ละบุคคลมากกว่ารัฐธรรมนูญ นโยบายหรือกฎบัญญัติใดๆ หลายเท่าที่เดียว การปกป้องประเทศโดยข้อบังคับเหล่านั้นจะมีคุณค่าอะไรเล่า หากประชาชนไม่ได้ดำเนินตาม รัฐธรรมนูญจะถูกโค่นลง กฎหมายจะถูกปฏิเสธ และความสับสนอลหม่านจะทำลายทั้งสองอย่างนั้น พร้อมทั้งรัฐบาลด้วย กระผมไม่ได้สันนิษฐานไว้ก่อนหรือกำลังอ้างว่าประเทศนี้กำลังเสี่ยงต่อเหตุการณ์ดังกล่าว แต่เปรียบเทียบกับประเทศทั้งหลาย ประเทศนี้ ซึ่งให้เกือบทุกคนมีสิทธิในการเลือกตั้ง ซึ่งมีความคิดเห็นและความต้องการที่แตกต่างกันไปมาก ซึ่งมีพื้นที่อันกว้างขวางและมีประชากรจำนวนมาก ซึ่งมาจากทุกชั้นชนและทุกภูมิภาคของโลก ซึ่งยังจะทวีขึ้นในอนาคตอันใกล้ และเป็นประเทศชาติที่ต้องพึ่งอาศัยคุณลักษณะของประชาชนอย่างมาก”⁷

7. John B. Gordon, *Reminiscences of the Civil War* (New York: Charles Scribner's Sons, 1904)

ในปัจจุบันคำกล่าวของพลเอก กอร์ดอน ยังเป็นจริง การตัดสินใจของคุณได้แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะ คุณธรรม และสติปัญญาของคุณ และเป็นสิ่งที่กำหนดหนทางชีวิตของคุณ และความมั่นคงของประเทศชาติของคุณด้วย หากคนส่วนใหญ่ได้ละทิ้งหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข คุณภาพระหว่างสิทธิอำนาจและเสรีภาพจะหมดไป จงจำไว้ว่าเสรีภาพที่ปราศจากสิทธิอำนาจคืออนาธิปไตย และสิทธิอำนาจอันปราศจากเสรีภาพคือการปกครองที่กดขี่ การประสบความสำเร็จระหว่างเสรีภาพและสิทธิอำนาจจากผู้ปกครองประเทศต้องอาศัยการที่ประชาชนได้สำนึกถึงหน้าที่และความรับผิดชอบส่วนตัว ความคิดเสรีในการตัดสินใจต้องคู่กับการยินยอมที่จะรับผิดชอบผลลัพธ์จากการตัดสินใจนั้น

แง่มุมหนึ่งของหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข คือกฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าคุณต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการกระทำของคุณ เพราะฉะนั้น คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะกล่าวโทษผู้อื่นหรือองค์กรใดสำหรับการผิดพลาดและการทบทวนทุกข์ซึ่งเกิดจากการตัดสินใจผิดของคุณ คุณต้องเต็มใจยอมรับและรับผิดชอบต่อความสับสน การกระทำ แรงจูงใจ และวิถีชีวิตของคุณทั้งสิ้น

คนเรามีความสามารถที่จะใช้ความคิดเสรีในการเลือกหนทางชีวิตของตน ยกเว้นแต่จะถูกจำกัดโดยระบบการปกครองที่กดขี่หรือตกเป็นทาสของผู้อื่น อย่างไรก็ตาม ถึงจะต้องอยู่ภายใต้การกดขี่ที่ร้ายแรงที่สุด แต่คุณยังมีความคิดเสรีในการตัดสินใจว่าคุณจะคิดอะไร ในกรณีที่คุณอยู่ภายใต้ระบบการปกครองอย่างเสรี และคุณเลือกที่จะดำเนินชีวิตโดยอยู่ภายใต้หลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข คุณมีส่วนช่วยอนุรักษ์และให้เสรีภาพดำรงในประเทศต่อไป แต่ถ้าคุณตัดสินใจที่จะปฏิเสธหลักการเหล่านี้ที่มาจากพระเจ้า คุณกำลังจะจำกัดทางเลือกในอนาคต การตัดสินใจของคุณเป็นสิ่งที่กำหนดหนทางชีวิตของคุณ

คู่สมรส

หลังจากความรอดแล้ว การตัดสินใจหนึ่งที่สำคัญของชีวิตคือการเลือกคู่ชีวิต ชีวิตสมรสและความคิดเสรีในการตัดสินใจได้เริ่มต้นในสวนเอเดนก่อนที่มนุษย์ได้กบฏต่อพระเจ้า (ปฐมกาล 2:22-24) เนื่องจากทั้งผู้ชายและผู้หญิงต้องกระทำการตัดสินใจจากความคิดเสรีในการที่จะแต่งงานและเลือกคู่ครอง ชีวิตสมรสจึงเป็นการประยุกต์ต่อจากสถาบันแรก สถาบันสมรสได้ให้โครงสร้างซึ่งนำความมั่นคงแก่สังคมมนุษย์ เป็นรากฐานแห่งอารยธรรมมนุษย์ แผนการของพระเจ้าสำหรับสามีและภรรยาได้ห้ามการล่วงประเวณี (การมีเพศสัมพันธ์นอกสมรส) การนอกใจภรรยาสามี การลามกทุกประเภท การมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน การมีภรรยาหรือสามีหลายคนในเวลาเดียวกัน และการหย่าร้างกันอย่างไม่มีเหตุผลที่เหมาะสม เมื่อแผนการของพระเจ้าสำหรับสถาบันสมรสถูกปฏิเสธโดยคนเป็นอันมากพอแล้ว สังคมและประเทศชาติได้เสื่อมทราม

พระเจ้าทรงจัดเตรียมคู่สมรสที่เหมาะสมที่สุดแก่ผู้ชายและผู้หญิงทุกคน แล้วมอบอำนาจในชีวิตสมรสแก่สามี (เอเฟซัส 5:22-23; โครินธ์ 3:18; 1 เปโตร 3:1) และได้รับคำบัญชาที่จะรักภรรยา (เอเฟซัส 5:25) และต้องรับผิดชอบและปกป้องเสรีภาพของเธอไว้ อย่างไรก็ตาม หากสามีจะกระทำตามหน้าที่ของเขา เขาจำเป็นต้องมีคุณธรรมและมีเกียรติ และต้องแสดงคุณความดีเหล่านี้ให้เห็น ผู้หญิงก็ต้องมีคุณธรรมภายในจิตใจของเธอด้วย โดยได้รับคำบัญชาที่จะ “เคารพนับถือ” สิทธิอำนาจของสามี (เอเฟซัส 5:33) ซึ่งเป็นการที่เธอได้มอบตัวแก่สามี โดยสละอิสรภาพของตนให้อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของสามีอย่างเต็มอกเต็มใจ การแสดงความเคารพนับถือต่อสามีเช่นนี้เป็นความรักที่สูงที่สุดที่ผู้หญิงสามารถมีต่อสามีของตน

การสมรสระหว่างผู้ชายและผู้หญิง :

1. เป็นการสร้างหน่วย (สถาบัน) อันเป็นฐานของสังคม
2. สร้างสิ่งแวดล้อมซึ่งให้คู่สมรสสามารถมีเพศสัมพันธ์อย่างถูกต้องสมควร

3. กลายเป็นรากฐานของสถาบันที่สาม ซึ่งพระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมจะมีความสุข คือ ครอบครัว

ครอบครัว

สถาบันครอบครัวอันเป็นส่วนเพิ่มเติมจากสถาบันสมรส และถือเป็นเสาหลักอีกสถาบันหนึ่งของสังคมได้ป้องกันมนุษยชาติจากการทำลายตัวเอง เป็นการที่บิดามารดาได้สร้างสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมในการเลี้ยงดูบุตรของตน เด็กแรกเกิดเข้ามาในโลกอย่างไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และต้องการการปกป้องและการฝึกอบรมจนกระทั่งเขาสามารถดูแลตนเองได้ สถาบันครอบครัวได้ให้ปัจจัยสำคัญแก่เด็กคนนั้น ให้การปกป้อง การติสอน และการชี้แนะ ภายใต้อารมณ์ความรักความอบอุ่นที่มาจากพ่อแม่

นอกจากสิ่งสำคัญที่กล่าวถึงนั้น พ่อแม่ยังรับคำบัญชาที่จะปลูกฝังความรู้ถูกผิด และค่านิยมที่ถูกต้องในจิตใจของบุตร บิดามารดามีสิทธิอำนาจในครอบครัว พวกเขาจึงต้องสอนให้ลูกเชื่อฟัง อะไรผิดอะไรถูก และพรั่สอนลูกให้รู้จักหลักการวินัย มารยาท และการเคารพนับถือผู้อื่น การฝึกฝนและการติสอนภายในครอบครัวได้สร้างความมั่นคงแก่ส่วนบุคคลและประเทศชาติ

ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าข่มบุตรของตนให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า (เอเฟซัส 6:4)

บิดามารดาที่มีความรับผิดชอบหลายอย่าง แต่ภายในสถาบันครอบครัวนั้น บุตรมีแค่สิ่งเดียวซึ่งเขาต้องรับผิดชอบต่อพ่อแม่ของตน ที่จะเคารพและเชื่อฟังบิดามารดาของตน (เอเฟซัส 6:1-3)

จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้าเพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า คือพระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า (อพยพ 20:12)

ถ้าคนหนึ่งคนใดแข่งบิดาหรือมารดาของตน ประทีปของเขาจะดับมิดมิด
[ความตาย] (สุภาษิต 20:20)

นัยน์ตาที่เยาะเย้ยบิดาและตุ๊กไม้ฟังมารดาจะถูกกาแห่งหุบเขาจิก
ออกและนกอินทรีหนุ่มจะกินเสีย (สุภาษิต 30:17)

หลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ที่จะยอมเชื่อฟังบิดามารดาของตน และเข้าใจหลักการสิทธิ
อำนาจ เขาจึงพร้อมที่จะเคารพนับถือสิทธิอำนาจอื่นๆ ซึ่งเขาต้องเคารพนับถือในชีวิตของเขา
เขา รวมถึงผู้ที่ถือสิทธิอำนาจเหนือกว่าเขาภายในระบบกองทัพทหาร

หากเด็กๆ ไม่ได้รับการสอนเกี่ยวกับหลักการพื้นฐานของสิทธิอำนาจในวัยแรกของ
ชีวิต เด็กคนนั้นมักจะปฏิเสธสิทธิอำนาจในทุกรูปแบบเมื่อถึงวัยรุ่นและหนุ่มสาว หากพ่อ
แม่ไม่ได้สอนลูกให้ถ่อมใจ เมื่อโตเป็นวัยรุ่นก็จะจองหงอนและกบฏต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจ เมื่อ
ปราศจากเขตจำกัดและหมกมุ่นกับตนเอง (ถือตัวเป็นศูนย์กลาง) เขาก็ได้ปฏิเสธมาตรฐาน
และกฎต่างๆ ของสังคม การถูกบีบบังคับและการเอาใจพวกเขาเพื่อนจะเข้ามาแทนสิทธิ
อำนาจจากผู้ปกครอง การตอบสนองความต้องการของตนเองจะแทนที่สิทธิอำนาจของ
กฎหมาย หนุ่มสาวเหล่านี้จะหันไปหาเหล่าและยาเสพติด เรื่องเพศ หรือเข้าร่วมแก๊ง การ
รุนแรงและอาชญากรรมกลายเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเกิดมีคนปฏิเสธสิทธิอำนาจแล้ว การ
กบฏอย่างไร้ความคิดจากครอบงำทั้งชั่วอายุหนึ่ง

เมื่อบิดามารดาไม่ได้กระทำหน้าที่ และบุตรเขาไม่ได้ “ให้เกียรติ” บิดามารดา
ประเทศจำต้องทนทุกข์ด้วยความไม่ปลอดภัย ความไม่สงบ และจะต้องเสียเสรีภาพใน
ที่สุด การแตกสลายของประเทศเริ่มต้นที่ครอบครัว

1. สามิที่อ่อนแอก่อให้เกิดภรรยาที่อ่อนแอ
2. บิดามารดาที่อ่อนแอก่อให้เกิดบุตรที่อ่อนแอ
3. บุตรที่อ่อนแอก่อให้เกิดชั่วอายุคนที่อ่อนแอ

4. ชั่วอายุคนที่อ่อนแอจะเรียกร้องสวัสดิการและความผาสุกจากรัฐบาล
5. ในการเรียกร้องความผาสุกจากรัฐบาลก็จะกลายเป็นรุ่นอายุที่คิดว่ารัฐบาลต้อง
ดูแลและให้ทุกอย่างแก่เขา
6. นักการเมืองที่อ่อนแอจะกระทำตามการขอร้อง เพื่อเป็นการเอาใจประชาชน
7. นักการเมืองจะเสนอรัฐบาลตามรูปแบบสังคมนิยม ซึ่งได้ขัดแย้งกับหลักการและ
กฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข
8. รัฐบาลที่อ่อนแอจะได้รับการเลือกให้ขึ้นสู่อำนาจ แล้วรัฐบาลจะได้รับผล
ประโยชน์และสามารถจัดให้มีความมั่นคงปลอดภัยผ่านระบบภาษี โดยยึดทรัพย์จาก
คนเข้มแข็ง แล้วให้แก่คนอ่อนแอที่มักเรียกร้องเหล่านั้น เป็นการเอาใจคนส่วนใหญ่
9. ลัทธิสังคมนิยมซึ่งพยายามนำความสบายแก่ทุกคน (Utopian Socialism) ได้รวม
แนวคิดกับลัทธิมาร์กซ์ เพื่อตั้งหลักการสอนทางเศรษฐกิจและการเมืองที่ต่อต้านวัตถุ
นิยมและการแบ่งชั้น ผลลัพธ์คือรัฐบาลที่ล่อลวงประชาชนโดยสัญญาความมั่นคง
และสวัสดิการแก่รุ่นอายุคนที่อ่อนแอ จากนั้น ประชาชนยกอำนาจและความ
รับผิดชอบให้แก่รัฐบาลทั้งสิ้น เป็นการทำลายเสรีภาพส่วนบุคคลและประเทศชาติ
10. แทนที่จะมีรัฐบาลซึ่งรับใช้ประชาชน คนที่อ่อนแอนั้นกลายเป็นทาสต่อระบบ
ราชการ อำนาจสูงสุดอยู่ในมือของผู้นำที่อ่อนแอและไร้ความสามารถ การบ้าอำนาจ
ของพวกเขาได้รับการตอบสนองจากประชาชนอันอ่อนแอที่จะเรียกร้องโดยไม่ให้
อะไรเป็นค่าตอบแทน เป็นการที่ประเทศชาติได้ขายมรดกแห่งเสรีภาพเปล่าๆ

วงจรแห่งการอ่อนแอนี้ได้เริ่มต้นด้วยการล้มเหลวของสถาบันครอบครัว และจบท้าย
ด้วยการแตกสลายของประเทศชาติจากภายใน เพราะฉะนั้น การรักษาความมั่นคงและ
เสรีภาพพึงอาศัยคุณธรรมและคุณสมบัติของผู้ที่มีสิทธิอำนาจในคู่สมรสและสถาบันครอบครัว
หากบิดามารดาขาดคุณธรรม คนรุ่นอายุต่อไปก็จะขาดคุณธรรมตาม จะเป็นรุ่นที่
อ่อนแอ และจะทำให้ประเทศเสื่อม

ประเทศชาติ

ความชั่วได้แพร่ไปทั่วโลกภายในยุคแห่งการปฏิเสฐพระเจ้า (ปฐมกาล 6:1-7) เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงต้องทรงพิพากษามนุษยชาติอย่างรุนแรง เพื่อให้มนุษยชาตินั้นจะมีอนาคตต่อไป⁸ ดังนั้น หลังจากน้ำท่วมโลก มีเพียงครอบครัวของโนอาห์ที่รอดชีวิต มีเพียงพวกเขาที่ได้เชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและได้สัตย์ซื่อต่อแผนการของพระองค์ จากบุตรชายของโนอาห์ ได้แก่ เซม ฮาม และยาเฟท มีกลุ่มคนสามเชื้อชาติที่เริ่มต้นอารยะธรรมใหม่พอประชากรโลกได้ทวีขึ้น พวกเขาได้รวมตัว ณ แห่งหนึ่งซึ่งภายหลังมีชื่อว่าเมืองบาเบลเป็นการกบฏต่อพระเจ้าซึ่งได้รับการบันดาลใจจากซาตาน จากการสร้างหอสูงๆ พวกเขาหลงคิดว่า “ยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์” เป็นผลจากความสามรถและการสามัคคีของพวกเขา

ถึงแม้ว่าความสำเร็จของมนุษย์อาจเป็นสิ่งที่น่าชมเชย แต่บางครั้งความสำเร็จนั้นเกิดผลชั่วร้าย เพราะฉะนั้น เมื่อความสำเร็จของมนุษย์ได้ปิดบังความจริงที่มนุษย์ถูกแยกออกจากพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง หรืออาจเป็นผลจากการที่มนุษย์พยายามแก้ปัญหานั้น แทนที่จะตอบสนองต่อพระคุณของพระเจ้าซึ่งเป็นการแก้ปัญหานั้นที่แท้จริง พระเจ้าจึงต้องเข้ามาแทรกการทรงพิพากษาลงโทษโดยพระองค์ที่เมืองบาเบลทำให้ชาวโลกถูกแยกออกโดยให้อยู่เป็นประเทศต่างๆ

ก่อนมีการทรงพิพากษาลงโทษที่บาเบลนั้น มนุษยชาติยังมีการแบ่งแยกตามเชื้อชาติ ภาษาศาสตร์ และภาษาอยู่แล้ว

จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา (ปฐมกาล 10:5)

8. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์, *The Divine Outline of History*, หน้า 25-27

ปฐมกาลบทที่ 11 ได้เผยถึงเหตุการณ์ซึ่งนำมาถึงการทรงพิพากษาจากพระองค์ และการที่พระองค์ทรงให้คนเหล่านั้นถูกแยกออกไปอีกให้อยู่ตามประเทศต่างๆ

เขาทั้งหลายพูดว่า “มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอคอยยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของเราไว้ เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก” (ปฐมกาล 11:4)

พวกเขาได้สร้างเมืองบาเบลด้วยจุดประสงค์ว่าเมืองนั้นจะเป็นนครหลวงของมนุษยชาติ หอคอยงดงามและน่าทึ่งนั้นจะเป็นสัญลักษณ์ถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของโลก การทรงพิพากษาลงโทษโดยพระเจ้าแก่รัฐบาลโลกนี้เป็นคำตักเตือนที่ชัดเจนแก่ความพยายามที่จะให้ทั่วโลกอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจจากสภาเดียว และสนับสนุนแนวคิดและระบบประเทศต่างๆ บนโลก ด้วยว่ามนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติบาป หากมีผู้เดียวหรือกลุ่มเดียวเท่านั้นที่มีอำนาจในการปกครองโลก ก็จะเป็นการรวมอำนาจที่จะต้องเสื่อมลงจนกลายเป็นเผด็จการในที่สุด

เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาเบล เพราะที่นั่นผู้เป็นเจ้าทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกวุ่นวาย และ ณ จากที่นั่นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก (ปฐมกาล 11:9)

“วิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ในการพิพากษาการพยายามครั้งแรกในการก่อตั้งสภาโลก เป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก คนส่วนใหญ่มักจะคิดว่าวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ทำให้กลุ่มคนและประเทศมีความเข้มแข็งและสามัคคี และใจกลางของวัฒนธรรมคือภาษากลาง คือ

9. Alva J. McClain, *The Greatness of the Kingdom* (Winona Lake: BMH Books, 1959) หน้า 47

ความสามารถในการสื่อสารความคิดซึ่งกันละกัน เป็นที่จุดนี้แหละ ที่โค่นการพิพากษา ลงโทษโดยพระเจ้า “ภาษากลาง” ถูกทำลายด้วยวิธีที่เหนือธรรมชาติ (ปฐมกาล 11:6-7) และการมีหลายภาษาก่อให้มีหลายกลุ่มคนและประเทศบังเกิดขึ้นในที่สุด ด้วยว่ากำแพงหลักของการสร้างรัฐบาลโลกตาม “ลัทธิสหกรณ์สากล” คือ กำแพงภาษา¹⁰

เพื่อที่จะปกป้องมนุษยชาติจากการทำลายตนเองผ่านการมีรัฐบาลโลก พระเจ้าทรงแต่งตั้งสถาบันประเทศให้เป็นสถาบันที่สี่ของแผนการที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษยชาติ พระองค์ทรงกระจายชาวโลกเพื่อที่จะจำกัดผลกระทบจากความเย่อหยิ่งของมนุษย์และรักษาความชั่วร้ายเอาไว้ (ปฐมกาล 11:8) ถ้าทุกคนในโลกพูดภาษาเดียวกัน ความชั่วร้ายจะต้องทวีขึ้น การมีภาษาต่างๆ และการตั้งประเทศแกนนำของพระเจ้ารวมกันเป็นสิ่งช่วยระงับความชั่วร้ายในโลก

คำปราศรัยที่อาจารย์เปาโลกล่าวแก่ชาวเอเธนส์ได้รับรองสถาบันที่สี่นี้เป็นหลักการที่ต้องประยุกต์กับยุคคริสตจักรเช่นกัน คริสเตียนจึงควรประยุกต์บทเรียนอันเก่าแก่จากบาเบล นำมาใช้ในยุคปัจจุบัน (the current dispensation) อาจารย์เปาโลได้เน้นว่า พระประสงค์ของพระเจ้าในการทรงแยกประเทศชาติและการ “ทรงกำหนดเขตแดนให้เขาอยู่” คือ “เพื่อเขาจะได้แสวงหาพระเจ้า” แทนที่จะประทับใจมากไปกับความสำเร็จของมนุษย์ในด้านศาสนา ปรัชญา และการแต่งกายและกลอน ซึ่งชาวกรีกนับถืออย่างสูงส่ง (กิจการ 17:26-27; เปรียบกับ 17:21, 23, 28)

พระเจ้าทรงแต่งตั้งสถาบันประเทศไว้เพื่อยับยั้งไม่ให้ธรรมชาติบาปและซาตาน ทำให้ให้โลกเสื่อมจนยุ่งเหยิง และพระองค์ทรงตั้งให้รัฐบาลของแต่ละประเทศมีสิทธิอำนาจสูงสุด เพื่อที่จะคุ้มครองประชาชนไม่ให้ทำความชั่วอย่างที่จะต้องเกิดขึ้นหากไม่มีผู้มีอำนาจห้ามไว้ รัฐบาลมีไว้เพื่อจะปกป้องความคิดเสรีในการตัดสินใจส่วนบุคคล ป้องกันสิทธิส่วนบุคคลและทรัพย์สินสมบัติ และรักษาเสถียรภาพและความสงบภายในประเทศด้วย

10. Alva J. McClain, *The Greatness of the Kingdom* หน้า 48-49

การบังคับให้ประชาชนกระทำตามกฎหมาย และรักษาความมั่นคงจากภายนอกด้วยกองทัพทหารที่เตรียมพร้อมอยู่เสมอ (1 เปโตร 2:13-14)

ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลย ที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขืนอำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะนำพระอาชญามาสู่ตนเอง เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จงประพฤติแต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำการชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่ [สิทธิในการลงโทษถึงขั้นประหารชีวิต] ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียด้วยสาอกรด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาคควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น (โรม 13:1-7)

พระเจ้าทรงบัญชาให้ “ผู้ครอบครอง” ต้องเชื่อฟังและพิทักษ์รักษากฎหมายและหลักการต่างๆ ที่พระองค์ทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข เช่นเดียวกัน ผู้ที่อาศัยอยู่ใน

แต่ละประเทศ ไม่ว่าจะเป็นผู้เชื่อ หรือผู้ที่ไม่เชื่อ ถูกบัญชาให้เชื่อฟังผู้ครอบครอง ที่น่าสังเกต โรมบทที่ 13:1-7 ถูกบันทึกในสมัยของจักรพรรดิเนโร (Nero) ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำที่ โหดเหี้ยมและไม่ยุติธรรมที่สุดคนในประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิโรม ไม่มีข้อใดในพระ คัมภีร์ซึ่งยอมให้ผู้ครอบครองปฏิบัติด้วยความกดขี่เช่น เนโร แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ที่อยู่ภายใต้ การปกครองยังคงกล่าวอ้างต้องเชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจนั้น (ทิตัส 2:15-3:1) ไม่ว่าจะผู้มี อำนาจการปกครองมีลักษณะนิสัยอย่างไร และตั้งนโยบายอย่างไรบ้าง แต่เขามีตำแหน่งซึ่งเป็นตำแหน่งที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เพื่อประเทศ ถึงแม้ว่าคุณอาจไม่เห็นด้วย หรือมีความ เคารพนับถือต่อผู้ที่มีอำนาจในการปกครองประเทศ แต่คุณยังคงเคารพตำแหน่งที่เขาอยู่นั้น

มีข้ออ้างสนับสนุนการปฏิบัติบ้างไหม? กษัตริย์ดาวิดเป็นตัวอย่างที่ยอดเยียมในการแสดง การเชื่อฟังและการนอบน้อมต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจในการปกครองประเทศ แม้เขาจะต้อง หลบหนีเอาตัวรอดจากกษัตริย์ซาอูล ซึ่งอิจฉาดวิดอย่างบ้าคลั่งและหมายเอาชีวิตดาวิด อย่างไม่ปรานีปราศรัย ดาวิดเข้าใจดีว่าซาอูลต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า และมีพระองค์ เท่านั้นซึ่งจะถอดซาอูลออกจากตำแหน่งและจะแต่งตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์แทนซาอูล เป็น ตามพระประสงค์และในเวลาของพระองค์เอง เพราะฉะนั้น ดาวิดปฏิเสธที่จะได้ตอบโดย การเอาชีวิตของซาอูล หรือโดยการอนุญาตให้ทหารของดาวิดลอบสังหารซาอูล (1ซามูเอล 24:4,6) พระเจ้าไม่ยอมให้มีกรลอบสังหารหรือการปฏิวัติในแผนการของพระเจ้า

การปฏิวัติคือการขับไล่ผู้ที่มีตำแหน่งครอบครองหรือรัฐบาลที่มีอยู่แล้ว และเป็นการ ทำลายสถาบันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข ความต้องการที่จะขับไล่รัฐบาลผ่าน การวางแผนลับหรือการ โจมตีเป็นสิ่งชั่วร้ายและขัดกับน้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอ การ สนับสนุนการปฏิวัติผลักดันให้เกิดความรุนแรงและการที่มีผู้หนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่งได้รับ ตำแหน่งในการปกครองประเทศอย่างผิดกฎหมาย ความสำเร็จใดๆ ที่อาจเกิดจากการ

ปฏิวัติก็สามารถเกิดขึ้นด้วยวิธีอื่นที่ถูกต้อง ไม่ว่าจะผลภายหลังจะเป็นอย่างไร แต่การใช้ วิธีการที่ไม่ดีเพื่อจะนำสิ่งดีๆ มา ก็ไม่ถูกต้อง

พระเจ้าไม่ทรงเสียเวลาในการลงโทษคาซานและอาบีรัมเพราะการที่พวกเขาได้กบฏ ต่อโมเสส (กัณดารวิถี บทที่ 16) การละเมิดต่อหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรง สถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุขมีแต่สร้างปัญหาสังคมมากยิ่งขึ้น

แล้วสงครามแห่งการปฏิวัติของประเทศสหรัฐอเมริกาในปีค.ศ. 1776 ละ นั้นเป็นการ กบฏต่อผู้มีอำนาจในประเทศหรือไม่ ไม่เลย! ที่ชาวอเมริกันได้ปฏิวัติต่อการปกครองของ อังกฤษไม่เหมือนกับการปฏิวัติแห่งฝรั่งเศส (ปี ค.ศ. 1789) หรือ การปฏิวัติแห่งรัสเซีย (ปี ค.ศ. 1917) แต่เป็นสงครามเพื่อเสรีภาพ ชาวอเมริกันนั้นไม่ได้ล้มล้างรัฐบาลของอังกฤษ สิ่งให้เลิกรัฐสภา หรือขับไล่คนชั้นสูงที่ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน เพื่อจะแทนพวกเขาด้วยหมุ่นคน ชั้นเลวและพวกล้มกฎหมาย ชาวอเมริกันในสมัยนั้นต้องการที่จะรักษาสถาบันที่พระเจ้า ทรงแต่งตั้งไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข โดยสร้างสาธารณรัฐซึ่งยอมให้ประชาชนทั้งหลาย ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยเสรีภาพอย่างเต็มที่

การทรยศชาติ สังคมยอมมีบางคนซึ่งไม่จงรักภักดีต่อประเทศของตน และยังคงแสวงหา ผลประโยชน์ เขาจะรับประโยชน์และการปกป้องจากประเทศของตน ในขณะที่เขาจะ จงรักภักดีต่อประเทศอื่น หรือพรรคการเมืองหรือกลุ่มกบฏซึ่งตั้งใจจะโค่นล้มรัฐบาลที่มี อยู่ การติสองหน้านี้ทำลายความเป็นเอกราชของประเทศชาติ ซึ่งได้เกิดขึ้นกับอาณาจักร ยูเดียหลังจากการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ ด้วยการ หนีชื่อใจคด ผู้นำทางการเมืองและศาสนาได้ใช้ตำแหน่งของตนเพื่อแสวงประโยชน์จาก การปกครองและการอุปการะของโรม ในขณะที่เขากำลังวางแผนกบฏต่ออำนาจของซีซาร์ เมื่อโครงสร้างของสังคมยูเดีย (ยูดาห์) กำลังล่มสลาย เจ้าเมืองชาวโรม ผู้นำยิว และกลุ่ม

กบฏที่ถูกเรียกว่าเศโลเท และพวกเหล่าร้ายทั้งหลาย ทั้งก็จึงอำนาจและทรัพย์สิน¹¹ แต่สุดท้ายพวกเขาต้องเสียหายมากเพราะการหน้าซื่อใจคด

เมื่อสงครามเปิดฉากขึ้นในปี ค.ศ. 66 มีชาวยิวนับหลายพันคนที่อาศัยอยู่ในเขตซีซารียาที่ถูกฆ่าตาย เมื่อถึงปี ค.ศ. 68 พลเอก เวสปาเซียน ได้ล้อมเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งการล้อมเมืองนั้นจบลงในปี ค.ศ. 70 โดยพลเอกที่ตีทำลายเมือง มาและจับพลเมืองไปเป็นทาส และทำให้เชื้อชาติยิวเสียการเป็นเอกราช จนกระทั่งปี ค.ศ. 1948¹² ค่าจ้างของการยุงที่พวกเขากระทำไว้คือ ความไม่สงบ การเป็นทาส และความตาย เสรีภาพไม่สามารถอยู่ได้หากสังคมเต็มไปด้วยการทุจริต

ประเทศแกนนำของพระเจ้า ตลอดประวัติศาสตร์ตั้งแต่อิสราเอลกลายเป็นประเทศพระเจ้าทรงเลือกประเทศให้เป็นประเทศแกนนำของพระองค์ เป็นประเทศซึ่งพระองค์จะทรงปกป้องรักษาไว้โดยรับฐานะเป็นตัวแทนของพระองค์บนโลก ในประเทศนี้ผู้เชื่อจะสามารถกระทำตามพระบัญชาของพระองค์เกี่ยวกับการประกาศพระกิตติคุณ การดูแลรักษาพระคัมภีร์ไว้ การสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ การให้ที่ลี้ภัยแก่ชาวยิว และการส่งมิชชันนารีไปประกาศและสั่งสอนพระคัมภีร์ในเขตพื้นที่ต่างๆ ซึ่งมีผู้คนที่สนใจฟังแผนการของพระเจ้า (มี positive volition) ประเทศนี้เริ่มต้นด้วยการมีคนที่ยอมรับต่อพระคุณของพระเจ้าและกลายเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ (เอเฟซัส 2:8-9) จากกลุ่มนี้จะมีผู้เชื่อบางคนซึ่งจะเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณแล้วกลายเป็นแกนนำซึ่งมีอิทธิพลฝ่ายวิญญาณพอที่จะรักษาประเทศไว้ในฐานะเป็นตัวแทนของพระเจ้า ซึ่งพระองค์จะทรงสามารถใช้เพื่อแผนการที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษยชาติจะดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง อิสราเอลเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์เดิม

11. Bo Reicke, *The New Testament Era* (Philadelphia: Fortress Press, 1981) หน้า 210

12. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์, *Anti-Semitism*, หน้า 108-109; Josephus, *The Wars of the Jews* เล่มที่ 5, หน้า 6-8

เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งปโรหิตและเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้บุตรของอิสราเอลฟัง (อพยพ 19:6)

เมื่อทั้งอาณาจักรเหนือ (721 ปีก่อนคริสตกาล) และอาณาจักรใต้ (586 ปีก่อนคริสตกาล) ของอิสราเอลถูกทำลายด้วยการตีสอนจากพระเจ้ารอบที่ 5 (the fifth cycle of discipline) ยังมีผู้เชื่อบางคนที่ยึดข้อซึ่งเป็นหลักคำสอนพระคัมภีร์ เมื่อชาวยิวได้ถูกกระจัดกระจายไปที่กรุงบาบิโลนและทั่วจักรวรรดิเปอร์เซีย¹³

เมื่อชาวยิวเป็นอิสระจากการเป็นทาส อิสราเอลก็เริ่มปฏิบัติหน้าที่ในการเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ตั้งแต่ยุคคริสตจักรเริ่มต้นในวันเพ็นเทคอสต์ (ค.ศ. 30) และการที่เยรูซาเล็มถูกทำลายในปี 70 มีแต่ประเทศของคนต่างชาติ (gentile nations) ซึ่งได้รับตำแหน่งในการเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้า ประเทศเหล่านี้ได้รับหน้าที่เพิ่มเติมอีกประการหนึ่ง คือเป็นที่หลบภัยของชาวยิวที่ถูกข่มเหงจากประเทศอื่น ในยุคคริสตจักรนี้

13. พระเจ้าทรงตีสอนผู้เชื่อส่วนตัวเมื่อเขาดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง เพื่อเป็นการผลักดันให้เขากลับมายังแผนการของพระองค์นั้นใด พระองค์ก็ทรงตีสอนประเทศชาติเหล่านั้น มีการตีสอน 5 รอบ (5 cycles of discipline) ซึ่งจะหนักขึ้นตามขั้นตอนดังนี้คือ

1. *รอบแรก*: สุขภาพเสื่อม ไร้ผลผลิตทางการเกษตร มีการก่อการร้ายและความหวาดกลัว และประชาชนจะเสียสุขภาพเนื่องจากการปฏิเสธหลักคำสอนพระคัมภีร์ (เลวีนิติ 26:14-17)
2. *รอบสอง*: ความตกต่ำของเศรษฐกิจ และการตีสอนที่หนักขึ้นตามขั้นตอนต่อผู้เชื่อที่ปฏิเสธแผนการของพระองค์อย่างต่อเนื่อง (เลวีนิติ 26:18-20)
3. *รอบสาม*: เกิดความรุนแรงและความวุ่นวายในประเทศ ถนนที่ว่างเปล่า (เลวีนิติ 26:21-22)
4. *รอบสี่*: การพ่ายแพ้ทางการทหาร ประเทศอื่นมีอิทธิพลเหนือประเทศของตน มีการขาดแคลนอาหาร และครอบครัวกระจัดกระจายกันไป (เลวีนิติ 26:23-26)
5. *รอบห้า*: ประเทศถูกทำลายหมดสิ้น เนื่องจากการปฏิเสธหลักการพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิง (เลวีนิติ 26:27-39)

ชาวยิวคนใดก็ตามที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตน ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรของพระองค์ (กาลาเทีย 3:28)¹⁴

ในศตวรรษแรกของคริสตศักราช คริสตจักรได้บังเกิดขึ้นภายในอาณาเขตของจักรวรรดิโรม ซึ่งเป็นประเทศของคนต่างชาติ (gentile nation) ประเทศแรกที่กลายเป็นประเทศแณนนำของพระเจ้า (client nation) หลักคำสอนพระคัมภีร์ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ถูกบันทึกและเผยแพร่ไปภายใต้การปกครองของ SPQR (ย่อจาก Senatus Populusque Romanus) หลังจากจักรวรรดิโรมได้ล่มสลายแล้ว มีประเทศอื่นๆ ได้เข้ามารับช่วงเป็นประเทศแณนนำของพระเจ้า เช่น ประเทศไอร์แลนด์ซึ่งอยู่ภายใต้การนำของแพทริก ในศตวรรษที่ 5, หลังปีค.ศ. 481 คืออาณาจักรแฟรงค์แห่ง เมโรวินเจียน, ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ในสมัยของ อลริค สวิงกลี และจอห์น คาลวิน ซึ่งอยู่ในระหว่างศตวรรษที่ 15 กับ 17, ประเทศสกอตแลนด์ในสมัยของ จอห์น น็อกซ์ ซึ่งอยู่ในศตวรรษที่ 16 ต่อมาคือประเทศฝรั่งเศส คือหลังจากสมเด็จพระเจ้าเฮนรี่ที่ 4 แห่งฝรั่งเศสทรงประกาศให้ความอิสระในทางศาสนาแก่พวกโปรเตสแตนต์ ในปีค.ศ.1598 (Edict of Nantes), ประเทศสวีเดนภายใต้การนำของ กัสตาวัส ออดอล์ฟ และหลังจากนั้นชาว ฮิวกาโนส ได้อพยพจากฝรั่งเศสไปยังจังหวัดแบรนดินเบิร์กของปรัสเซีย เนื่องจากมีการยกเลิก Edict of Nantes ในปี ค.ศ. 1685 จากนั้นในศตวรรษที่ 18 และ 19 ประเทศอังกฤษได้แสดงถึงการ

14. ถึงแม้ว่าพระเจ้าไม่ทรงใช้ประเทศอิสราเอลในฐานะเป็นประเทศแณนนำของพระองค์ตลอดยุคคริสตจักร คริสตจักรไม่ได้ปฏิบัติตามพิธีกรรมและกฎฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อในสมัยพระคัมภีร์เดิม และพระสัญญาที่พระเจ้าทรงมีกับอิสราเอลไม่ได้ถูกยกเลิก พระสัญญาที่พระองค์ทรงตรัสแก่อับราฮัม (ปฐมกาล 12:1-3; 13:15-16; 15:18; 22:15-18) แก่ดาวิด (2 ซามูเอล 7:8-9; สดุดี 89:20-37) และแก่วงศ์วานอิสราเอลด้วยพันธสัญญาใหม่ (เยเรมีย์ 31:31-34) ซึ่งจะสำเร็จตามพระสัญญาทุกประการเมื่ออิสราเอลกลายเป็นประเทศแณนนำของพระเจ้าอีกครั้งในยุคพันปีของพระคริสต์

เป็นประเทศแณนนำของพระเจ้าโดยให้อิสราเอลในการเผยแพร่หลักคำสอนพระคัมภีร์และการสนับสนุนการประกาศพระกิตติคุณทั่วโลก

เมื่อประเทศอังกฤษได้เสื่อมฝ่ายวิญญาณ ประเทศสหรัฐอเมริกากลายเป็นประเทศแณนนำของพระเจ้าต่อมาจนถึงปัจจุบัน เป็นประเทศที่ได้รับพระพรอย่างมหาศาลจากพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องที่น่าสลดใจที่ประเทศสหรัฐได้ถูกทำลายจากภายใน ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อในประเทศสหรัฐอเมริกาได้เสื่อมจนกลายเป็นความเย่อหยิ่งเพราะถือว่าตนชอบธรรมเพราะศาสนาและการกระทำดี (self-righteousness) ซึ่งได้แสดงออกด้วยโครงการช่วยเหลือและความพยายามที่จะแก้ไขปัญหภายในประเทศและต่างประเทศด้วยการแก้ไขทางโลก เป้าหมายในการเป็นประเทศชาติแณนนำของพระเจ้าถูกลบเลือนไปเกือบหมดสิ้น และแทบจะไม่มีใครสนใจที่จะถือโอกาสที่จะถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์ผ่านการศึกษาและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ จำนวนผู้เชื่อที่ดั่งกตั้งใจที่จะเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณและประกาศพระกิตติคุณกำลังลดน้อยลงเรื่อยๆ แทนที่จะรับใช้พระเจ้าผ่านการปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อมักจะกระตือรือร้นที่จะยกย่องศีลธรรมและบังคับให้ผู้อื่นเชื่อตามเขา

ในการต่อสู้ระหว่างฝ่ายพระเจ้าและฝ่ายซาตาน พระเยซูคริสต์ทรงอนุญาตให้ความชั่วร้ายดำรงอยู่ (สุภาษิต 16:3-4) แต่แผนการที่พระเจ้ามีไว้สำหรับประวัติศาสตร์ของมนุษย์นั้นใหญ่ยิ่งกว่าระบบปลอมที่มนุษย์หรือซาตานคิดขึ้นมา ถึงแม้ว่าพระเจ้าอนุญาตให้มีประเทศที่ชั่วร้ายบนโลก และอาจทรงใช้ประเทศนั้นเพื่อบรรลุพระประสงค์ของพระองค์ (สดุดี 76:10) แต่พระองค์ก็ไม่ทรงยอมให้ประเทศแณนนำของพระองค์สูญเสียมรดกฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ทรงมอบให้ พระองค์จึงอาจใช้ประเทศชั่วร้ายที่จะปฏิบัติภารกิจที่รอบที่ห้าแก่ประเทศแณนนำของพระองค์ แล้วเมื่อประเทศนั้นเสียตำแหน่งการเป็นประเทศแณนนำของพระเจ้า พระองค์จะทรงแต่งตั้งอีกประเทศหนึ่งให้ขึ้นมารับตำแหน่งแทน

ประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ได้เป็น “ประเทศคริสเตียน” และก็ไม่เคยเป็น¹⁵ ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่พระเจ้าทรงใช้ในฐานะเป็นผู้แทนพระองค์บนโลก เป็นประเทศที่สร้างขึ้นบนฐานแห่งกฎหมายและหลักการต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข ซึ่งรับรองอิสรภาพสำหรับทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ ในอดีตประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับพระพรผ่านผู้เชื่อที่เห็นความสำคัญของหลักคำสอนพระคัมภีร์ เป็นผู้ที่เติบโตฝ่ายวิญญาณ แต่หากผู้เชื่อในปัจจุบันยังจะปฏิเสธมรดกฝ่ายวิญญาณนี้ ปลายทางคือการเสียดำแหน่ง และไม่ใช่ว่าเพียงตำแหน่งในการเป็นประเทศมหาอำนาจเพียงเท่านั้น แต่ในฐานะที่เป็นกลุ่มชนเสรีและเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้า

ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธไม่รับความรู้ เราก็กฎีกาไม่ได้รับเป็นบุตรโอรสของเรา เพราะเจ้าหลงลืมพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา เราจึงจะล้มล้างความหวังของเจ้าเสียด้วย
(โอสเยา 4:6)

พระเจ้าทรงยุติธรรมอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์ก็จะทรงสัตย์ซื่อต่อพระคำของพระองค์ซึ่งอยู่ในจิตใจของผู้เชื่อ ถึงประเทศสหรัฐอเมริกาจะเสื่อมลงเรื่อยๆ ก็ตาม พระองค์ก็จะทรงพิทักษ์รักษาประเทศไว้หากยังมีผู้เชื่อจำนวนมากพอซึ่งได้ศึกษาและประยุกต์พระคำของพระองค์อย่างสม่ำเสมอ หลักคำสอนพระคัมภีร์ ทำให้ผู้เชื่อเข้าใจและ

15. คำว่า “ประเทศคริสเตียน” เป็นการเรียกที่ผิด เพราะมีแต่บุคคลที่สามารถเป็นคริสเตียนได้ โดยที่สหรัฐอเมริกาถูกแต่งตั้งจากผู้ที่นับถือหลักการและกฎหมายที่พระเจ้าตั้งไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข (the laws of divine establishment) รัฐธรรมนูญจึงสนับสนุนเสรีภาพในการนับถือศาสนาต่างๆ หลักการและกฎหมายๆ นั้นมีไว้เพื่อช่วยป้องกันรักษา และนำพระพรถึงผู้เป็นคริสเตียนและไม่เป็นคริสเตียน หากจะมีเสรีภาพในการนับถือศาสนาของตน คริสตจักรและภาครัฐจำเป็นต้องอยู่แยกกันเสมอ (มัทธิว 22:21; โรม 13:1-7)

เห็นความสำคัญของหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข และความล้มเหลวของการประยุกต์ชีวิตฝ่ายวิญญาณในทั้งยามทุกข์และยามเจริญรุ่งเรือง ผู้เชื่อที่มีมุมมองจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ได้สนับสนุนกองตำรวจในการป้องกันประชาชนจากอาชญากรรม และกองทัพทหารในการพิทักษ์รักษาความมั่นคงของประเทศชาติไว้

ชาย 300 คนของกิเดโอนเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนถึงการที่หลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของผู้เชื่อสามารถช่วยกู้ประเทศแก่นำของพระเจ้าจากการถูกทำลาย (ผู้วินิจฉัย 7:5-7) พระเจ้าทรงเลือกกิเดโอนให้เป็นผู้นำทั้งที่กิเดโอนมาจากเผ่าที่เป็นเผ่าที่อ่อนแอที่สุดในอิสราเอล เมื่อกิเดโอนได้ขอร้องให้ชายชาวอิสราเอลเข้าสู่รบกับคนมีเดียน มีสามหมื่นคนที่ได้ตอบสนอง (ผู้วินิจฉัย 7:3) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงทราบว่าจะไม่ใช่ทุกคนที่มีความเข้มแข็งและความกล้าหาญที่จะสู้ได้ พระเจ้าจึงได้คัดเลือกเพียง 300 คนซึ่งมีทัศนคติที่ถูกต้อง แล้วพระองค์ทรงให้เกียรติแก่ 300 คนเหล่านั้นโดยทรงใช้เขาที่จะชนะคนมีเดียน และรักษาประเทศอิสราเอลไว้

การเอาตัวรอดและความเจริญรุ่งโรจน์ของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ต้องพึ่งพาผู้เชื่อที่โตแล้วเช่นเดียวกัน

จงกระทำตัวเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้นให้เป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า (1 เปโตร 2:16)

มีแต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งสามารถช่วยกู้ประเทศสหรัฐอเมริกาจากปัญหาที่มีอยู่ในปัจจุบัน การที่จะแก้ปัญหานั้นไม่จำเป็นต้องมีผู้เชื่อในพระคริสต์เป็นจำนวนมาก แคมีจำนวนผู้เชื่อที่เติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณก็เพียงพอสำหรับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงใช้เพื่อกระทำพระประสงค์ของพระองค์ให้สำเร็จ

คริสตจักรและภาครัฐ ถึงแม้ว่าทั้งคริสตจักรและภาครัฐเป็นสถาบันที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้ แต่ทั้งสองสถาบันนี้จะตั้งอยู่แยกกันตลอดยุคคริสตจักร พระเจ้าทรงกระทำดังนี้เพื่อปกป้องโลกจากการกดขี่ของศาสนา หากคริสตจักรและภาครัฐได้รวมตัวกัน เสรีภาพก็จะถูกทำลายอย่างที่เกิดขึ้นที่ประเทศสเปนในระหว่างปี ค.ศ. 1478-1834 (ซึ่งมักจะเรียกว่า the Spanish Inquisition)¹⁶ และที่ประเทศอังกฤษภายใต้รัฐบาลของ โอลิเวอร์ ครอมเวลล์ ผู้นำที่เคร่งครัดศาสนา (ปีค.ศ. 1649-1658) ที่ประเทศฝรั่งเศสหลังจากการยกเลิก Edict of Nantes เมื่อกษัตริย์หลุยส์องค์ที่ 14 ถู้อำนาจในการครอบครองประเทศ (ปีค.ศ. 1661-1715) และในประเทศบางประเทศในทวีปอเมริกาได้ในปัจจุบัน นอกจากนี้ เมื่อมีผู้เชื่อในพระคริสต์ที่ถือว่าตนชอบธรรมเพราะศาสนาและการกระทำดีได้ขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำประเทศก็จะใช้อำนาจของเขาที่จะบังคับให้ประชาชนเชื่อตามเขา เป็นการปกครองด้วยการกดขี่ต่อทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ ผู้เชื่อผู้นั้นอาจถูกข่มเหงเพราะ “ผิดกฎหมาย” เพราะมีหลักข้อเชื่อที่ไม่เหมือนผู้นำ และผู้ที่ไม่เชื่ออาจถูกบังคับให้เปลี่ยนศาสนาโดยไม่มีโอกาสฟังพระกิตติคุณ ซึ่งเป็นโอกาสที่เขาจะตัดสินใจจริงว่าจะเชื่อในพระคริสต์หรือจะปฏิเสธพระองค์

คริสตจักรที่แท้จริง คือผู้เชื่อในพระคริสต์ ควรที่จะเป็นวีรบุรุษที่มีอิทธิพลต่อประเทศชาติและประวัติศาสตร์อย่างที่คุณอื่นมองไม่เห็น แต่คริสตจักรไม่ควรที่จะเข้ามามีส่วนในการเมือง หรือแสวงอำนาจในการปกครองประเทศ¹⁷ หากคริสตจักรไม่ได้แยกออก

16. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์, *Anti-Semitism*, หน้า 35-39

17. ผู้เชื่อจะเป็น “วีรบุรุษที่คุณอื่นมองไม่เห็น” (invisible hero) ได้โดยการปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าและการก้าวหน้างานเป็นผู้เชื่อที่สมบูรณ์แบบ ผู้เชื่อคนนี้จะจะมีอิทธิพลมากมายต่อผู้อื่น ต่อประเทศ ต่อประวัติศาสตร์ของมนุษย์ และในสงครามฝ่ายวิญญาณระหว่างพระเจ้ากับซาตาน

จากภาครัฐ ผลลัพธ์คือความหายนะต่อพลเมือง โดยเสรีภาพทั้งทางพลเมืองและทางความเชื่อ (ศาสนา) ก็หายไป

อิทธิพลของคริสตจักรจะต้องมาทางฝ่ายวิญญาณ เช่น โดยการประกาศพระกิตติคุณ และผ่านการสอนพระคัมภีร์ ไม่ใช่ทางการเมือง การประท้วง หรือโดยอาศัยความรุนแรง การมีกลุ่มผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว คือผู้เชื่อที่เชื่อฟังต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์และหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข เป็น “เกลือ” ที่ช่วยป้องกันรักษาประเทศ (มัทธิว 5:13) ในโลกโบราณคนได้ใช้เกลือเพื่อป้องกันไม่ให้อาหารเน่าเสีย ผู้เชื่อที่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของเขาได้สะท้อนพระสิริของพระเจ้า และเป็นพยานต่อโลกที่หลงหาย (มัทธิว 5:14-16) ถึงแม้ว่าอาจมีกลุ่มผู้เชื่อที่โตแล้วจำนวนเล็กน้อย แต่พวกเขายังสามารถรักษา หรือฟื้นฟูประเทศแทนนำของพระเจ้าได้ (ปฐมกาล 18:22-32)

ในทางตรงกันข้าม คริสเตียนหัวรุนแรง (มักเข้าประท้วงเพื่อเปลี่ยนความคิดคนและกฎหมายของรัฐบาล ฯลฯ) ได้ “หมดรสเค็มไปแล้ว” ในการเป็นเกลือของแผ่นดิน คริสเตียนเหล่านี้พยายามแก้ไขปัญหาของโลกด้วยการเมือง การประท้วง หรืออาศัยความรุนแรง แต่ความปรารถนาที่จะนำสิ่งดีๆ เข้ามาด้วยวิธีที่ไม่ดีก็ไม่ถูกต้อง ผู้เชื่อประเภทนี้พยายามแก้ไขปัญหายฝ่ายวิญญาณด้วยการแก้ไขทางการเมือง หรือบางครั้งอาจถึงอาชญากรรมก็ได้ คริสเตียนที่เย่อหยิ่ง และชอบถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำมักจะลืมว่าปัญหายฝ่ายวิญญาณเป็นของผู้เชื่อเท่านั้น เราไม่ควรบังคับให้ผู้ที่ไม่เชื่อดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณหรือกระทำตามมาตรฐานของคริสตจักร มีแต่การแยกคริสตจักรและภาครัฐออกจากกันเท่านั้นที่จะให้อิสระภาพในทางสังคมและทางฝ่ายวิญญาณ ซึ่งสร้างสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์ที่สุดเพื่อทุกคนจะสามารถแสดงเสรีภาพในการตัดสินใจ ซึ่งเป็นประเด็นหลักของการต่อสู้ระหว่างฝ่ายพระเจ้าและฝ่ายซาตาน

ในฐานะเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ คุณต้องรับผิดชอบอย่างสูงในการปฏิบัติตามหลักการสำหรับสถาบันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ คุณมีความอิสระในการตัดสินใจ ที่จะ

ตัดสินใจถูกหรือผิด ผู้ที่เป็นบิดามารดามีหน้าที่ที่จะปกป้องและดูแลครอบครัว คุณทราบหรือไม่ว่า คุณมีหน้าที่ในการช่วยพิทักษ์รักษาครอบครัวอื่น นี่เป็นสิ่งที่คุณควรทำผ่านการเข้าใจว่าคริสตจักรและภาครัฐควรที่จะอยู่แยกกัน และในฐานะที่คุณเป็นคริสเตียน คุณจะรับผิดชอบต่อทั้งสองสิ่งนี้ (มัทธิว 22:21) คุณควรเติบโตฝ่ายวิญญาณ และปฏิบัติหน้าที่ของพลเมืองที่ดี รวมถึงการปกป้องประเทศชาติโดยเป็นทหาร (เฉพาะผู้ชาย)

การปกป้องประเทศ

พระเจ้าทรงประทานสิทธิในการป้องกันตัวแก่ทุกประเทศชาติ พระธรรมกัณฑ์การวิถีได้รับรองการเกณฑ์ทหาร และการเตรียมกองกำลังทหารสำหรับประเทศอิสราเอล การเรียกตัว “ที่ออกรบได้ทั้งหมด” (“whoever was able to go out to war”) ปรากฏอยู่ 14 ครั้ง ในบทที่ 1 พระเจ้าทรงนำชาวฮิวออกมาจากประเทศอียิปต์ด้วยพระประสงค์ว่าจะให้พวกเขายึดดินแดนแห่งพันธสัญญา บทที่ 1-4, 10, 13, 26 และ 31 ได้ระบุแผนการระดมพล โดยมีการบันทึกถึงการจัดขบวนรบอย่างละเอียดในบทที่ 2:1-32 ระบบส่งสัญญาณในบทที่ 10:7-8 อันดับการเดินขบวนในบทที่ 10:14-28 การสอดแนม (13:1-21) และการรวบรวมข้อมูล (13:26-33) การสำมะโนของชายทุกคนที่สามารถสู้รบได้ (26:1-51) การแปรแถวให้เข้าทำสงคราม (31:3-6) และการแบ่งของที่ปล้นได้ (31:11-54) อิสราเอลจะต้องปกป้องตัวจากศัตรูทั้งหลาย การมีกองทัพที่เตรียมพร้อมและแผนยุทธศาสตร์จึงจำเป็นมาก และเป็นสิ่งที่จำเป็นมากสำหรับทุกประเทศด้วย

พระธรรมเนหะมีย์ได้เขียนเพิ่มเติมถึงความสำคัญของการมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ การปกครองประเทศ และการมีกองทัพทหาร เพื่อประเทศชาติจะสามารถมีเสรีภาพ เนหะมีย์ได้บันทึกแผนยุทธศาสตร์ที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ในการป้องกันเยรูซาเล็มหลังจากมีชาวฮิวได้กลับจากการเป็นทาสในบาบิโลน เช่นเดียวกันกับสมัยพระคัมภีร์เดิม ชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ ความเข้าใจและสติปัญญาที่ผู้ที่มีสิทธิอำนาจมีเกี่ยวกับหลักการและกฎต่างๆที่

พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข และกองทัพทหารที่เตรียมพร้อมเป็นสิ่งที่จำเป็นในการป้องกันประเทศแก่นำของพระเจ้า

การตีความพระคัมภีร์ให้ถูกต้อง

เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าพระคำของพระเจ้า “มีชีวิตและทรงพลานุภาพเสมอ” แต่ฉบับแปลต่างๆ ที่แปลจากภาษาดั้งเดิมไม่ได้ให้เราเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริง ขอจำไว้ว่า มีแต่ผู้ที่เขียนต้นฉบับที่ได้รับการคลอใจจากพระเจ้า โดยพวกเขาได้ใช้ภาษาฮีบรูและภาษาอารามอิกในการบันทึกพระคัมภีร์เดิม และภาษากรีกในการบันทึกพระคัมภีร์ใหม่ ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ การแปลให้เป็นภาษาอังกฤษ (หรือภาษาไทย) สามารถทำให้ความหมายที่แท้จริงเพี้ยนไปได้ อนึ่ง ประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ได้รวมวัฒนธรรมที่หลากหลายและเก่าแก่ ซึ่งแต่ละวัฒนธรรมนั้นได้แตกต่างจากวัฒนธรรมในปัจจุบัน ซึ่งเป็นการที่ทำให้ความหมายของคำศัพท์เปลี่ยนไปจากความหมายที่แท้จริง

ในการศึกษาพระคำของพระเจ้า ไม่ว่าจะป็นตอนไหนก็ตาม การวิเคราะห์มีสามวิธี ในการหาความหมายที่แท้จริง แรกๆ นักศึกษาควรมองสถานการณ์ที่ศึกษาอยู่จากภายในบริบทของกาลเวลาที่พระคัมภีร์นั้นได้ถูกบันทึก จากนั้น คนที่ศึกษาจะต้องแบ่งแยกข้อมูลตามประเภทหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้อง แล้วมองข้อมูลจากแง่มุมนี้ แล้วท้ายสุดคือการวิเคราะห์ภาษาดั้งเดิมที่ใช้ในข้อหรือบทพระคัมภีร์ ซึ่งสำคัญมากในการแปลข้อความให้ถูกต้อง ไวยากรณ์ วากยสัมพันธ์ นิรุกติศาสตร์ และสำนวนจะต้องได้รับการวิเคราะห์ให้ถูกต้องก่อนที่จะสามารถตีความได้อย่างถูกต้อง การวิเคราะห์พระคัมภีร์ตามสามขั้นตอนนี้มักจะถูกระบุเรียกในภาษาอังกฤษว่า “ICE”

Isagogics (ไอซากอกิกส์) การตีความหมายพระคัมภีร์จากภายในโครงสร้างของประวัติศาสตร์หรือสถานการณ์ที่ผู้เขียนกำลังพูดถึง

Categories (แคทตาгорีส์) การเปรียบเทียบพระคำข้อต่อข้อ เพื่อแบ่งแยกหลักคำสอนพระคัมภีร์ตามประเภทต่างๆ

Exegesis (เอ็กเซจิส) เป็นการวิเคราะห์พระคัมภีร์ผ่านการศึกษาคำศัพท์ ไวยากรณ์ วากยสัมพันธ์ นิรุกติศาสตร์ และบริบท ที่ใช้ในพระคัมภีร์ต้นฉบับ

ในการศึกษาเกี่ยวกับการเตรียมกองกำลังทหารจากพระธรรมเนหะมีย์ เราจำเป็นต้องคำนึงถึง วิธี ICE เสมอ การที่เราจะเข้าใจเบื้องหลังในประวัติศาสตร์และการวิเคราะห์ความหมายจากภาษาที่ใช้ในต้นฉบับจะเป็นฐานซึ่งทำให้เราเข้าใจปัญหาที่ชาวยิวต้องเผชิญเมื่อพวกเขาได้กลับมาจากบาบิโลนแล้ว หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เราดึงมาจากการศึกษานี้จะทำให้เราเข้าใจมุมมองพระคัมภีร์เกี่ยวกับการใช้กองกำลังทหารในปัจจุบัน

เบื้องหลังจากประวัติศาสตร์ กษัตริย์ดาวิดและรัชทายาท คือกษัตริย์ซาโลมอน ได้ครองเก้าอี้บรม 12 เฝ้าอย่างเป็นทางการ และได้ขยายชายแดนของอิสราเอลให้แผ่กว้างออกไปหลังจากซาโลมอนได้เสียชีวิตในปี 931 ก่อนคริสตกาล ประเทศแกนนำของพระเจ้าได้แตกแยกกัน โดย เยโรโบอัมได้นำ 10 เฝ้าทางภาคเหนือให้กบฏ (1 พงศกษัตริย์ 12:1-19) ซึ่งทำให้อิสราเอลกลายเป็นสองอาณาจักร ได้แก่อาณาจักรเหนือของอิสราเอล เป็นอาณาจักรที่ใหญ่กว่า และอาณาจักรใต้ของยูดาห์ ซึ่งมีพื้นที่ตั้งแต่เยรูซาเล็มลงมาถึงเขตเนเกบ อาณาจักรเหนือได้ถูกทำลายและชนชาติถูกแพร่ไปโดยกองทัพอัสซีเรีย ซึ่งพระเจ้าทรงใช้กองทัพนั้นตีสนอาณาจักรเหนือขึ้นที่ 5 (the fifth cycle of discipline) ในปี 721 ก่อนคริสตกาล

ในปี 586 ก่อนคริสตกาล พระเจ้าทรงใช้ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเพื่อนำพระพิโรธของพระเจ้ามายังเยรูซาเล็ม เช่นเดียวกับอาณาจักรเหนือ ยูดาห์ก็ได้ปฏิเสธคำบัญชาของพระเจ้า และล้มลงเพราะการพลาตที่จะปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณและการไหว้บูชารูปเคารพ ในที่สุด เนบูคัดเนสซาร์ได้รื้อกำแพงเมือง พระราชวัง และพระวิหาร ชาวยิวเสียชีวิต

ทั้งอิสราเอล ความเป็นเอกราช และพระวิหาร ซึ่งเป็นที่ที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่และเป็นศูนย์กลางของการนมัสการพระองค์ ชาวยิวที่รอดจากการบุกกรุกนั้นถูกจับเป็นทาสแล้วถูกบังคับให้เดินแถวจากรามาห์ถึงบาบิโลน ซึ่งชาวยิวเป็นทาสที่นั่นเป็นเวลา 70 ปี ก่อนที่จะได้รับอิสรภาพอีกครั้งหนึ่ง¹⁸

ในปี 539 ก่อนคริสตกาล บาบิโลนถูกยึดโดยจักรวรรดิมหาอำนาจแห่งเปอร์เซีย¹⁹ หนึ่งปีต่อมา (ปี 538 ก่อนคริสตกาล) กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียได้ประกาศให้ชาวยิวห่าหมื่นคนกลับไปสู่ปาเลสไตน์ ชาวยิวเหล่านี้คือลูกหลานของหนุ่มสาวที่ต้องทนต่อความโหดเหี้ยมจากกองทัพของเนบูคัดเนสซาร์ และได้รอดจากการเดินแถวมรณะนั้น (the death march) เศรษฐินาเบลถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าการแห่งยูดาห์ และนำกลุ่มแรกกลับไปเยรูซาเล็มเพื่อที่จะสร้างวิหารใหม่ ซึ่งเป็นใจกลางของการนมัสการพระเจ้าผ่านพิธีการพระวิหารนั้นได้สร้างเสร็จประมาณปี 516 ก่อนคริสตกาล และในประมาณปี 458 ก่อนคริสตกาลเอสราได้นำกลุ่มที่สองออกมาจากบาบิโลน (เอสรา 7-10)

เมื่อพระวิหารได้สร้างเสร็จสมบูรณ์แล้ว เยรูซาเล็มยังต้องการระบบการป้องกัน ชาวเมืองและโอกาสที่จะทำพิธีการนมัสการที่พระวิหาร พระเจ้าทรงเลือกเนหะมีย์ให้รับหน้าที่ในการนำชาวยิวสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ เช่นดาเนียล ซึ่งเป็นทาสที่ได้รับตำแหน่งสูงในราชวังของทั้งคาลเดียและเปอร์เซีย เมื่อเนหะมีย์ยังหนุ่มอยู่ เนหะมีย์ก็ได้ถูกแต่งตั้งโดยกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (ลองจิมานัส) แห่งเปอร์เซีย ให้เป็นผู้เชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์ ตำแหน่งนี้ถือว่าเป็นตำแหน่งที่มีอิทธิพลสูงมาก มีเฉพาะผู้ที่กษัตริย์ไว้วางใจที่สุด และต้องมั่นใจในความจงรักภักดีของผู้ที่รับตำแหน่งนี้ เพราะหน้าที่หลักของเนหะมีย์คือการชิมไวน์จากถ้วยของกษัตริย์เพื่อรับรองว่าไม่ได้มีใครวางยาพิษ เนหะมีย์จึง

(ต่อหน้า 36)

18. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์, *Daniel, Chapters One Through Six* (1996) หน้า 5-9

19. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์, *Daniel, Chapters One Through Six* หน้า 121-155

ดูแผนที่ที่หน้าสุดท้าย (เฉพาะไฟล์ pdf.)

(ปีก่อนค.ศ.)	
(ตั้งแต่)1050	(อาณาจักรแห่งอิสราเอล) ซาอูล ดาวิด โซโลมอน
930	(สองอาณาจักรที่ถูกแยก) เยโรโบอัม (อาณาจักรเหนือแห่งอิสราเอล) เรโหโบอัม (อาณาจักรใต้แห่งยูดาห์)
721	อัสซีเรียทำลายอาณาจักรเหนือ
605	เนบูคัดเนสซาร์ที่ห้าจับเชลยไปจากเยรูซาเล็ม รวมดาเนียลด้วย
586-516	ชาวยิวแห่งยูดาห์ที่เหลือถูกจับไปที่บาบิโลน (เป็นการเนรเทศ 70 ปี) พระวิหารถูกสร้างขึ้นใหม่ตามพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ไซรัส (ในปี 538 ก่อนค.ศ.) และกษัตริย์ดาร์อิอัส (ในปี 521 ก่อนค.ศ.)
458	เศรุบบาเบลนำชาวยิวกลุ่มแรกกลับมายังเยรูซาเล็มในปี 538
445	เอสรา นำการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ
	เนหะมีห์ สร้างกำแพงเมืองภายใน 52 วัน

ใกล้ชิดกับกษัตริย์และราชินิกุลของเปอร์เซีย²⁰ ซึ่งคงเปิดทางให้เขาได้รับมอบหมายเป็นผู้ว่าราชการแห่งยูดาห์ (ยูเดีย) และสามารถกลับไปยังเยรูซาเล็มในปี 445 ก่อนคริสตกาล โดยมีอำนาจบังคับบัญชาให้สร้างกำแพงเมืองใหม่ อย่างไรก็ตาม การสร้างกำแพงและป้อมปราการถูกขัดขวางโดยชนชาติอื่นที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ เพราะฉะนั้น พระธรรมเนหะมีย์จึงเน้นความสำคัญของการมีกองทัพทหารที่แข็งแกร่ง เพื่อที่จะช่วยรักษาประเทศไว้เพื่อชาวบ้านจะสามารถมีเสรีภาพในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ ในด้านเศรษฐกิจ และในด้านวัฒนธรรม

กิจกรรมของฝ่ายศัตรู

แต่ต่อมาเมื่อสันบาลัทและโทบิอาห์ กับชาวอาระเบีย และคนอัมโมน และชาวอัสโคดได้ยื่นว่า การซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มนั้นกำลังคืบหน้าต่อไป และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆ เขาทั้งหลายก็โกรธมาก [ภาท คารา] (เนหะมีย์ 4:7)

มีเผ่า 4 เผ่าที่เสี่ยงต่ออันตรายเพราะการรื้อฟื้นของรัฐยิวในพื้นที่เยรูซาเล็ม สันบาลัทเป็นผู้นำของชาวสะมาเรีย (ทางเหนือจากเยรูซาเล็ม) โทบิอาห์ได้นำชาวอัมโมนที่อยู่ทางตะวันออก เกเซมและชาวอาระเบียอยู่ทางใต้ (ดู เนหะมีย์ 2:19) และยังมีชาวอัสโคดคือส่วนที่เหลือของชาวฟิลิสเตีย ซึ่งเป็นศัตรูทางด้านตะวันตก เมื่อทั้ง 4 เผ่านี้ได้ยื่นว่าชาวยิวกำลังสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆ พวกเขาโกรธมาก ในภาษาฮีบรูมีสามคำที่มีความหมายว่า โกรธ แต่คำที่ใช้ในที่นี้คือ *คารา* เป็นคำที่แรงที่สุด พวกเขาโกรธมากและหวาดกลัวที่ชาวยิวกำลังจะอพยพกลับมาถึงแผ่นดินเป็นจำนวนมาก

20. ในสมัยนั้นในเปอร์เซีย พนักงานเชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์ (the king's cupbearer) มีอำนาจมากกว่าผู้บัญชาการทหารสูงสุด ดู A.T. Olmstead, *History of the Persian Empire* (Chicago: The University of Chicago Press, 1970), หน้า 217

และพวกเขาทุกคนก็ปองร้ายกันจะมารู้รบกับเยรูซาเล็ม และก่อการโกลาหลขึ้นในนั้น (เนหะมีย์ 4:8)

insert flash diagram p20

คำว่า “พวกเขาทุกคน” ได้บอกเราว่า เพื่อนบ้านที่อิงจาชวยิวเป็นเวลายาวนานผ่านหลายรุ่นอายุคน ได้สร้างพันธมิตรที่มีจุดประสงค์เฉพาะ คือ ไม่ให้ชาวยิวสร้างกำแพงและสร้างประเทศขึ้นใหม่ หากเยรูซาเล็มมีกำแพงล้อมแล้ว ก็จะเป็นที่ลี้ภัยสำหรับชาวยิวที่กลับจากบาบิโลน แต่ถ้าไม่มีกำแพง ศัตรูจะสามารถยึดเมืองหรือทำลายเยรูซาเล็มเมื่อใดก็ได้

สถานการณ์ในสมัยเนหะมีย์นั้น และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในแถบตะวันออกกลางกลางศตวรรษที่ผ่านมามีเหมือนกันมาก ตั้งแต่การสร้างประเทศอิสราเอลขึ้นมาใหม่ในปี ค.ศ. 1948 ชาวยิวหลายแสนคนได้อพยพกลับยังอิสราเอล ซึ่งประเทศอาหรับที่อยู่ล้อม

ล้อมอิสราเอลต่อต้านเสมอมา ชาวอียิปต์ต้องต่อสู้มิฉะนั้นก็จะถูกดันเข้าทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เสรีภาพและความเป็นประเทศเอกราชของอิสราเอลยังพึ่งอาศัยความแข็งแกร่งและความพร้อมของกองทัพทหาร²¹

เช่นเดียวกัน ประเทศสหรัฐอเมริกาที่ไม่ได้ปราศจากศัตรู แต่ผู้นำประเทศก็ตัดงบประมาณของกระทรวงกลาโหมจนทรัพยากรด้านกองทัพทหารไม่พอที่จะป้องกันกิจการสำคัญของประเทศในเขตพื้นที่ต่างประเทศ เนหะมีย์ 4:8 น่าจะเร่งเร้าผู้นำสหรัฐให้รื้อฟื้นและรักษากองทัพทหารไว้ พวกเขาควรคำนึงถึงการต่อสู้อย่างต่อเนื่องของอิสราเอล และควรที่จะฟังคำเตือนจากพระธรรมเนหะมีย์ ผู้นำควรนึกว่าศัตรูของสหรัฐจะต่อต้านการเพิ่มอนุภาพทางการทหารเสมอ เหมือนกันกับที่มี 4 เผ่าต่อต้านการสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม

“พวกเขาทุกคนก็ปองร้ายกัน” เป็นการบ่งบอกว่า 4 เผ่านั้นกำลังวางแผนที่จะโจมตีเยรูซาเล็ม ซึ่งพวกเขาจะโจมตีจากทุกด้าน คำบันทึกว่า “ก่อการโกลาหล” (גמול / โทอาห์) หมายถึงความสับสนวุ่นวาย เป็นยุทธวิธีที่พวกเขาจะนำมาใช้ในการทำลายชาวอียิว

การตอบโต้จากอิสราเอล

เมื่อชาวอียิวได้กลับมายังแผ่นดินแล้ว เขาได้ทำสองสิ่งที่สำคัญให้สำเร็จ สิ่งแรกคือการสร้างพระวิหารใหม่ ซึ่งเน้นความสำคัญของชีวิตฝ่ายวิญญาณ และสิ่งที่สอง คือการเตรียมระบบการปกป้องประเทศด้วยการสร้างกำแพงเมืองใหม่และการสร้างกองทัพทหารโดยผู้ชายทุกคนต้องเข้ารับการศึกษาเป็นทหาร นี่เป็นตามคำบัญชาที่โมเสสได้บันทึกไว้ตั้งแต่สมัยเริ่มต้นประเทศอิสราเอล

และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า “จงเตรียมเหล่าผู้ชายจากพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม [รับการฝึกฝนในการใช้อาวุธและการสู้รบ] แล้วยกไปสู่พวกมิเดียเพื่อกระทำการแก้แค้นของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน เจ้าจงส่งคนจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดตระกูลละพันคนเข้าทำสงคราม” ดังนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับพันๆนั้นตระกูลละพันคน เป็นคนหมื่นสองพันสรรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสงคราม (กันดารวิถี 31:3-5)

ชาวอียิวที่อพยพมาจากบาบิโลนและอยู่ภายใต้การบัญชาของเนหะมีย์ก็ได้รักษากองทัพประจำการขนาดเล็ก พร้อมด้วยกองกำลังหนุนที่รวมชายทุกคนที่สามารถสู้กับศัตรูผู้ชายทุกคนได้รับการฝึกฝนในการทำสงคราม และพร้อมที่จะสู้รบทุกเมื่อเพื่อปกป้องยูดาห์จากศัตรูทั้งหลาย

แต่เราทั้งหลายได้อธิษฐาน [בָּרַכְנוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ] ต่อพระเจ้าของเรา และวาง [אָמְנוּ] อามัด ยามป้องกันเขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน (เนหะมีย์ 4:9)

คำเชื่อม “แต่” ได้เน้นสองสิ่งซึ่งประเทศชาติจะต้องมั่นใจในความเตรียมพร้อมก่อนที่จะเผชิญกับศัตรู สิ่งแรกคือการเตรียมพร้อมฝ่ายวิญญาณ คำว่า *พว-ลาล* เขียนด้วยรูปแบบ *hitpa'el stem* ซึ่งทำให้เราเข้าใจว่าคำกริยานี้ (อธิษฐาน) เป็นการกระทำที่พวกเขาได้กระทำจากความคิดเสรีของแต่ละคน คือทุกคนได้รับผิดชอบที่จะอธิษฐานวิงวอนต่อพระเจ้าโดยไม่ต้องถูกบังคับหรือถูกสั่งให้อธิษฐาน

21. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์, *Anti-Semitism*, หน้า ix-3

ความสำคัญรองลงมาคือความพร้อมของทหาร “วางยามป้องกันเขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน” เป็นวลีซึ่งเล็งปัจจัยสี่อย่างที่สำคัญในการวางแผนยุทธศาสตร์ในการป้องกันประเทศ²²

1. ความสามารถในการระดมกองกำลังทหารอย่างรวดเร็ว เพื่อที่จะเผชิญหน้ากับกองทัพที่กำลังบุกเข้าประเทศ
2. การเตรียมพร้อมเสมอและการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง
3. ผู้บริหารประเทศที่มีสติปัญญา มีความเข้าใจและเห็นคุณค่าในหลักการและกฎหมายต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข
4. พลเมืองที่มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันในจุดประสงค์สามัญของประเทศชาติ

ด้วยวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ผู้นำของยิวได้เตรียมการสำหรับกรณีที่น่าจะเกิดขึ้น และตอนนี้กองทัพที่เตรียมพร้อมและขอดเยี่ยมได้ประจำตำแหน่งพร้อมที่จะรับมือกับศัตรูแล้ว ความตั้งใจที่จะปกป้องเยรูซาเล็มได้เผยถึงลักษณะของชาวยิวในสมัยนั้นเช่นเดียวกับทหารของอิสราเอลในปัจจุบัน เขาเป็นทหารที่น่าเกรงขาม เป็นนักสู้ที่องอาจและแสดงความกล้าหาญ ความคิดสร้างสรรค์ และความเข้มแข็งในสนามรบ

ในวลีว่า “วางยามป้องกันเขา” (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า set up a guard against them) คำกริยาว่า **אָרַב** (อามัด) มีความหมายว่า “ถูกแต่งตั้งให้ได้อย่างมั่นคง” และคำนามว่า **אַרְבָּע** (มิชมาร์) เป็นคำนามซึ่งหมายถึง ยาม หรือการเฝ้าระวังระไว ทหารยิวเหล่านี้ได้เฝ้าระวังอยู่และพร้อมที่จะเผชิญกับศัตรู ชาวยิวในสมัยเยเรมีย์ที่กำลังปฏิเสธแผนการของพระเจ้าได้ละทิ้งและไม่เห็นความสำคัญของกำลังพลทหาร แต่ชาวยิวที่มั่นคงซึ่งอยู่ภายใต้การ

22. Grand Strategy *แผนยุทธศาสตร์สูงสุด* ในการรวบรวมกำลังของประเทศชาติในทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ จิตวิทยา และกองทัพทหาร เพื่อที่จะสนับสนุนนโยบายของประเทศในยามสงบและภาวะสงคราม

นำของเนหะมีย์มีกองกำลังทหารที่สมบูรณ์และเตรียมพร้อม แน่ใจว่าชาวยิวรุ่นนี้ได้เรียนรู้จากความผิดพลาดของบิธามารดาในอดีต

การต่อต้านจากภายใน

ในยูดาห์มีคนบอกว่า “เรี่ยวแรงของคนที่ยืนของก็กำลังทรุดลง และมีสิ่งปลุกหักฟังมาก เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้” (เนหะมีย์ 4:10)

มีชาวยิวบางคนบ่นว่า ทราบใดที่ไม่ได้มีการเพิ่มจำนวนทหารในเยรูซาเล็ม พวกเขาไม่สามารถซ่อมกำแพงและป้อมปราการรอบเมืองได้ เมื่อเนหะมีย์ได้เรียกพลสำรองให้รับตำแหน่ง ก็มีแค่พวก “คนที่ยืนของ” ที่เหลือที่จะเก็บเศษหิน กำแพงที่ถูกพังลงมาตั้งแต่กองทัพของ เนบูคัดเนสซาร์ ได้ทำลายเยรูซาเล็ม และยังคงอยู่ในสภาพที่ไม่มีประโยชน์ในการป้องกันชาวเมืองจากศัตรู มีเศษหินอยู่มากจนผู้ที่รับหน้าที่ก่อสร้างกำแพงใหม่ทำงานไม่สะดวก ด้วยว่าศัตรูกำลังเตรียมตัวที่จะโจมตีเยรูซาเล็ม และไม่มีเวลาพอที่จะสร้างกำแพงให้เสร็จสมบูรณ์ เนหะมีย์จึงต้องพัฒนากลยุทธ์การป้องกันที่ใช้กองกำลังทหารทุกคนเท่าที่มีอยู่และวางใจในพระเจ้า ให้พันธกิจที่กำลังเข้าใกล้มาทุกที²³

ข้อที่ 10 ได้เผยความไม่พอใจและการกบฏระหว่างชาวยิวเอง แต่ข้อที่ 11 ได้อธิบายการวางแผนของศัตรูนอกเมือง

และศัตรูของเรากล่าวว่า “เขา [ชาวยิว] จะไม่รู้ไม่เห็น [แผนหวังร้ายของศัตรู] จนกว่าเรา [ศัตรู] จะเข้ามาท่ามกลางเขาและฆ่าเขา กับยับยั้งงานของเขา” (เนหะมีย์ 4:11)

23. ยุทธวิธีของกองทัพ (military tactics) คือ การใช้กำลังทหารในการรบ

กองทัพของชาวสะมาเรีย อารับ ฟิเลสเตีย และ ชาวอาโมน ได้ตกลงรายละเอียดในการวางแผนโจมตียิวเยรูซาเล็ม แล้วกำลังจะเข้าหากันที่เมืองเยรูซาเล็มจากทุกทิศทาง พวกเขา还不知道การเป็นฝ่ายโจมตียิวจะไม่เกิดผลดีต่อพวกเขา เพราะกองทัพอิสราเอลเตรียมพร้อมที่จะรับมือศัตรู

ศัตรูทั้ง 4 ฝ่ายได้เข้าใจว่าการบุกเข้าสถานที่ที่มีระบบป้องกันดีไม่ใช่เรื่องง่าย จึงเลือกที่จะโจมตียิวอย่างกะทันหัน โดยหวังว่ากองทัพอิสราเอลจะไม่ทันตั้งตัว เป้าหมายระยะสั้นของพวกนั้นคือฆ่าชาวยิวที่ได้กลับมาจากบาบิโลนและปีกหลักที่เยรูซาเล็ม เป้าหมายในระยะยาวคือทำให้ชาวยิวที่ยังไม่ได้อพยพกลับมาได้ยกเลิกการเดินทางสู่เยรูซาเล็ม

ต่อมาเมื่อพวกยิวที่อยู่ใกล้เขา [ศัตรู] ทั้งหลายมาก็ได้บอกเราตั้งสิบครั้งว่า “เขาจะลุกขึ้นมาต่อสู้เราจากที่อยู่ของเขาทุกแห่ง” (เนหะมีย์ 4:12)

ถึงแม้ว่าเนหะมีย์ได้ริเริ่มการเกณฑ์ทหาร ถึงแม้ว่ากองทัพทหารได้เตรียมพร้อมและมีใจกล้า ถึงแม้ว่าเกือบทุกคนจะยินดีเข้าสู่รบเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการถูกจับเป็นทาสหรือถูกฆ่าตาย ก็ยังมีพวกขี้ลาดบางคนที่ต้องการยอมแพ้ ชาวยิวที่อยู่ในบริเวณรอบนอกได้สำรวจเขตพื้นที่ของศัตรูแล้วและสรุปว่าไม่มีทางที่จะชนะหรือหลบหนีได้ ด้วยความหวาดหวั่นชาวยิวพวกนี้ได้หนีเข้าเมืองเยรูซาเล็ม แล้วบอกแก่นะหะมีย์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า “ศัตรูของเรา กำลังจะเข้ามาโจมตีพวกเราจากทุกทิศทาง เราจะถูกกักขังที่นี่!” เนหะมีย์ทราบดีว่าความตกใจกลัวเช่นนี้จะสามารถแผ่กระจายไปยังทหารและประชาชนทั่วไป เขาจึงปฏิบัติแผนการป้องกันทันที

ความเตรียมพร้อมทางด้านทหาร

ข้าพเจ้าจึงตั้ง *เหล่าผู้ชาย* ไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง และในที่สูง ตามกรอบคิ้วของเขา โดยมีดาบ หอก และคันธนู (เนหะมีย์ 4:13)

หลังจากที่เนหะมีย์ได้ประเมินสถานการณ์ เขาได้ออกคำสั่งให้พลทหารอยู่ในตำแหน่งที่จะรับการโจมตีจากศัตรู เนหะมีย์ไม่ได้เป็นนักศึกษาพระคำของพระเจ้าเพียงอย่างเดียว แต่ก็เป็นนักศึกษาวិชาทหาร และก็รู้จักใจคนดี เขาได้ใช้ภูมิประเทศและกำแพงทหารที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์แก่ฝ่ายอิสราเอลมากที่สุด เนื่องจากกำแพงเมืองยังซ่อมแซมไม่เสร็จ เนหะมีย์จึงตั้งวงป้องกันรอบเมือง โดยเน้นรวมพลในที่ที่มีช่องโหว่เพื่อป้องกันไม่ให้ศัตรูผ่านเข้ามาได้

จะเป็นไปได้อย่างไร ที่จะมิกองทัพเพียงไม่กี่คน สามารถสู้กองทัพที่ใหญ่กว่าหลายเท่าได้ เนหะมีย์ตั้งทหารตาม *มิชพัคคา* คือ ตามตระกูล ทุกหน่วยป้องกันนั้นประกอบกันตามตระกูล และมีผู้เป็นภรรยาและบุตรอยู่ใกล้ตัว ซึ่งจะเตือนใจนักสู้ถึงผลของการพ่ายแพ้และกระตุ้นพวกเขาให้สู้สุดกำลัง การวางแผนที่ยอดเยี่ยมนี้นี้ได้แสดงถึงสติปัญญาของเนหะมีย์ และความกล้าหาญที่เขาตัดสินใจสู้กับกองทัพที่ใหญ่กว่า เป็นคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับผู้บัญชาการทหาร

เนหะมีย์ได้ซ่อนพลทหารไว้ “ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง” เป็นกองสำรองซึ่งเนหะมีย์จะสามารถเรียกขึ้นมาแล้วส่งไปยังที่ที่จำเป็น ด้วยวิธีนี้เนหะมีย์จึงได้จัดเตรียมวงป้องกันรอบเมืองและกองสำรองเคลื่อนที่ ซึ่งจะเคลื่อนที่บนแนวภายใน²⁴ ซึ่งให้ประโยชน์เพราะสามารถใช้กำลังทั้งหมดเท่าที่เหลืออยู่ในที่ที่เสี่ยงภัยมากที่สุด เป็นการที่กองทหารเล็กจะรักษาตำแหน่งจากกองทหารที่ใหญ่กว่าได้ เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าเนหะมีย์ได้เข้าใจยุทธศาสตร์และการวางแผนอย่างดี

24. Strategy of Interior Lines เป็นการที่กองกำลังทหารที่ถูกแวดล้อมได้รวมกำลังบุกจากศูนย์กลาง ให้โจมตีกองศัตรูสักกองหนึ่งที่ตั้งแถวอยู่ในวงข้างนอก เสร็จแล้วก็กลับหาศัตรูที่อยู่อีกด้านหนึ่งข้ามเส้นผ่าศูนย์กลาง โดยใช้ระยะทางสั้นเป็นประโยชน์ ไม่ให้ศัตรูรวมกองป้องกันตัวได้ ดู B. H. Liddel Hart, *Strategy* (New York: Praegar Publishers, 1975), หน้า 108

โดยเนหะมีย์ได้จัดกองสำรองอยู่ในที่ต่ำ ศัตรูจะไม่เห็นพวกเขา แต่เห็นเพียงวงป้องกันภายนอกซึ่งจะไม่ค่อยแข็งแรง พวกศัตรูจึงจะบุกเข้ามาอย่างประมาทและด้วยความมั่นใจในชัยชนะ ในเวลาที่เหมาะสม เนหะมีย์จะเรียกกองกำลังสำรองให้จู่โจมเข้าศึกจากข้างๆ ซึ่งจะต้องเผชิญกับกองทัพอิสราเอลทั้งด้านหน้าและด้านข้าง นี่แหละคือผลประโยชน์จากการสู้รบจากแนวภายใน หลังจากได้ปราบปรามศัตรูในเขตหนึ่ง กองกำลังสำรองจะสามารถเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วเพื่อหนุนกำลังในอีกเขตหนึ่ง ตามที่ต้องการมากที่สุด

ขอสังเกตข้อที่ 13 อีกครั้งหนึ่ง ที่มีบันทึกไว้ว่า “โดยมีดาบ หอก และคันธนู” ชาวเยรูซาเลมและรู้จักวิธีการใช้ พวกเขามีความสามารถและมีความตั้งใจสูงที่จะปกป้องประเทศและคนรัก การปลดอาวุธไม่ได้เป็นทางเลือกสำหรับประชาชนที่ปรารถนาเสรีภาพ

เราสามารถประยุกต์ตัวอย่างของเนหะมีย์นำมาใช้กับประเทศสหรัฐอเมริกา บางครั้งบางคราวเสรีภาพของประเทศต้องพึ่งอาศัยนายทหารระดับสูงที่มีความเข้าใจและทักษะในการนำวิชาการทหารมาใช้ในการทำสงครามและการพิทักษ์รักษาประเทศชาติ มีแต่ทหารที่ใช้เวลาหลายปีในการฝึกฝนและศึกษาวิชาทางการทหารซึ่งจะมีความสามารถในการวางแผนยุทธศาสตร์อย่างมีประสิทธิภาพในยามคับขัน แต่ประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ได้สนับสนุนให้ผู้ชายที่มีความสามารถพิเศษด้านนี้จะเรียนวิชาทหาร และผู้ที่ได้เลือกอาชีพอันมีเกียรตินี้ก็กลับไม่ได้รับเกียรติจากประชาชนที่เขากำลังรับใช้อยู่ หรือไม่ประชาชนก็ถูกลูกและเกลียดชังทหาร นี่คือโศกนาฏกรรมที่แท้จริงเพราะไม่มีประเทศใดซึ่งจะรอดสงครามได้โดยที่ไม่มีทหารที่กล้าและเตรียมพร้อม

การเตรียมพร้อมของพลเมือง

เมื่อข้าพเจ้ามองเห็น *ความกลัวของเขา* ก็ลุกขึ้นพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย กับคนนอกนั้นว่า “อย่ากลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์

พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงกลัว และต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน (เนหะมีย์ 4:14)

เนหะมีย์กำลังพูดกับใคร ผู้ที่อยู่ชั้นสูง ข้าราชการ และประชาชนผู้อื่นทั้งปวง นั่นคือพลเมืองทุกคน! เนหะมีย์ทราบถึงอันตรายที่เกิดจากการมีผู้นำที่ตกใจกลัว แทนที่จะสื่อเป้าหมายที่ชัดเจน ความตกใจกลัวนั้นจะทำให้ผู้นำออกคำสั่งที่ไม่ชัดเจนและขัดแย้งกันถึงแม้ว่าเนหะมีย์ไม่ต้องการให้ข้าราชการเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการตัดสินใจของเขา แต่เนหะมีย์ยังต้องการให้พวกเขาได้เตรียมใจที่จะเข้าสู่ภาวะสงคราม ดังนั้น เขาจึงเตือนพลเมืองถึงผลกระทบที่เกิดจากความหวาดกลัว

เนหะมีย์ได้เตือนพลเรือนถึงผลภายหลังจากความตกใจกลัว เพราะความกลัวนั้นจะลอบทำลายขวัญของประชาชนและทำให้เสียความตั้งใจที่จะปกป้องรักษาเสรีภาพไว้ เขาจึงวิงวอนให้พลเมืองที่ระแวกใจไว้กับหลักคำสอนพระคัมภีร์ โดยสั่งว่า “อย่ากลัวพวกเขา อย่าลืมนะเจ้า” หรือ “พวกท่านมีหลักคำสอนพระคัมภีร์แล้ว จงใช้มันซิ!”

เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ (สุคติ 56:3)

มีพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า (สุคติ 118:6)

อย่ากลัวเลย เพราะเรายู่กับเจ้า อย่าขาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา (อิสยาห์ 41:10)

เนหะมีย์ไม่ได้เผยแพร่ข้อมูลแผนการรบแก่ผู้นำพลเรือน ซึ่งเสี่ยงต่อการเปิดเผยให้ศัตรูได้รู้ข้อมูลลับ และเขาก็ไม่มีเวลาเทศนาหรือให้คำหนุนใจแก่ประชาชน ความคิดของเนหะมีย์จดจ่อกับการสู้กับศัตรู ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม ก็ต้องการสมาธิและใจที่จดจ่อกับ

รายละเอียด โดยยังสามารถปกป้องไว้กับวัตถุประสงค์ อย่างไรก็ตาม เนหะมีย์ได้ใช้เวลาครุ่นคิดถึงพลเรือนเพื่อที่จะเตือนเขาว่าพระผู้เป็นเจ้านั้น “ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว” พระเจ้าของเขายังทรงเป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่ คือ “เจ้าจอมโยธา” โดยอิสราเอลมีพระผู้เป็นเจ้าเป็นแม่ทัพของกองทัพ จะต้องกลัวศัตรูทำไม เนหะมีย์ได้วิงวอนให้พวกเขาหาวิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ (the Faith-rest drill)²⁵ มาประยุกต์ใช้ เพื่อเขาจะระงับความกลัวและมีทัศนคติเหมือนกษัตริย์ดาวิด

“เพราะว่าการรบเป็นของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงมอบท่าน [ศัตรู] ไว้ในมือของเราทั้งหลาย” (1 ซามูเอล 17:47ข)

“อย่ากลัวเลย และอย่าทอดอยด้วยคนหมุ่มหมื่นนี้เลย เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า” (2 พงศาวดาร 20:15ข)

พระเจ้าทรงใช้สงครามเพื่อที่จะพิพากษาประเทศชาติที่เสื่อมและชั่วช้า มีบางช่วงในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลที่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นแม่ทัพ ได้ออกคำบัญชา “จงล้างศัตรู” เพื่อที่จะไม่ให้ความชั่วช้านั้นลามมายังอิสราเอล (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:2, 16; 20:16-17; โยชูวา 11:20-21) ใน 1 พงศาวดารบทที่ 5 ชาวฮีบรูได้สู้รบกับคนฮาการ์ ซึ่งมาจากเชื้อสายของฮาการ์ หญิงอียิปต์ที่รับใช้ซาร่าห์และอับราฮัม (ปฐมกาล 16:1-10) พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดสงครามนี้เพราะเป็นการพิพากษาลงโทษชาวคานาอัน

เขาทำศึกกับคนฮาการ์ เยซูร์ นาฟิซ และ โนดับ และเมื่อเขาได้รับความช่วยเหลือ คนฮาการ์และพวกที่อยู่ด้วยทุกคนก็ถูกมอบไว้ในมือของ

25. The Faith-rest drill การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ คือวิธีการประยุกต์พระสัญญาของพระเจ้านำมาใช้ในชีวิต ดู ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์ *Christian, at Ease!* (1993) หน้า 15-18; *การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ* (แปลและพิมพ์ปี 2003) และหน้า 103 ของหนังสือเล่มนี้

เขา [ชาวฮีบรู] เพราะเขา [ชาวฮีบรู] ร้องทูลต่อพระเจ้าในการสงคราม และพระองค์ทรงประสาตามคำทูลของเขา [ด้วยเหตุอันชอบธรรม] เพราะเขาทั้งหลายวางใจ [นำวิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อมาใช้] ในพระองค์ (1 พงศาวดาร 5:19-20)

เพราะเขาล้มตายเสียมาก ด้วยการศึกครั้งนั้นเป็นมาจากพระเจ้า

(1 พงศาวดาร 5:22ก)

มุมมองของพระเจ้าในการทำสงครามคือ ชัยชนะที่แท้จริงคือการปราบปรามศัตรูจนมันไม่มีทางสู้ได้อีก (ในวิชาทหารใช้ศัพท์ภาษาฝรั่งเศสว่า *hors de combat*) หากตั้งใจจะเข้าสภาวะสงครามแล้ว นั่นหมายความว่าจะต้องเข้ารบด้วยความตั้งใจว่าจะชนะ ซึ่งหมายความว่าต้องเอาชีวิตของศัตรู

เนหะมีย์ 4:14 ได้จบท้ายด้วยคำบัญชาว่า “และต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชาย บุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน” นี่คือการสั่งทหารให้ระลึกถึงเหตุที่ต้องสู้

“เพื่อพี่น้องของท่าน” สู้เพื่อพี่น้องร่วมชาติ คือประเทศ ซึ่งเป็นสถาบันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เป็นอันดับที่ 4 (*national entity - divine institution number four*)

“บุตรชายบุตรสาวของท่าน” สู้เพื่อปกป้องครอบครัว เป็นสถาบันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เป็นอันดับที่ 3 (*family - divine institution number three*)

“ภรรยา” เป็นสถาบันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เป็นอันดับที่ 2 (*marriage - divine institution number two*)

“และเรือนของท่าน” สู้เพื่อปกป้องบ้านและทรัพย์สิน ซึ่งอำนวยความสะดวกเป็นส่วนตัวอันเป็นปัจจัยจำเป็นในการนำอิสรภาพแก่แต่ละบุคคล คือ สถาบันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เป็นอันดับที่ 1 (*the individual - divine institution number one*)

กองทัพที่เตรียมพร้อมเป็นสิ่งจำเป็นในการป้องกันทั้งสี่สถาบันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้

ก่อนอื่น เนหะมีย์ได้ปลอบใจของพลเรือนไม่ให้ตกใจกลัว หลังจากนั้นเขาก็ได้ย้ำเหตุผลที่กองทัพทหารจะต้องสู้รบกับศัตรู เพื่อเสรีภาพของประเทศชาติ เนหะมีย์เชื่อมโยงแนวคิดนี้ให้เป็นเรื่องใกล้ตัวทหารทุกคน โดยกล่าวว่า “และต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน”

หากคุณเป็นทหาร ของจดจำวลีสุดท้ายของข้อที่ 14 ไว้ เมื่อคุณอยู่ในสนามรบในต่างประเทศห่างออกไปหลายพันไมล์จากบ้านของคุณ ขอระลึกไว้ว่าคุณกำลังต่อสู้เพื่อคนที่คุณรัก ไม่ว่าคุณจะต้องไปรบที่ไหน และไม่ว่าศัตรูเป็นใครก็ตามที แต่คุณยังสู้เพื่อครอบครัวและอิสรภาพของประเทศของคุณ

การเตรียมพร้อมทางด้านทหารสามารถป้องกันไม่ให้มีสงครามเกิดขึ้น

อยู่มาเมื่อศัตรูของเราได้ยื่นว่าเราได้ยื่นเรื่องแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเขา เราต่างก็กลับมายังกำแพงทีมงานของคนทุกคน (เนหะมีย์ 4:15)

สุดท้าย วิกฤตการณ์ได้ผ่านไปโดยไม่มีใครต้องเสียเลือดสักหยดหนึ่ง ทำไมเป็นอย่างนั้น เพราะชาวยิวได้เตรียมพร้อมที่จะสู้ นีคือ สันติภาพผ่านกองกำลังทหาร พระเจ้าทรงเคารพนับถือการที่เนหะมีย์ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าเรื่องการปกป้องประเทศ ชาวยิวได้พร้อมและมีความเต็มใจต่อสู้เพื่อปกป้องเสรีภาพของพวกเขา เพราะฉะนั้น 4 ประเทศจึงถอดอัย และไม่ยอมสู้รบตามที่คิดไว้แต่แรก กองทัพที่มีความพร้อมถึงที่สุด จะสามารถยับยั้งศัตรูโดยไม่ต้องเข้าสู่สงคราม

เรื่องราวของประเทศสหรัฐอเมริกาได้แตกต่างจากหลักการนี้อย่างสิ้นเชิง หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 กองกำลังทหารของประเทศถูกลดตามนโยบายของรัฐสภาที่หลงละเมอ ผู้แทนของประเทศได้หลงเชื่อว่าเราเพิ่งชนะสงครามสุดท้ายของประวัติศาสตร์ ความจริงคือ ไม่มีวัน! ทำไมญี่ปุ่นโจมตีเพิร์ลฮาร์เบอร์ เพราะเขาได้มองเห็นว่าเป็นเป้าที่

ง่ายมาก เขาได้ฉวยโอกาสที่จะโจมตีที่จุดอ่อนอันไม่น่าเชื่อของเรา และวางแผนที่จะทำลายทั้งกองทัพทหารและกองทัพเรืออันอ่อนแอให้หมดสิ้นในคราวเดียว แล้วปล่อยให้เราไม่สามารถที่จะต่อต้านการบุกรุกของญี่ปุ่นในมหาสมุทรแปซิฟิก ถ้าหากกองทัพสหรัฐได้เตรียมพร้อมที่จะต่อสู้ การจู่โจมอย่างไม่ทันตั้งตัวที่เพิร์ลฮาร์เบอร์นั้นอาจเป็นแค่ความคิดของพลเรือเอกยามาโมโตะ และกองเสนาธิการของจักรวรรดิญี่ปุ่น แทนที่จะกลายเป็นความจริงในวันที่ 7 ตุลาคม ปี ค.ศ. 1941

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองได้สิ้นสุดลง กองกำลังทหารของสหรัฐอเมริกานั้นแข็งแกร่งที่สุดเท่าที่เคยมีมา แต่แทนที่จะรักษาความแข็งแกร่งนั้นไว้ ผู้นำประเทศตัดสินใจตัดกำลังของกองทัพ เก็บเรือรบไว้เฉยๆ และละทิ้งฐานทัพทหารในต่างประเทศที่สำคัญๆ ด้วยการยุบกองทัพทหารอย่างไร้ความรับผิดชอบ และได้ทำตัวเสี่ยงต่อการโจมตีอีกครั้ง เพราะลี้มคุณค่าของกองทัพทหารในการพิทักษ์รักษาอิสรภาพของประเทศชาติ

ภายใน 5 ปีเท่านั้น เราก็จมอยู่ในสงครามเกาหลี ซึ่งเราไม่ได้เตรียมพร้อมทั้งทางทหารและยุทธโศปกรณ์ อีก 10 ปีต่อมาเราได้ส่งทหารไปรบที่เวียดนาม ซึ่งไม่ได้รับการฝึกฝนในการรบกับกองโจร (Guerrilla warfare) และโดยไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจน พลเรือนที่ยังอยู่ที่บ้านและกำลังรับประโยชน์และสิทธิพิเศษที่มาพร้อมกับเสรีภาพ ได้ทิ้งทหารของเราให้อยู่โดดเดี่ยวในป่าลึกที่เป็นสนามรบอันแสนไกลจากบ้านเกิดของพวกเขา เราได้เสียขวัญและคน ยุทธโศปกรณ์ เกียรติ และความเชื่อถือ แต่สุดท้ายก็ยังไม่ได้รับบทเรียน ตามที่คนชอบบอกกันเสมอว่า จากการศึกษาประวัติศาสตร์เราได้เรียนว่าเราไม่เคยเรียนรู้อะไรจากประวัติศาสตร์

ในทางตรงข้าม ชาวยิวได้นำมุมมองของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้แล้วสามารถเรียนจากประวัติศาสตร์ การวางแผนป้องกันเมืองของเนหะมีย์ การระดมกองกำลังอย่างรวดเร็ว การจัดตำแหน่งของทหาร และการสนับสนุนจากฝ่ายพลเรือนทำให้ศัตรูท้อใจ ศัตรูไม่ยอมเสี่ยงต่อการเสียหายที่พวกเขาจะต้องได้รับจากชาวยิว จึงยกเลิกการโจมตี

เนื่องจากเนหะมีย์และพี่น้องร่วมชาติได้เข้าใจมุมมองของพระเจ้า เฉพาะหลักคำสอนเกี่ยวกับความเสื่อมของมนุษย์ พวกเขาจึงตั้งจุดประสงค์อันชั่วร้ายของศัตรู บุคคลหรือพรรคที่พยายามตั้งระบบการเมืองที่รวบรวมอำนาจ (totalitarianism) มักจะไม่เผยจุดประสงค์อันชั่วร้ายจนสายเกินไป การเติบโตฝ่ายวิญญาณและการเตรียมพร้อมฝ่ายทหารเป็นสิ่งจำเป็นในการปกป้องการกดขี่โดยทรราช ชาวฮีบซึ่งได้เตรียมพร้อมทั้งในสองด้านนี้ สามารถปล่อยทหารกองหนุนแล้วได้ซ่อมแซมกำแพงภายใน 52 วัน (เนหะมีย์ 6:15)

ยกเลิกการระดมทหารอย่างถูกวิธี (Intelligent Demobilization)

ตั้งแต่นั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งทำการก่อสร้าง อีกครั้งหนึ่งก็ออก โฉ่ คันธนู และเสื้อเกราะ บรรดาประมุขทั้งหลายหนุนหลังบรรดากษัตริย์ ยูดาห์ (เนหะมีย์ 4:16)

พลทหารกองหนุนได้รับการปล่อยเพื่อทำการซ่อมแซมและการก่อสร้างต่อไป คนที่ต้องแบกเศษหินก็ตั้งใจที่มีคนมาช่วยในงานของพวกเขาตามที่ขอร้อง และทหารประจำการยังคงแบกอาวุธและเฝ้าตำแหน่งพิทักษ์รักษาเมืองไว้ นี่คือวิธีที่ฉลาดในการยกเลิกการระดมทหาร ชาวฮีบทราบดีว่าศัตรูอาจกลับมาโจมตีเขาอย่างกะทันหัน พวกเขาไม่ได้แค่เตรียมพร้อมทางด้านทหารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่พวกเขายังสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นการพัฒนาความสามารถด้านป้องกันตัว พวกเขาได้เรียนรู้จากประวัติศาสตร์ของอิสราเอลว่าจะต้องทำสิ่งใดถึงจะรักษาอิสรภาพและความเป็นเอกราชของประเทศชาติไว้ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถตกลงหรือประนีประนอมกับศัตรูได้ แต่เป็นสิ่งที่ต้องขึ้นอยู่กับความรอบคอบในการเฝ้าระวัง กำแพงทหาร และเหนือกว่าทุกสิ่ง คือ พระคุณพระเจ้า

ประเทศยูดาห์มีศัตรู 4 พวก แต่ประเทศสหรัฐอเมริกาปฏิบัติกันอย่างไม่ถ่วง และพันธมิตรที่แท้จริงเพียงไม่กี่ประเทศ การถอนกำลังทหารอย่างไร้ความคิดทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกาอยู่ในสภาวะที่เสี่ยงมาก เราไม่สามารถรักษาอิสรภาพไว้ได้อย่างมั่นคงได้จาก

ตำแหน่งที่อ่อนแอ ไม่ว่าพูดถึงทางด้านทหารหรือฝ่ายวิญญาณ เราควรที่จะดูอิสรภาพเป็นตัวอย่าง หรือซื้ออิสรภาพด้วยการขยายและพัฒนากำลังของกองทัพทหารที่มีประสิทธิภาพที่สุด

เนหะมีย์ 4:16 ได้จบท้ายด้วยการเน้นความสำคัญของการนำโดยพวกนายทหาร (“ประมุข”) ในช่วงเวลาที่เลิกการระดมพล ประมุขที่ “หนุนหลังบรรดากษัตริย์ยูดาห์” คือผู้นำที่เข้าใจความจำเป็นของการมีกองทัพทหารที่ได้รับการหนุนใจและสนับสนุนจากประชาชน การสร้างกองทัพทหารขึ้นมาใหม่ในช่วงปี ค.ศ. 1980-1990 ทำให้ปรับภัยเก่า คือสหภาพโซเวียต เลื่อนหายไปโดยไม่ต้องเข้าสู่ภาวะสงคราม การเห็นแก่ความสำคัญของการปกป้องประเทศตอนนั้นเป็นการประยุกต์แนวคิดที่ว่า อิสรภาพและสันติภาพได้มาจากกองกำลังทหาร แล้วการนำแบบนั้นหายไปไหน? ทั้งสำนักประธานาธิบดี สภาสูงแห่งรัฐสภา และสภานิติบัญญัติได้ดูแลและลดกำลังกองทัพทั้งหลาย เป็นการทำลายระบบการป้องกันประเทศ อีกสองข้อต่อไปได้บันทึกขบวนการในการยกเลิกการระดมทหารอย่างถูกวิธี

ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ขนของกับผู้ที่ยกของขึ้น ทุกคนมีมือหนึ่งทำงาน อีกมือหนึ่งถืออาวุธไว้ผู้ก่อสร้างทุกคนมีดาบคาดอยู่ที่สัข้างขณะที่เขาสร้าง ชายที่เป่าแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า (เนหะมีย์ 4:17-18)

ทำไมผู้ก่อสร้างมีดาบด้วย เพราะพลเรือนที่มีฝีมือในการใช้อาวุธรบเหล่านี้เป็นคนที่จำเป็นในการประกอบหน่วยป้องกันอิสราเอล อาวุธของพวกเขาอยู่ใกล้มือเสมอในขณะที่ทำงานซ่อมแซมกำแพง เพราะเนหะมีย์ไม่ต้องการให้ศัตรูกลับมาโจมตีก่อนที่กำแพงจะสร้างเสร็จสมบูรณ์ กองทัพทหารจำเป็นมากจนผู้ชายทุกคนที่สามารถสู้ได้ต้องรับหน้าที่เป็นทหาร ใครที่อยู่ในกองกำลังสำรองได้พกอาวุธของเขาไปด้วย พร้อมทั้งจะสู้เพียงได้ยินเสียงแตรของผู้เฝ้า คนเหล่านี้ได้เตรียมพร้อมในทุกด้าน ทั้ง ฝ่ายวิญญาณ กำลังทหาร และจิตใจ ประเทศที่หวงแหนเสรีภาพก็จะทำทุกสิ่งที่จะรักษามันไว้ให้มั่น

มุมมองของพระเจ้าที่มีต่อกองทัพทหาร

หลักการพระคัมภีร์ต่อไปนี้จะให้ความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุผลและความจำเป็นของ กองทัพทหาร พระเจ้าทรงอนุญาตให้ประเทศชาติต่างๆ พัฒนากองทัพทหารเพื่อป้องกัน มนุษยชาติให้รอดพ้นจากภาวะสงครามและพิทักษ์รักษาเสรีภาพของประเทศไว้ให้มั่นคง เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอนุญาตให้ “ผู้ครอบครองนั้นถือดาบไว้” (โรม 13:4) เพื่อ มนุษยชาติจะสามารถรอดพ้นจากอาชญากรรมและดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีอิสระ ตามตรรกะเราสามารถสรุปโดยอ้างเหตุผลตามนี้ คือ

เสรีภาพจะต้องดำรงอยู่

กองทัพทหารได้รักษาเสรีภาพไว้

เพราะฉะนั้น เราต้องรักษากองทัพทหารไว้

การปกป้องประเทศ

ประเทศอาจถูกทำลายจากศัตรูทั้งภายในและภายนอก พระคัมภีร์ได้อนุมัติสิทธิของ พลเมืองที่กระทำตามกฎหมายที่จะปกป้องตนเองจากความชั่วร้ายและอาชญากรรม และ ให้ประเทศปกป้องตนจากศัตรูภายนอก ความรุนแรงจากผู้ชั่วร้ายจะถูกยับยั้งโดยความ รุนแรงจากผู้ชอบธรรมที่แกร่งกว่าเท่านั้น เราจะไม่สามารถเรียกพระเจ้า“ดี” ได้ ถ้า พระองค์ “ยอมให้โลกอยู่ภายใต้อำนาจของอาชญากรหรือกองทัพทหารที่โหดร้ายและ ทารุณ”²⁶ กองทัพทหารต้องปฏิบัติการกิจในสนามรบอย่างมีเป้าหมายที่จะทำลายศัตรู เพื่อ ปกป้องเสรีภาพของประเทศชาติ หลักการนี้ยังมีไว้สำหรับศัตรูภายใน อาชญากรที่โหดร้าย ต้องถูกขจัดออกไปจากสังคม ซึ่งนับถึงความจำเป็นของระบบราชทัณฑ์และการประหาร

26. Gleason L. Archer, *Encyclopaedia of Bible Difficulties* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1982) หน้า 219

ชีวิต กองทัพทหารมีไว้เพื่อทำลายศัตรูภายนอก และตุลาการมีไว้เพื่อลงโทษศัตรูภายใน ด้วยสองวิธีนี้ ความสงบสันติและเสรีภาพจะสามารถดำรงต่อไปในประเทศ

การปกป้องประเทศจากศัตรูภายใน พระเจ้าทรงสถาปนารัฐบาลให้มีสิทธิอำนาจในการ ครอบครองประเทศ ในฐานะเป็นผู้ปกป้องเสรีภาพไว้ ผู้นำประเทศ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบ การปกครองแบบใดก็ตาม (เช่น รัฐสภา กษัตริย์ สาธารณรัฐ เป็นต้น) มีหน้าที่ที่จะป้องกัน สิทธิของพลเมืองที่จะมีชีวิต มีความเป็นส่วนตัว เป็นเจ้าของทรัพย์สินและอสังหาริมทรัพย์ และเสรีภาพในการที่จะประสบความสำเร็จ หรือที่จะล้มเหลว ตามความสามารถและ เสรีภาพในการตัดสินใจของตน (volition) ผู้ปกครองประเทศยังต้องรับรองสิทธิส่วนบุคคลในการตัดสินใจเลือกศาสนาหรือระบบความเชื่อ (religious freedom) ซึ่งจะอำนวย โอกาสที่จะเลือก หรือที่จะปฏิเสธพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตน (กิจการ 17:26-28) และเติบโตขึ้นตามชีวิตฝ่ายวิญญาณ (2 เปโตร 3:18)

เสรีภาพของพลเมืองถูกรักษาไว้โดยระบบตุลาการที่ยุติธรรมและมีคนส่วนใหญ่ เคารพนับถือ สิทธิอำนาจของนายตำรวจที่ดูแลชาวบ้านและผู้พิพากษาในศาลได้จูงใจให้ คนละเว้นทำชั่วและปกป้องเสรีภาพภายในประเทศ นายตำรวจช่วยรักษาความสงบใน สังคม ส่วนผู้พิพากษาและผู้นำประเทศเป็น “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” (โรม 13:4) ซึ่งพระเจ้า ทรงสถาปนาไว้ที่จะตัดสินคดีและลงโทษ ระบบศาลที่ยุติธรรมจะเรียกและพิจารณา หลักฐานจากทุกฝ่าย จะลงโทษผู้กระทำผิดด้วยวิธีที่เข้มงวดและชัดเจน (ปัญญาจารย์ 8:11) และจะเป็นทางให้ผู้บริสุทธิ์ถูกปล่อยเป็นอิสระ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความมั่นคงและ ความปลอดภัยของประชาชนพึ่งอาศัยผู้บริหารระบบตุลาการที่สัตย์ซื่อและฉลาด ซึ่ง ต้องการที่จะปกป้องผู้บริสุทธิ์และลงโทษผู้กระทำผิด

การปกป้องประเทศชาติจากศัตรูภายนอก ประเทศชาติซึ่งปฏิบัติตามหลักการและกฎ ต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุขเป็นประเทศที่ถืออำนาจที่ชอบธรรมซึ่ง

ประธานกำแพงที่กีดขวางประเทศที่ถืออำนาจแห่งความชั่วร้าย กองทัพทหารที่สัตย์ซื่อจะปกป้องผู้ที่มีสิทธิอำนาจในการครอบครองประเทศ อย่างไรก็ตาม การใช้กำลังทหารเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว หรือการชิงอำนาจในทางผิด เช่น พรรคนาซีในสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือลัทธิคอมมิวนิสต์ที่ตามมาภายหลัง เป็นการที่ไม่ถูกต้องเพราะไม่ได้มีเหตุผลจากความชอบธรรม ในทางตรงข้าม ชัยชนะโดยกองทัพทหารของประเทศที่ชอบธรรมได้รักษาเสรีภาพตลอดทั้งประวัติศาสตร์ของมนุษย์

เราสามารถหาเหตุผลที่จะไปสู้รบกับศัตรูในต่างประเทศหรือไม่? คำตอบจากพระคัมภีร์มีในกัณดารวิถีบทที่ 32 มีเผ่าอิสราเอลสองเผ่า คือ กาดและรูเบน ที่ขอพื้นที่ที่ได้รับ การสัญญาไว้แล้ว ซึ่งอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน (ข้อที่ 5) ส่วนเผ่าอื่นก็จะได้ครอบครองแผ่นดินที่อยู่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน โมเสสไม่พอใจที่รูเบนและกาดจะละทิ้งพี่น้องซึ่งกำลังจะเตรียมตัวบุกเข้าพื้นที่ที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ (ข้อที่ 6) จากนั้นรูเบนและกาดได้แก้ตัว

กนกาดกับคนรูเบนตอบว่า “พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับคนใช้ของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น เราจะถืออาวุธข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สู่แผ่นดินคานาอัน และที่ดินมรดกของเรานั้นจะคงอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้” (กัณดารวิถี 32:31-32)

ด้วยถ้อยคำนี้ ก็เท่ากับชาวรูเบนและชาวกาดกำลังบอกว่า “การที่เราข้ามแม่น้ำเพื่อสู้รบกับศัตรูในฝั่งโน้นเป็นการสู้เพื่อแผ่นดินของเราซึ่งอยู่ฝั่งนี้” สองเผ่านี้เข้าใจว่าความเป็นอิสระ และการเป็นเอกราชขึ้นอยู่กับการที่พวกเขาจะปราบปรามศัตรูของทุกเผ่าในอิสราเอล ถึงแม้ว่าศัตรูไม่ได้อยู่ในเขตพื้นที่ของพวกเขา พวกเขาจะไม่รอให้ศัตรูบุกเข้าขอบเขตปกครองของตน แต่จะตีศัตรูก่อน เพราะเหตุว่าจะไม่ต้องเสียครอบครัวและทรัพย์สินไปกับสงคราม

เมื่อ ชาร์ล มาร์เทิล ได้ระดมกองนักรบเพื่อขับไล่ผู้ติดตามมะหะหมัด (ชาวมุสลิม) ให้กลับไปทางใต้ของเทือกเขา ไพรีนีส ในการสู้รบแห่ง ทัวร์ (ปีค.ศ. 732) ซึ่งช่วยยุโรปให้รอดจากการครอบครองแบบอิสลาม ในศตวรรษที่ 13 มีอัครวิญญูจากประเทศโปแลนด์ ออสเตรีย รัสเซีย ฮังการี และ กรีซ ซึ่งได้ต่อต้าน เจง-กิส ข่าน และกองทัพมองโกลของเขา และเพราะพวกเขายุโรปตะวันตกจึงรอดจากการครอบครองอันโหดร้ายแบบทาทาร์ (Tatar)²⁷ ด้วยกำลังอันสิ้นเหลือ สหรัฐอเมริกาได้ยุติการกดขี่ของญี่ปุ่นและเยอรมัน ซึ่งทำให้สงครามโลกครั้งที่สองจบลงในที่สุด การชนะศัตรูอย่างเด็ดขาดเป็นวิธีเดียวที่จะเกิดเสรีภาพ ดังนั้น ความรุนแรงอย่างนี้เป็นสิ่งที่เหมาะสมและจำเป็นในการหลีกเลี่ยงการโจมตีจากศัตรูที่ชั่วร้าย และการที่จะให้เสรีภาพดำรงอยู่อย่างต่อเนื่อง

สันติภาพผ่านกองทัพทหารที่เตรียมพร้อม ประเทศที่ต้องการความสงบสุขจะต้องเตรียมพร้อมที่จะเข้าสู่ภาวะสงครามเสมอ ความอ่อนแอทางด้านทหารเป็นการชักชวนการโจมตีจากประเทศที่มุ่งร้าย แต่การมีกองกำลังทหารที่แข็งแกร่งกว่าจะกีดขวางแผนการของศัตรู มิแต่คนโง่ที่กำลังอยู่ในโลกแห่งความฝันที่สนับสนุนผู้ชายที่หลบหนีการเกณฑ์ทหาร ชอบประท้วงสงคราม และเห็นด้วยกับการปลดอาวุธ

เป็นสิ่งที่ง่ายที่จะเข้าใจว่ามนุษย์ปรารถนาสันติภาพ ด้วยว่าเรามีสภาพมากที่สุดในการยามสันติ อย่างไรก็ตาม วิธีการนำสันติภาพมายังสังคมมนุษย์เป็นเรื่องที่คนได้เถียงกันมา

27. Tatar เป็นชื่อที่ชาวยุโรปตั้งให้กองทัพมองโกล ซึ่งมาจากคำกรีกว่า Τάρταρος (ทาทะโรส) หรือภาษาละติน Tartarus (ทาทะรัส) ซึ่งหมายถึง “ที่แห่งการทรมาน” เป็นชื่อเรียกซึ่งสะท้อนว่า ทหารมองโกลน่ากลัวเหมือนปีศาจ ความโหดเหี้ยมของ เจง-กิส ข่าน และกองทัพของเขาและในรุ่นต่อมาในศตวรรษที่ 13 ทำให้ทวีปเอเชียหนองเลือด ความสำเร็จของกองทัพมองโกลเป็นผลจากการนำอย่างมีเอกภาพ พลเอกที่ยอดเยี่ยมทุกคน ระบบสอดแนมที่ดี และยุทธวิธีที่ลวดลายซ้ำซาก ดู Crane Brinton, John B. Christopher, and Robert Lee Wolff, eds. *A History of Civilisation* (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall, Inc., 1967), 1:368

นาน คนที่ฝันถึงโลกที่มีแต่สันติสุขคือพวกที่ขอร้องให้จ่านต่อประเทศที่ก้าวร้าว เพราะเชื่อว่าการแสดงความเป็นมิตรกับประเทศที่ก้าวร้าวจะก่อให้เกิดความสงบสันติระหว่างประเทศได้²⁸ พวก “นกพิราบขาว” เหล่านี้ชอบเอาใจคนชั่ว ซึ่งเป็นการบันดาลสงครามให้เกิดขึ้น พวกเหล่านี้ขอร้องและวิงวอน “สันติภาพ สันติภาพ” แต่ไม่มีสันติภาพเลย (เยเรมีย์ 6:14) เราจะไม่มีความปลอดภัยเมื่อเลี้ยงงูเห่า หรืออยู่คู่กับเสือ ทุกครั้งที่ประเทศจะเอาใจคนชั่วฝืนซึ่งฝืนถึงโลกแห่งสันติ หรือพยายามนำยุคพันปีแห่งความสงบสันติมาโดยไม่รอพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาเสียก่อน แต่หวังความสงบสันติด้วยการปลดอาวุธและการปลุกฝังให้ประชาชนรักสันติ ประเทศนั้นกำลังถูกจูงไปสู่ความหายนะ

เขายื่นมือออกต่อผู้ที่อยู่อย่างสันติกับเขา

เขาฝ่าฝืนพันธสัญญาของเขา

คำพูดจากปากของเขาเรียบลื่นยิ่งกว่าเนย

แต่สงครามอยู่ภายในใจของเขา

ถ้อยคำของเขาอ่อนนุ่มยิ่งกว่าน้ำมัน [คือ พุดมูสา หลอกหลวง]

แต่ทว่าเป็นดาบที่ชักออกมาแล้ว (สดุดี 55:20-21)

ตลอดทั้งประวัติศาสตร์ คำพูดที่หลอกหลวงอำพรางดาบที่ชักออกมาแล้ว ประเทศที่ชั่วร้ายได้ประกาศสันติภาพแต่มุ่งทำสงครามและครอบงำประเทศอื่น (อิสยาห์ 59:7-8) ผู้ที่

28. ความคิดอันไร้เหตุผลเช่นนี้ได้รับการผลักดันโดย วิลเลียม กอดวิน (William Godwin ค.ศ. 1756-1836) เป็นนักเขียนและปราชญ์ชาวอังกฤษ ซึ่งประกาศว่า “การสร้างกองทัพทหาร การเชื่อมพันธมิตร หรือการมีนโยบายดุลภาพแห่งอำนาจ (balance of power) มักจะนำไปถึงสงคราม” ดู Thomas Sowell, *A Conflict of Visions* (New York: William Morrow and Company, Inc., 1987), หน้า 145

หลอกหลวงเหล่านี้จะยื่นกิ่งมะกอกด้วยมือซ้าย แต่ถือดาบอยู่ในมือข้างขวา สภาพของคนที่ต้องการสันติภาพเมื่อต้องจัดการกับศัตรูที่อำมหิตได้ถูกอธิบายไว้ในพระธรรมสดุดี

จิตใจข้าพเจ้าพักอยู่ท่ามกลางผู้เกลียดสันตินานจนเกินไปแล้ว ข้าพเจ้า

ชอบสันติ แต่เมื่อข้าพเจ้าพูด เขาหนุ่นสงคราม (สดุดี 120:6-7)

ประเทศต่างๆ เรียกร้องสันติภาพ ทำข้อตกลง ลงชื่อในสนธิสัญญา ประนีประนอม และยินยอมอย่างนี้อย่างนั้น เพื่อสร้างสันติภาพ แต่สุดท้ายก็ต้องผิดหวังอย่างขมขื่นเมื่อถูกหักหลัง อะไรคือวิธีที่ถูกต้องในการจัดการต่อเหล่าเพชฌฆาตของประเทศที่มุ่งร้าย

ประวัติศาสตร์ได้สอนว่าดุลภาพแห่งอำนาจเป็นประกันสันติที่เกิดผลที่แน่นอนที่สุดวิธีเดียวที่จะเลี้ยงสงครามคือการเตรียมพร้อมที่จะเข้าสู่ภาวะสงคราม ในทุกรุ่นอายุคนความสามารถในการที่ใช้กำลังทหารจากฐานความชอบธรรมเป็นสิ่งจำเป็นในการรักษาเสรีภาพของประเทศชาติ มีแต่กองทัพทหารที่เตรียมพร้อมเท่านั้นที่จะยับยั้งศัตรูที่มุ่งร้าย²⁹

ความแน่นอนของสงคราม

แม้จะมีความพยายามที่จะให้เกิดสันติภาพ สงครามเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้อย่างแน่นอน จนกว่าจะถึงยุคพันปีของพระคริสต์ (*the Millennium* มัทธิว 24:6; มาระโก 13:7; ลูกา

29. การใช้กองทัพทหารเป็นเครื่องยับยั้งสงคราม ได้รับการอธิบายโดยฟรานซ์ อัลลัน เวทเลอร์ (Franz Uhle-Wettler) ดังนี้ว่า “สาเหตุทั้งหลายซึ่งทำให้สงครามเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าในประวัติศาสตร์ยังมีอยู่ถึงทุกวันนี้ ถึงแม้ว่าสาเหตุคงอยู่ตลอดมา แต่ยังคงมีความสงบสันติเมื่อทั้งสองฝ่ายกลัวผลภายหลังจากการยิงปืนนัดแรก การนี้ถูกตีความว่าสาเหตุของสงครามสามารถควบคุมได้ อย่างน้อยผ่านความกลัวในสงครามที่วิบัติขึ้น ซึ่งเป็นหัวใจของแนวคิดในการยับยั้งสงครามด้วยการมีกองทัพทหารที่แข็งแกร่ง *Brassey's Encyclopedia of Military History and Biography*, 1994 ed., s.v. “War” โดย Franz Uhle-Wettler.

21:9) ไม่มีเวลาใดในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่จะไม่มีการขัดแย้งหรือสงครามเกิดขึ้นบนโลก

ในช่วงปี ค.ศ. 1990-1995 มีการบันทึกถึงการขัดแย้งที่ใช้กำลังอาวุธครั้งใหญ่ นับได้ 53 เหตุการณ์³⁰ ธรรมชาติบาป ความคิดเสรีของมนุษย์ และกลอุบายของซาตานในสงครามระหว่างมันกับพระเจ้า เป็นสาเหตุหลัก หลังจากการรับคริสตจักรขึ้นไป³¹ จะมี 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา ซึ่งเป็นช่วงที่ความชั่วและความโหดร้ายจะทวีมากขึ้นบนโลก (วิวรณ์ บทที่ 6-19) หลังจากนั้นพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาและจะทำให้สงคราม *อมาเกดอน* สิ้นสุดลงด้วยชัยชนะที่เด็ดขาด แล้วสงครามจะหาอีกต่อไปไม่³² ซาตานและทูตสวรรค์ที่อยู่ฝ่ายมันจะถูกถอนไปจากโลก (วิวรณ์ 20:1-3) แล้วพระเยซูคริสต์จะทรงครอบครองโลกจากพระราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรหนึ่งพันปี ประเทศชาติจะดำรงอยู่ด้วยสันติภาพที่แน่นอน (อิสยาห์ 11:6-9; มีคาห์ 4:1-3)

พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างบรรดาประชาชาติ และจะทรงดำเนินชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาทั้งหลายจะติดาบของเขาให้เป็น

30. Uppsala University, Department of Peace and Conflict Research, Uppsala, Sweden. องค์กรนี้ได้บันทึก “การขัดแย้งที่ใช้กำลังอาวุธครั้งใหญ่” (major armed conflict) ว่าเป็นการต่อสู้ซึ่งมีคนตายมากกว่า 1000 ชีวิตตั้งแต่เริ่มการต่อสู้

31. (The) Rapture of the Church (หรือ The Resurrection of the Church) การรับคริสตจักรขึ้นไป เป็นการที่ผู้เชื่อในยุคคริสตจักรทุกคน ไม่ว่ายังมีชีวิตอยู่ หรือล่วงลับไปแล้ว ได้รับภยานิรันดรแล้วจะพบกับพระผู้เป็นเจ้าบนฟ้าอากาศ

32. Armageddon (วิวรณ์ 16:12-16) การสู้รบสุดท้ายของสงครามสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ซึ่งจะเกิดขึ้นบนที่ราบ *เฮส-เดร-ลอน* ที่อยู่ใกล้เมืองเมกิดโด ที่นั่นกองทัพทหารของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเสด็จมายังโลกเป็นครั้งที่สองจะชนะกองทัพแห่งประเทศทั้งหลายที่รวมกำลังเพื่อทำลายอิสราเอล (วิวรณ์ 19:11-21)

ผาลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป (อิสยาห์ 2:4)

ก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศี สงครามเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแน่นอน (ปัญญาจารย์ 3:8) และในบางกรณีเป็นสิ่งที่จำเป็นในการที่จะรักษาความเป็นเอกราชและเสรีภาพของประเทศชาติไว้

ภาพพจน์ด้านการทหารของพระเยซูคริสต์ ในเวลาที่ชาวอิวกำลังต่อสู้เพื่อที่จะรับและรักษาเสรีภาพของชาติอิวหลังจากได้อพยพมาจากอียิปต์ พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้เสด็จมายังโลกในฐานะเป็นมนุษย์ (the pre-incarnate Jesus Christ) ทรงพระนามว่า “จอมโยธา” คือ แม่ทัพของกองทัพทหารแห่งอิสราเอล (2 พงศกษัตริย์ 19:31-34) ในพระธรรมโยชูวาพระองค์ทรงพระนามว่า “จอมพลโยธาของพระผู้เป็นเจ้า” พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้บัญชาการสูงสุด โยชูวารับตำแหน่งเป็นเสนาธิการทหารบก (โยชูวาห์ 5:13-6:2) โยชูวารับคำบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้าให้ทำลายศัตรูบางกลุ่ม (โยชูวาห์ 11:6 เปรียบกับ เฉลยธรรมบัญญัติ 20:15-18) เพื่อว่าอิสราเอลเองจะไม่ถูกทำลายโดยศัตรู คำบัญชานี้ ซึ่งมีเป้าหมายในการกวาดล้างสังคมอันเสื่อมทรามไปจากแผ่นดิน เป็นการอนุญาตโดยพระเจ้าที่จะประหารชีวิตทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กๆ เป็นวิธีเดียวที่อิสราเอลจะรอดพ้นจากความชั่วของชาวคานาอันซึ่งสามารถแพร่เข้ามาซึ่งสังคมอิวเหมือนโรคระบาด

ในปัจจุบันไม่มีผู้นำคนใดมีสิทธิอำนาจจากพระเจ้าที่จะประหารชีวิตของพลเรือน ไม่ว่าจะเป็นชาย หญิง หรือเด็ก อย่างไรก็ตาม เมื่อสงครามเปิดฉากขึ้นคงมีบางครั้งที่พลเรือนจะเสียชีวิตหรือบาดเจ็บ ถึงแม้ว่าเหตุการณ์เช่นนี้เป็นเรื่องน่าเสียดายและเป็นสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยง แต่พระเจ้ายังอนุมัติการทำลายศัตรูผ่านการสู้รบเพื่อที่จะมีชัยชนะและเสรีภาพด้วยถ้อยคำขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ได้ทรงประหารชีวิตทหารของกองทัพอัสซีเรีย 185,000 คนภายในคืนเดียว (อิสยาห์ 37:36) และ เมื่อยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนาจะครบกำหนดแล้ว พระเยซูคริสต์จะทรงใช้ความรุนแรงแห่งความชอบธรรมที่จะลบล้าง

กองทัพทหารทั้งหลายซึ่งกำลังรุกเข้าไปในตะวันออกกลาง (เศคาริยาห์ 14:3) โดยเลือดจะไหลนองสูงเท่าบึงเหียนมัว (วิวรณ์ 14:20)

มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น [ที่ออกมาตอน] และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่ออย่างุ่นแห่งพระพิโรธอันเจียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง” (วิวรณ์ 19:15-16)

และในวันนี้ ผู้เชื่อที่รักสันติภาพ (pacifist believer) คงจะตำหนิพระเยซูคริสต์ถ้าเขาเข้าใจความหมายของสองข้อนี้ดี พวกเขามักจะคิดว่าพระเยซูเป็นคนที่อ่อนโยนและว่าง่าย ความจริงคือพระองค์เป็นผู้ที่ “ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติ” การสอนว่า “หันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย” (มัทธิว 5:39) ไม่ได้เกี่ยวกับสงครามหรือการต่อสู้อย่างที่คนพวกนี้อาจหลงคิด แต่เป็นคำสั่งสอนถึงทัศนคติที่เราควรมีเมื่อมีคนมาคุกเราตามความหมายตรงตัวอักษร

“พระแสงคม” ที่อยู่ในข้อที่ 15 เป็นอาวุธที่ร้ายแรงที่สุดของประวัติศาสตร์ ด้วยถ้อยคำจากพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์ได้ปล้ำล้างกองทัพทหารทั้งหลายที่ออกมาตอน และวลีว่า “พระองค์จะทรงเหยียบบ่ออย่างุ่น” เป็นภาพเปรียบเทียบ ให้เราเห็นภาพถึงการฆ่าฟันอันน่าสยดสยองที่จะเกิดขึ้น ซึ่งจะทำให้สงครามออกมาตอนจบลงโดยทันที ด้วยการนี้พระองค์จึงสำแดงวิถีในการชนะสงคราม กล่าวคือ ฆ่าศัตรู พระเยซูคริสต์ไม่ได้เสด็จกลับมาเพื่อที่จะเสนอสนธิสัญญา แต่พระองค์กลับมาเพื่อที่จะทำลายศัตรู หลังจากพระองค์ทรงปล้ำล้างบรรดาศัตรูแล้ว จะไม่มีสงครามอีกต่อไป เสรีภาพและสันติภาพจะดำรงจนถึงสิ้นสุดประวัติศาสตร์ของมนุษย์ต่อไปอีก 1,000 ปี

ประเทศที่แพ้สงครามต้องเสียเสรีภาพ

ความเป็นประเทศเอกราชและความเจริญขึ้นอยู่กับการมีกองทัพทหารที่แข็งแกร่งกว่าศัตรู ประเทศที่เข้าสู่ภาวะสงครามได้รักษาเสรีภาพไว้ แต่จะเสี่ยงต่อการเป็นทาสต่อประเทศอื่น เมื่อกองทัพของตนล้มเหลว กองทัพที่แข็งแกร่งเป็นป้อมปราการจากสงคราม ประเทศที่เสียกำลังทหารไปก็ต้องเสียเอกราชและเสรีภาพไปในไม่ช้า

เมื่อกษัตริย์เศเคคิยาห์พยายามต่อต้านการปกครองโดยบาบิโลน กองทัพเคลเดีย (บาบิโลน) ได้ระดมกำลังแล้วลงไปยังยูดาห์ ถึงแม้ว่ากองทัพทหารของอิสราเอลอ่อนแอมาก แต่พวกเขาตั้งใจได้ตอบทหารเคลเดียจากลาซิซและเมืองอาเซคาห์ สองเมืองนี้เป็นเมืองที่มีกำแพงป้อม (เยเรมีย์ 34:7) พวกเขาได้สู้เพื่อที่จะรักษาความเป็นเอกราช แต่กองทัพอันแข็งแกร่งของเคลเดียผู้ทำลายความโอหังบังอาจของอิสราเอล ชาวิวดีต้องแพ้ เป็นไปตามที่เยเรมีย์ได้เผยไว้แล้ว (เยเรมีย์ 12:12) และใน ปี 586 (ก่อนคริสตกาล) ชาวิวดีที่เหลืออยู่หลังจากการโจมตีเยรูซาเล็มและถูกจับมาเป็นทาสที่บาบิโลน (เยเรมีย์ 40:1)

การแพ้สงครามและการถูกรับรองหรือเป็นทาสของประเทศอื่นเป็นส่วนหนึ่งของผลภายหลังจากการเสื่อมของประเทศแกนนำของพระเจ้าที่ต้องรับการตีสอนจากพระเจ้าถึงขั้นที่ 5 (the fifth cycle of discipline / เลวีนิติ 26:27-39) เพราะการเสื่อมทั้งด้านฝ่ายวิญญาณ ด้านสังคม และรวมถึงด้านการทหารด้วย ทั้งอาณาจักรเหนือ (ถูกทำลายในปี 721 ก่อนคริสตกาล) และอาณาจักรใต้ (ถูกทำลายในปี 586 ก่อนคริสตกาล) เสื่อมเช่นนี้และถูกการพิพากษาลงโทษจากพระเจ้าจนไม่เหลืออะไรเลย

ประเทศที่ไม่ได้เป็นประเทศแกนนำของพระเจ้า แต่ได้ปฏิเสธหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข ยังถูกพิพากษาลงโทษโดยพระเจ้า ชาวอัสซีเรียได้เสื่อมมากในช่วง 30 ปีก่อนที่เมืองหลวงคือ นินะเวห์ จะถูกยึดไปในปี 612 ก่อนคริสตกาล อาณาจักรเคลเดีย ซึ่งเสื่อมลงมากหลังจากการเสียชีวิตของเนบูคัดเนสซาร์ ในปี 562 ก่อนคริสตกาล ถูกยึดด้วยกองทัพเปอร์เซียอย่างง่ายดายในปี 539 ก่อนคริสตกาล

สรุปได้ว่า เมื่อกองทัพทหารถูกละทิ้ง ให้อ่อนกำลังลง และไม่เตรียมพร้อมที่จะต่อสู้กับศัตรู ประเทศนั้นเสี่ยงต่อการเสียเอกราช และเสรีภาพของประชาชน

เมืองเอเธนส์และคาร์เธจได้สะท้อนภาพอันน่าสลดที่เกิดจากการแพ้สงครามในสนามรบ หลังจากช่วงเวลาของคนหนึ่งรุ่นอายุที่ชาวเอเธนส์ต้องทนกับการอดอาหารเพราะถูกล้อมเมืองจากกองทัพสปาร์ตา โดยสุดท้ายยังต้องยอมแพ้ต่อชาวสปาร์ตาที่โหดร้ายและหลอกลวงในปี 404 ก่อนคริสตกาล ซึ่งเป็นจุดจบของสงครามเพโลโปนีเซียน (Peloponnesian War) และการสิ้นสุดของจักรวรรดิเอเธนส์ ส่วนคาร์เธจก็ถูกทำลายอย่างราบคาบในสงครามครั้งที่ 3 ระหว่างคาร์เธจกับโรม (the Third Punic War ซึ่งมีอยู่ระหว่างเวลาปี 149 ถึง 146 ก่อนคริสตกาล) อาคารทุกหลังถูกเผาราบพนาสูญ และผู้นำโรมสั่งให้แผ่นดินถูกราดด้วยเกลือเพื่อให้ดินไร้ผลประโยชน์ และอาณาเขตที่ยังเหลือถูกยึดไว้ให้อยู่ในครอบครองของโรม³³ สงครามของนโปเลียน (Napoleonic Wars) ตั้งแต่การสู้รบที่อิตาลีจนถึงการรบที่ออสเตอร์ลิทซ์ (ปีค.ศ. 1795 - 1805) ทำให้เข้าใจความสำคัญของการมีกองทัพที่เตรียมพร้อม กองทัพของนโปเลียน ซึ่งถูกเรียกว่า *Grande Armee* (กรินอามี) เป็นกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในยุโรป ด้วยว่าชายแดนฝรั่งเศสรับการป้องกันอย่างมั่นคง ประเทศอื่นทั้งหลายที่ถอยจากการชิงอำนาจจากฝรั่งเศส การรบช่วงสั้นๆ ที่นโปเลียนนำนั้นได้แสดงหลักการว่า กองทัพที่แข็งแกร่งกว่าจะนำเสรีภาพและความเป็นเอกราชถึงประเทศชาติ และจะรักษาเสรีภาพและความเป็นเอกราชนั้นไว้อย่างมั่นคง

การที่กองทัพของเยอรมันบุกเข้าประเทศนอร์เวย์ในสงครามโลกครั้งที่สองได้ทำให้เห็น อีกตัวอย่างหนึ่งคือ วิตคุน ควิสลิง ซึ่งมีชื่อเสียงในแง่ลบเพราะทรยศชาติ ได้ทำลายประสิทธิภาพของกองทัพทหารและความตั้งใจที่จะสู้รบ พวกนาซีจึงสามารถยึดประเทศนอร์เวย์ได้โดยใช้กำลังแค่ 2-3 กองพัน เพราะเหตุนี้ นอร์เวย์จึงต้องทนทุกข์จากการครอบครองของพรรคนาซีหลายปีจนสงครามได้ยุติลง

33. Brinton, Christopher, and Wolff, eds., *A History of Civilisation*, 1:105

ตลอดทั้งประวัติศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกา กองทัพทหารไม่พร้อมที่จะเข้าสู่ภาวะสงคราม สหรัฐอเมริกาต้องเสียทหารเป็นจำนวนมากก่อนที่ชาวอเมริกันจะได้รวมกันสร้างกองทัพทหารอันยิ่งใหญ่ เพื่อสู้กับศัตรูที่อยู่ทั้งสองฟากของประเทศ กองทัพนั้นได้ข้ามแม่น้ำไรน์และทำให้ยุโรปเป็นเสรีในปี 1945 และเป็นกองทัพของสหรัฐอเมริกาที่สามารถยึดเกาะนับไม่ถ้วนให้กลับคืนมาจากมือของญี่ปุ่น ถ้าหากกองทัพนั้นยังแข็งแกร่งเหมือนเดิม เพื่อเป็นการจงใจให้ละเว้นการรุกรานของพวกคอมมิวนิสต์ ก็อาจไม่มีสงครามเกาหลี วิกฤตการณ์คิวบา หรือสงครามเวียดนาม อาจเป็นไปได้ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาจะสร้างยุคแห่งสันติภาพ เสมือนกับยุคแห่งสันติภาพที่มีในสมัย *Pax Romana* (แพคซ์ โรมานา) ของจักรวรรดิโรม ซึ่งเป็นยุคสมัยแห่งสันติภาพและความเจริญรุ่งโรจน์ที่ยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์³⁴

แรกๆ อาจดูเหมือนว่าเป็นการขัดแย้งกัน ที่สิ่งซึ่งทารุณโหดร้ายเป็นสิ่งที่รักษาเสรีภาพและสันติภาพบนโลก แต่ความจริงคือ กองทัพทหารสามารถปกป้อง หรือทำลายเสรีภาพ กำลังทหารเป็นวิธีการเดียวที่ถูกต้องสมควรในการปราบปรามศัตรูที่ชั่วร้าย ถ้ากองทัพทหารของประเทศเสรีสามารถยับยั้งหรือชนะกองทัพทหารของประเทศที่รุกราน เสรีภาพและสันติภาพจะดำรงอยู่ต่อไป

34. การวิจัยและการศึกษาใหม่ให้แนวคิดใหม่ว่า “สันติภาพอันงดงามแห่งโรม” มีพื้นฐานบนพลังอำนาจของกองทัพโรม และการสนับสนุนจากเจ้าของที่ดินทั้งหลายที่อยู่ทั่วจักรวรรดิโรม Naphtali Lewis and Meyer Reinhold, eds., *Roman Civilisation, Sourcebook II: The Empire* (New York: Harper and Row, 1966) หน้า 80.

การล้มเหลวทางด้านการทหารเป็นการสะท้อนให้เห็นความเสื่อมของประเทศ

การพ่ายแพ้ในสนามรบมักจะเป็นผลมาจากการขาดวินัย ขาดความเคารพต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจ ความขี้ขลาด และการขาดแรงจูงใจทางฝ่ายวิญญาณ ทั้งในชีวิตของผู้นำและประชาชน เศเคคียาห์และชาวยูดาห์ได้แสดงให้เห็นถึงหลักการนี้ (2 พงศาวดาร 36:11-21; เยเรมีย์ 34:8-11) เศเคคียาห์ไม่สนใจถึงสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณของเยเรมีย์ ผู้ซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า และไม่เคารพสิทธิอำนาจทางการเมืองของเนบูคัดเนซซาร์ผู้เป็นกษัตริย์เช่นกัน ชาวอิสราเอลก็ได้หนีไปจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า อย่างเช่น ในการเพิกเฉยต่อบัญชาของ เฉลยธรรมบัญญัติ 15:12 (ดู เยเรมีย์ 34:12-16) เมื่อประเทศยูดาห์ได้ปฏิเสศและหนีไปจากพระคำของพระเจ้า และการตัดเดือนจากพระองค์ผ่านการเผยพระวจนะโดยเยเรมีย์ ความยุติธรรมของพระองค์จึงต้องพิพากษาลงโทษยูดาห์เพราะความชั่วที่แพร่หลาย (เยเรมีย์ 5:15-17, 21-22 เปรียบกับสดุดี 119:75; สุภาษิต 3:12; ฮีบรู 12:6) การที่ชาวิวพ่ายแพ้ในปี 587-586 ก่อนคริสตกาลนั้นเป็นผลโดยตรงจากการเสื่อมฝ่ายวิญญาณและศีลธรรมของกษัตริย์และราษฎร การขาดวินัย การปฏิเสศสิทธิอำนาจของผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่าตน และการเสื่อมฝ่ายวิญญาณเป็นส่วนประกอบหลักซึ่งนำมาถึงการพ่ายแพ้ในสนามรบและการเสียเสรีภาพของทั้งประชาชนและประเทศชาติ

มีแต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งสามารถช่วยกู้ประเทศในชั่วโมฆะสุดท้าย การอยู่รอดจะมาผ่านการแก้ไขปัญหาฝ่ายวิญญาณเท่านั้น คือการที่ผู้เชื่อได้รับการฟื้นฟูโดยเรียนและใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งจะถ่วงการเสื่อมฝ่ายวิญญาณภายในประเทศ นี้ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อควรที่จะวางอาวุธแล้วแหงนหน้ามองยังฟ้าสวรรค์หาพระเจ้า คริสเตียนในประเทศแกนนำของพระเจ้าซึ่งปฏิบัติตามหลักคำสอนพระคัมภีร์จะไม่ละทิ้งความสำคัญของกองทัพทหารในการพิทักษ์รักษาเสรีภาพของประเทศไว้ พวกเขาจะเชื่อฟังคำบัญชาจากพระคัมภีร์ว่าประเทศชาติจะต้องสนับสนุนกองทัพทหารที่แข็งแกร่งและเตรียมพร้อมเสมอ ขอขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อที่โตแล้ว และทหารอาชีพที่ยังพากเพียรใน

จุดประสงค์ของพวกเขา ถึงแม้จะต้องสู้กับความกดดันในชีวิตส่วนตัว ทางด้านการเมือง และการต่อต้านกองกำลังทหารทั่วไปในสังคมของตน

การเกณฑ์ทหาร

การที่กองทัพทหารจะประสบความสำเร็จในสนามรบจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน (กันดารวิถี 31:3-5) เพราะฉะนั้น ในทุกรุ่นอายุคุณจะต้องมีกลุ่มผู้ชายเป็นจำนวนมากเท่าที่จะมากได้ซึ่งถูกฝึกในวิชาทหารอย่างรอบคอบในหลายด้าน ซึ่งรวมการมีวินัยโดยส่วนตัว และในการปฏิบัติหน้าที่เป็นกลุ่ม วิชาเฉพาะตัว และทักษะยุทธวิธีและยุทธศาสตร์ การฝึกอบรมอย่างเข้มงวดนี้เป็นวิธีเดียวที่จะพัฒนาความสามารถของทหารในการที่จะปฏิบัติหน้าที่เมื่อต้องประสบกับสถานการณ์ที่ตึงเครียดในการต่อสู้ในสนามรบ การอบรมชายหนุ่มในทางนี้จำเป็นต้องอาศัยนายทหารที่มีทักษะในศิลปะแห่งสงคราม

“หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะมิได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่” (ลูคา 14:31)

ตอนแรก ชาวิวทุกคนต้องถูกเกณฑ์เป็นทหาร (ภาษาอังกฤษเรียกว่า universal military training) (กันดารวิถี 1:3)

“ให้เชื้อสายคนอิสราเอลรับการสั่งสอนในการสงคราม เฉพาะผู้ที่ยังไม่มีประสบการณ์มาก่อน” (ผู้วินิจฉัย 3:2)

ข้อนี้บอกว่าประเทศ “รับการสั่งสอน” ให้สู้รบ ไม่มีใครจะชนะสงครามได้โดยใช้ทหารที่ไม่เตรียมพร้อม ประเทศที่ต้องการรักษาเสรีภาพต้องรับผิดชอบในการอบรมชายหนุ่มทุกๆ รุ่นอายุให้รู้จักการสู้รบ อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลานานเข้า อิสราเอลได้ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ มีการไหว้บูชารูปเคารพ (ผู้วินิจฉัย 2:11-23) และการตั้งมาตรฐานศีลธรรมเอง

(moral relativism) ซึ่งได้อธิบายใน ผู้วินิจฉัย 17:6 ด้วยประโยคที่ว่า “ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง” ชาวอิสราเอลได้ละเลยกองทัพทหารจนแทบจะไม่มีทหารเหลือที่จะปกป้องประเทศ อิสราเอลจึงต้องทนทุกข์เพราะแพ้ต่อกำลังทหารของศัตรู ในทุกชั่วอายุคนจะต้องมี ทหารอาชีพ ซึ่งต่างก็มีความรู้เฉพาะทาง ที่จะสอนทหารใหม่ในการทำสงคราม มีใครบ้างที่ต้องรับใช้ชาติในการเป็นทหาร? พระคัมภีร์ได้บอกถึงข้อจำกัดในการคัดเลือก การทำสงครามหรือการปกป้องประเทศเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่เท่านั้น ในกันดารวิถี 1:2-3 และ 26:4 พระเจ้าทรงบัญชาให้โมเสสเรียกผู้ชายทุกคนที่เหมาะสมซึ่งมีอายุ 20 ปีขึ้นไป ถูกเกณฑ์เป็นทหารในกองทัพอิสราเอล นี่คือมาตรฐานของพระคัมภีร์สำหรับการเกณฑ์ทหาร นอกจากนี้ยังมีข้อยกเว้นที่ถูกบันทึกไว้ดังนี้

“เมื่อชายคนใดมีภรรยาใหม่ๆ อย่าให้ผู้นั้นต้องไปทัพ หรือทำราชการอย่างใด ให้เขามีอิสระที่จะอยู่บ้านปีหนึ่งเพื่อเขาจะให้ภรรยาซึ่งเขาได้มานั้นมีความสุข [קַוָּה (ชะมัค)]” (เฉลยธรรมบัญญัติ 24:5)

ผู้ชายที่เพิ่งแต่งงานไม่ควรไปสงครามเพราะเหตุผลที่แน่นอน กล่าวคือ เขาไม่สามารถปกป้องไว้กับการทำสงคราม ในเวลานี้ความรับผิดชอบของเขาคือ “ทำให้ภรรยามีความสุข” เพราะฉะนั้น เขาต้องมี “อิสระที่จะอยู่บ้านปีหนึ่ง” คำกริยา “ให้มีความสุข” ซึ่งเขียนด้วยรูปแบบ piel imperative เป็นคำสั่งให้เขา “ทำให้ภรรยามีความสุข” คือเอาใจใส่เธออย่างเต็มที่ คุยกัน และโอบอ้อมปฏิโลมเธอทั้งปีนั้น การใช้เวลาหนึ่งปีโดยพักผ่อนจากการทำงานทั้งหลายและเอาใจจดจ่อกับคู่สมรสได้สร้างความสัมพันธ์สนิทและผูกพันสามีภรรยาให้มีชีวิตสมรสที่ดีในอนาคตข้างหน้า

“แล้วนายทหารจะพูดกับประชาชนว่า ‘ใครที่สร้างบ้านใหม่ และยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะถวายบ้านนั้น’ ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:5)

ผู้ชายที่เพิ่งแต่งงานจะไม่สามารถปกป้องไว้กับเรื่องสงคราม และคงทำให้เสียความกล้าหาญทางใจและกาย (moral courage และ battle courage) เป็นเรื่องธรรมดาที่ภรรยาสาวและบ้านใหม่ของเขาจะเบนความสนใจของเขา เขาจึงจะไม่มีประสิทธิภาพในการสู้รบและอาจเป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น

ใครที่ปลูกสวนองุ่น [เริ่มกิจการใหม่] และยังมีได้รับประทานผลจากสวนองุ่นนั้น [ยังไม่เห็นกำไรของปีแรก] ให้ผู้นั้นกลับไปบ้าน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะรับประทานผลองุ่นนั้น

(เฉลยธรรมบัญญัติ 20:6)

ธุรกิจใหม่ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะเบนความสนใจของผู้ชาย หากเขากำลังคิดถึงความรักผิดชอบทางการทำงานและเรื่องส่วนตัว ก็ไม่สามารถสู้รบข้างๆ สหายอย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้ใดที่ห่มนุ่งหุงไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และชายอื่นจะได้นางไปเสีย (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:7)

ผู้ชายที่กำลังจะแต่งงานก็เช่นกัน การที่จิตใจของเขาคงปักอยู่กับเจ้าสาวทำให้เขาไม่มั่นคง สหายของเขานั้นจะพึ่งพาเขาในสถานการณ์ที่ตึงเครียดไม่ได้ เขาจึงควรรับการยกเว้นจากการเกณฑ์ทหาร

และนายทหารจะพูดกับประชาชนต่อไปอีกว่า ‘ผู้ใดที่อยู่ที่นี่มีจิตใจกลัวและวิตก [ซีซลาด] ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจิตใจที่อ่อนของเขาจะละลายไปเหมือนกับจิตใจของเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:8)

ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้บัญชาให้นายทหารได้ตัดสินใจว่าคนใดบ้างมีคุณสมบัติในการเป็นทหารหลังจากการอบรมขั้นเบื้องต้นแล้ว ใครที่ขี้ขลาดถูกปล่อยตัว ในการสู้รบ ความขี้ขลาดสามารถแพร่กระจาย อาจทำให้ทั้งหมดกลัวโดยไม่มีเหตุ คนที่ชอบวิตกกังวลจะต้องถูกปล่อยตัวเพื่อรักษาขวัญ ประสิทธิภาพ และความปลอดภัยของทหารที่กำลังจะเข้าสู่สนามรบ

ชนชาติที่รู้จักเสียงอย่างขึ้นบาน [เสียงแตร หมายถึงแตรที่เรียกทหาร] ก็
เป็นสุข [๗๙: อาแซ] โอ ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะเดิน [ก้าวหน้า
เป็นขบวนแถว] ในความสว่าง [พระคำของพระเจ้า] จากสี่พระพักตร์ของ
พระองค์ (สดุดี 89:15)

พระเจ้าทรงอวยพระพรประเทศชาติที่สนองตอบต่อเสียงแตรที่เรียกทหาร คำว่า *อาแซ* (“ก็เป็นสุข” หรือ “จะได้รับพระพร”) เขียนด้วยพหูพจน์ ซึ่งมีความหมายสองอย่างแรกๆ คือ การเกณฑ์ทหารสร้างผู้ชายที่มีคุณภาพ ทหารได้พัฒนาวินัยและระบบระเบียบส่วนตัวและในการเป็นส่วนหนึ่งของทีม พัฒนาให้เคารพนับถือผู้ที่มีสิทธิอำนาจ และเป็นผู้ที่ได้รับการขัดเกลาแล้วและมีสติ (Poise) ไม่ว่าจะการฝึกฝนถูกนำมาใช้ในสงครามหรือไม่ก็ตาม แต่วินัย ความสามารถในการที่จะอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจ และแรงจูงใจที่ได้จากการฝึกเป็นทหาร เป็นสิ่งที่มีคุณค่ามหาศาลต่อการดำเนินชีวิตและในการสร้างความมั่นคงภายในสังคมของประเทศในยามสงครามและในยามสงบ ประเด็นที่สอง เมื่อผู้ชายในประเทศมีคุณภาพที่ดีขึ้น ผู้หญิงและเด็กๆ ได้รับพระพรผ่านผู้ชายเหล่านั้น

หากจะมีประสิทธิภาพในด้านยุทธการ จำเป็นต้องมีวินัยและการฝึกฝน การที่ทหารมีวินัยหรือไม่ ก็เป็นสิ่งที่ตัดสินใจว่ากองทัพจะชนะหรือแพ้ เพราะวินัยเป็นพลังที่ค้ำจุนทหารในสถานการณ์หลากหลายรูปแบบที่ต้องเผชิญ วินัยและการฝึกฝนทำให้ทหารที่เหน็ด

เหนื่อยและหิวโหยสามารถสู้ต่อไปได้ วินัยและการฝึกฝนอำนาจต่อการวางแผนยุทธการที่ละเอียดอ่อนและองอาจ เครื่องจักรของกองทัพทำงานด้วยเชื้อเพลิงแห่งวินัย และกลไกแห่งการฝึกฝน

ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์ว่ามีหลายครั้งที่กองทัพที่ใหญ่กว่ายังพ่ายแพ้ต่อกองทัพที่เล็กกว่าแต่มีวินัยและรับการฝึกฝนที่ดีกว่า ด้วยวินัยเหล็ก เอพิมินอนดาส และทหารของเมืองธิบ กองน้อยได้โจมต้านอาหารที่เรียงชิดของ สปาร์ตา บนสนามรบแห่ง ลูครา (ในปี 371 ก่อนคริสตกาล) เพราะวินัยอันมั่นคงของทหารโรม ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับบัญชาของจูเลียส ซีซาร์ โรมจึงสามารถชนะประเทศกอล (ฝรั่งเศสโบราณ ปี 58-50 ก่อนคริสตกาล) ทหารสวีเดนของ กัสทาวัส อโดลฟัส ไม่ก็คนที่เตรียมพร้อม ได้ชนะประเทศเยอรมันในสงคราม 30 ปี (ปี 1618-1648) และทหารอันมีวินัยและระบบระเบียบที่นำกองของ เฟรดเดอริกมหาราช (Frederick the Great) ทำให้ประเทศปรัสเซียเป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่ของยุโรปในศตวรรษที่ 18 เพราะทหารอังกฤษยึดมั่นในการรักษาแนวทหารทรงสี่เหลี่ยม กองทัพของนโปเลียนถูกตีแตกในปี 1918 หากปราศจากวินัยและการฝึกฝนอย่างดี โอกาสชนะศัตรูก็มีน้อยมาก

ถ้าหากประชาชนของประเทศชาติได้เสื่อมทราม ทุจริต และปราศจากความเคารพนับถือต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจ การฝึกฝนทางทหารจะไม่มีผล หากประเทศชาติได้เสื่อมแล้ว ก็ไม่มีวิธีหรือความตั้งใจที่จะปกป้องตนเองได้ กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการทรงพิพากษาหรือการทรงดีสอนจากพระเจ้าเป็นตัวกำหนดการพ่ายแพ้ทางยุทธศาสตร์³⁵

35. จากภายใต้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ (the law of volitional responsibility) พระเจ้าทรงให้มนุษย์ทุกคนต้องรับผิดชอบการตัดสินใจและการกระทำของตนต่อศาลสูงสุดแห่งสวรรค์ (โธเซยา 8:7ก; กาลาเทีย 6:7-8ก) ในทำนองเดียวกัน ประเทศชาติก็ต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการกระทำของประชาชน พระเจ้าทรงใช้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการดีสอนจากพระเจ้า (divine discipline) เพื่อเตือนและกระตุ้นให้ผู้ที่ไม่เชื่อได้รับความรอด

โดยนำการตีสอนรอบที่ 5 มายังประเทศแกนนำของพระเจ้า ให้ประเทศต้องเผชิญกับความตาย การเป็นทาส และการที่ประชาชนต้องกระจัดกระจายไปนอกประเทศของตน ไม่ใช่ชาวยิวเท่านั้น แต่อัสซีเรีย เกลเดีย เปอร์เซีย และชาวโรม ที่ถูกรับแล้วเสรีภาพไปเมื่อความแข็งแกร่งทางด้านทหารได้อ่อนกำลัง

ชาวยิวในสมัยอพยพได้แสดงถึงความสำคัญของการฝึกฝนทางด้านทหาร ผ่านหลายร้อยปีที่ชนชาติอิสราเอลเป็นทาสที่อียิปต์ มีน้อยคนมากที่มีโอกาสและประสบการณ์ทางด้านทหาร อย่างไรก็ตาม โมเสส คาเลบ และโยชูวาเป็นข้อยกเว้นที่น่าสังเกต หลังจากที่ชาวยิวได้เข้าถิ่นทุรกันดารแล้วและต้องสู้รบเป็นครั้งแรก (อพยพ 17:8-13) โมเสสได้สั่งโยชูวา “จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเราออกไปสู้รบกับพวกอามาเลข” (ข้อ 9) คำสั่งของโมเสสได้นัยว่าโยชูวาได้สร้างหน่วยเฉพาะกิจที่จะฝึกชายอิสราเอลให้รู้จักการทหารในเวลาที่พวกเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตอนนี้ โยชูวาได้รับมอบหมายให้คัดเลือกทหารที่เตรียมพร้อมอย่างดีที่สุด ด้วยการหนุนใจฝ่ายวิญญาณจากโมเสส และการฝึกในทางด้านการทหารโดยโยชูวา กองทัพอิสราเอลจึงได้ปราบชาวอามาเลขที่เรฟีดิม การได้รับการฝึกอบรมทางด้านยุทธศาสตร์และการใช้อาวุธเป็นปัจจัยสำคัญในการรักษาเสรีภาพของประเทศชาติใหม่

ความเป็นผู้นำและคุณธรรมเป็นสิ่งจำเป็น

ทหารซึ่งผ่านการฝึกฝนได้พัฒนาความเคารพนับถือที่เขามีต่อผู้นำและได้เรียนรู้ยุทธศาสตร์และอีกหลายวิชาจากผู้นำเหล่านั้น ทหารที่เข้าการฝึกอบรมก็จะพัฒนาทัศนคติและมุมมองตามผู้นำด้วย เช่น ความจงรักภักดี ความรับผิดชอบ และการเสียสละ ค่านิยม

และเดือนผู้ที่เชื่อที่ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังอยู่ให้เปลี่ยนวิถีทางของเขา ดู ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์ *Rebound Revisited* (1995) หน้า 16-19

และมาตรฐานเหล่านี้ได้สร้างวินัย สามัคคี ความกล้าหาญและความตั้งใจที่จะต่อสู้กับข้าศึก

ทหารทุกคนควรได้รับการฝึกในยุทธวิธีและการใช้อาวุธ และได้รับการพร่ำสอนให้มีคุณลักษณะของทหารที่ดี ได้แก่ ความกล้าหาญ ความคล่องแคล่ว ความมั่นใจ และความพากเพียร เป็นต้น คุณลักษณะเหล่านี้ ทหารจะรับเอามาเป็นชีวิตของตนผ่านการรำเรียน และโดยเห็นผู้นำเป็นตัวอย่าง จะเป็นปัจจัยที่จะทำให้หน่วยทหารมีประสิทธิภาพมากเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียด

ตลอดประวัติศาสตร์ของโลก มีบางประเทศที่ได้เพาะปลูกผู้นำทหารที่ดี และยังมีบางประเทศที่ผู้นำไม่ดีแต่ประชาชนได้แสดงวินัยและคุณลักษณะที่น่ายกย่อง ตั้งแต่สมัย เฟรดเดอริค วิลเลียมมหาราชแห่งปรัสเซีย ตลอดจนถึงสงครามโลกครั้งที่ 1 (คือช่วงปีค.ศ. 1620 ถึง 1918) กองทัพทหารเยอรมันมักจะมีผู้นำที่ยอดเยี่ยม โดยนายทหารได้ปลูกฝังวินัยและไหวพริบบริบูรณ์ในจิตใจของทหารเยอรมัน ส่วนกองทัพอังกฤษมีผู้นำที่มักจะวางแผนผิดพลาดและสร้างปัญหาแต่ยังมีนายทหารยศต่ำและพลทหารที่มีคุณธรรม วินัย และความกล้าหาญ อย่างไรก็ตาม หลักการในการประสบความสำเร็จทางด้านยุทธศาสตร์มั่นคงอยู่เสมอคือ การรักษาเสรีภาพของประเทศไว้ นั่นต้องพึ่งอาศัยคุณภาพของผู้นำและวินัยของประชาชน โดยเฉพาะคนที่รับใช้ชาติในฐานะเป็นทหาร

จงเตรียมแผนงาน [ยุทธศาสตร์] ด้วยการปรึกษา จงทำสงครามด้วยมีการนำที่ฉลาด (สุภาษิต 20:18)

---

36. FM (ย่อจาก Field Manual คือ สมุดคู่มือทหาร) 22-100, *Military Leadership*, (Washington, D.C. Government Printing Office, October 1983), หน้า 82

การวางแผนและการปฏิบัติสงครามจะต้องอยู่ภายใต้การนำของนายทหารที่มีความเชี่ยวชาญ ปรารถนา และความสามารถในการตัดสินใจอย่างถูกต้องและรวดเร็ว เพราะฉะนั้น ประเทศสหรัฐอเมริกาควรพัฒนาผู้นำทหารต่อเนื่อง คือคนที่สามารถคิดแผนยุทธศาสตร์ได้ สามารถให้คำปรึกษาแก่ผู้นำประเทศ และที่สามารถจะชนะสงครามได้

ไม่ว่าเทคโนโลยีจะก้าวหน้าไกลขนาดไหน แต่บทบาทของมนุษย์ยังเป็นปัจจัยหลัก ซึ่งจะตัดสินว่าใครชนะใครแพ้ การตัดสินใจและการกระทำของบุคคลส่วนตัวยังเป็นพื้นฐานในการกระทำสงคราม องค์ประกอบหนึ่งซึ่งกองทัพขาดไม่ได้คือการเป็นผู้นำต่อไปนี่คือรายชื่อลักษณะของผู้นำที่แท้จริง

1. *การเป็นผู้ใหญ่* คือความสามารถในการทำการตัดสินใจที่ฉลาด อย่างมีเหตุผลและมีศีลธรรม
2. *ความตั้งใจ* คือความพากเพียรในการบรรลุเป้าหมาย ไม่ว่าจะต้องเผชิญภัยและอุปสรรคที่ยากเย็นแค่ไหน
3. *วินัย* (การควบคุมตนเอง) คือการปฏิบัติหน้าที่ไม่ว่าจะเหน็ดเหนื่อยหรือลำบากแค่ไหน
4. *ยืดหยุ่น* พร้อมทั้งจะเปลี่ยนความคิด แผนการ หรือวิธีการเมื่อเห็นว่ามีทางที่ดีกว่า
5. *ความมั่นใจ* ว่าตนเองจะประสบความสำเร็จในทุกเรื่องที่ต้องเผชิญ
6. *ความอดทน* ทั้งทางจิตใจ วิญญาณ และร่างกาย
7. *ความแน่นอนในการตัดสินใจ* สามารถวิเคราะห์สถานการณ์และตัดสินใจว่าจะเผชิญปัญหานั้นอย่างไร และในเวลาอันเหมาะสม
8. *ควบคุมอารมณ์และมีสติ* ภายใต้อารมณ์และความกดดัน
9. *ปฏิภาณและความคิดริเริ่ม* หาหนทางแก้ไขด้วยตนเอง โดยเฉพาะเมื่อเกิดการขัดข้องในการสื่อสารกับผู้บัญชาการ
10. *ความยุติธรรม* แก่ทุกคน ไม่ขึ้นอยู่กับเชื้อชาติ ศาสนา สีผิวหนัง เพศ อายุ หรือสัญชาติ

11. *ความต้องการที่จะพัฒนาชีวิต* เป็นคนที่ชอบอ่าน ชอบศึกษา หาสิ่งท้าทายตัวเอง ให้ดีขึ้น และตั้งใจที่จะพัฒนาทักษะต่างๆ ทั้งทางด้านจิตใจ วิญญาณ และร่างกาย
12. *ยืนหยัด* ไม่ย่อที่จะรับตำแหน่งผู้นำหากจำเป็น
13. *กรุณา เมตตา* คือการที่เอาใจใส่ต่อความรู้สึก ความคิด และอนาคตของผู้อื่น
14. *อารมณ์ขัน* ไม่นำเอาความผิดพลาดของตนมาทำให้เครียด
15. *ความคิดสร้างสรรค์* สามารถคิดวิธีทำและการแก้ไขปัญหาที่ดีกว่าเดิม
16. *ท่าทาง รวมถึงการประพฤติและการวางตัว* การแต่งกายอย่างสุภาพและเหมาะสม
17. *ความถ่อมใจ* เป็นคนที่รับคำสั่งแนะนำได้ พร้อมทั้งจะแก้ไขจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องในลักษณะนิสัยส่วนตัว ความรู้ และทักษะ³⁷

กองทัพทหารที่ได้รับการฝึกฝนอย่างดีได้พัฒนาผู้บังคับบัญชาที่รู้จักหน้าที่อย่างรอบด้าน ตั้งแต่คนสูงสุดจนคนชั้นล่าง การนำที่ดีจะนำไปถึงชัยชนะ แต่การนำที่โง่เขลามักจะจบลงด้วยการพ่ายแพ้อย่างเฉิวเท่านั้น หลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจได้สร้างและรักษาคุณลักษณะของการเป็นผู้นำที่ดี

การล้อมฝ่ายวิญญาณนำไปถึงภัยพิบัติทางการทหาร

เมื่อผู้เชื่อในประเทศได้ละทิ้งความจริงของพระเจ้า ก็ส่งผลให้กองทัพทหารอ่อนกำลังลง และเสี่ยงต่อการเสียเสรีภาพของประเทศ การละทิ้งความจริงของพระเจ้าได้เซาะชีวิตฝ่ายวิญญาณของชาวอิสราเอลในสมัยของผู้วินิจฉัย พวกเขาจึงพลาดที่จะเรียนศิลปะแห่งสงคราม จึงต้องกลายเป็นทาสต่อชนชาติอื่นอย่างซ้ำๆ

37. การอธิบายถึงลักษณะของผู้นำที่แท้จริง 17 ข้อเหล่านี้ถูกดัดแปลงจาก FM 22-100, *Military Leadership* หน้า 120-125

เมื่อเลือกนับถือพระใหม่ สงครามก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เห็นมิโล่ หรือหอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสี่หมื่นคนหรือ (ผู้วินิจฉัย 5:8)

ทำไมอิสราเอลไม่พร้อมที่จะสู้รบ เพราะกองทัพทหารได้สูญไปพร้อมกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อในประเทศอิสราเอล การถอยหลังฝ่ายวิญญาณได้ทำลายมุมมองของพระเจ้าและทัศนคติในการรักษาและปฏิบัติตามหลักการและกฎหมายต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุขเสมอ

พวกผู้ชายของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบ [ตายในการสู้รบ]
และทแกล้วทหารของเจ้าจะล้มในสงคราม
ประตูทั้งหลายของเธอก็ร่ำครวญและโศกเศร้า
เธอผู้อยู่อย่างโดดเดี่ยวจะนั่งบนพื้นดิน (อิสยาห์ 3:25-26)

ผลภายหลังของการเสื่อมฝ่ายวิญญาณคือการติสอนจากพระเจ้าผ่านหายนะทางสงคราม ผู้หญิงจะต้องโศกเศร้าเพราะสามี พี่และน้องชาย และบุตรชายจะต้องตายเมื่อเข้าสู่รบกับศัตรู เมืองของประเทศก็จะอ้างว้าง ประชาชนทั้งปวงเป็นทุกข์ โดยเฉพาะผู้หญิงที่ตกอยู่ในอำนาจของกองทัพที่เหี้ยมโหด (อิสยาห์ 3:17-24)

“เพราะว่าพระเนตรของพระเจ้าเป็นเจ้าไปมาอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์ ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำกรอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่นี้ไปท่านจะต้องมีการศึกสงคราม [ถูกติสอนจากพระเจ้า]” (2 พงศาวดาร 16:9)

พระเจ้าทรงดูแลและปกป้องผู้เชื่อที่ปฏิบัติหน้าที่ตามคำบัญชาของพระองค์เสมอ หากประเทศมีผู้เชื่อที่โตแล้วจำนวนมาก พระเจ้าก็จะทรงดูแลและปกป้องทั้งประเทศนั้นอย่าง

เป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม ประเทศใดซึ่งมีผู้เชื่อจำนวนมากที่ปฏิเสธหลักคำสอนพระคัมภีร์ “จะต้องมีการศึกสงคราม” แล้วจะต้องพ่ายแพ้

ผู้เชื่อจะสามารถเห็นจากมุมมองของพระเจ้าได้อย่างไร? ผู้เชื่อทุกคนมีอุปกรณฝ่ายวิญญาณซึ่งผมเรียกว่า ปฏิบัติการ Z (Operation Z) ซึ่งทำให้เขาสามารถเรียน เข้าใจ จดจำ และ ประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ ปฏิบัติการ Z ได้รับพลังงานในการทำการผ่านการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นสถานะฝ่ายวิญญาณที่ผู้เชื่อทุกคนได้รับ ณ เวลารอดและรักษาไว้โดยวิธีการตั้งต้นใหม่ (1 ยอห์น 1:9)³⁸ ผู้เชื่อทุกคนก็ได้รับวิญญาณมนุษย์ (human spirit) ณ เวลารอดเช่นเดียวกัน (1 โครินธ์ 2:11-12 เปรียบกับ ฮีบรู 4:12) เมื่อผู้เชื่อที่อยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังฟังพระวาจาผ่านการสอนของศิษยาภิบาลอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสอนข้อมูลฝ่ายวิญญาณนั้น (ภาษากรีกเรียกว่า πνευματικός (นูมาทิกอส) ใน 1 โครินธ์ 2:13) แก่วิญญาณมนุษย์ของผู้ฟัง (ยอห์น 16:13) ข้อมูลฝ่ายวิญญาณนั้นได้ถ่ายทอดจากวิญญาณมนุษย์ถึงซีกซ้ายของจิตใจ (คือ νοῦς นูส ภาษาอังกฤษมักแปลว่า mind และภาษาไทยว่า จิต) โดยผู้ฟังยังเข้าใจข้อมูลนั้นเป็นความรู้ทางวิชาการ (คือ γνῶσις โนซิส พระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาไทยมักจะแปลว่า “ความรู้”) อย่างไรก็ตาม หากผู้ฟังใช้เสรีภาพในการตัดสินใจ (volition) ที่จะเชื่อข้อมูลนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ทรงถ่ายโอน นูมาทิกอส จากซีกซ้ายของจิตใจ (“จิต”) ถึงซีกขวาของจิตใจ (“ใจ”) นี่คือการขนานการแปลงข้อมูลฝ่ายวิญญาณ (spiritual metabolism)³⁹ ซึ่งทำ

38. ดูหน้า 101 และ ศจ. อาร์. บี. ริม, จูเนียร์, *ตั้งต้นใหม่ แล้วก้าวต่อไป* (แปลปี 2006)

39. **metabolism** เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มาจากคำกรีกโบราณว่า μεταβολή (เม็ท-แท-โบล) ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนแปลง หรือ แปลงรูป เมื่อเราได้บริโภคอาหาร ร่างกายของเราได้แปลงอาหารให้เป็นพลังที่บำรุงร่างกายและพัฒนาการเติบโต และจะคัดออกและทิ้งมูลที่ไม่มีประโยชน์ต่อกาย ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราได้ ‘บริโภค’ หลักคำสอนพระคัมภีร์จากการอยู่ภายใต้ การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้อมูลฝ่ายวิญญาณนั้นกลายเป็นอาหารบำรุงชีวิต

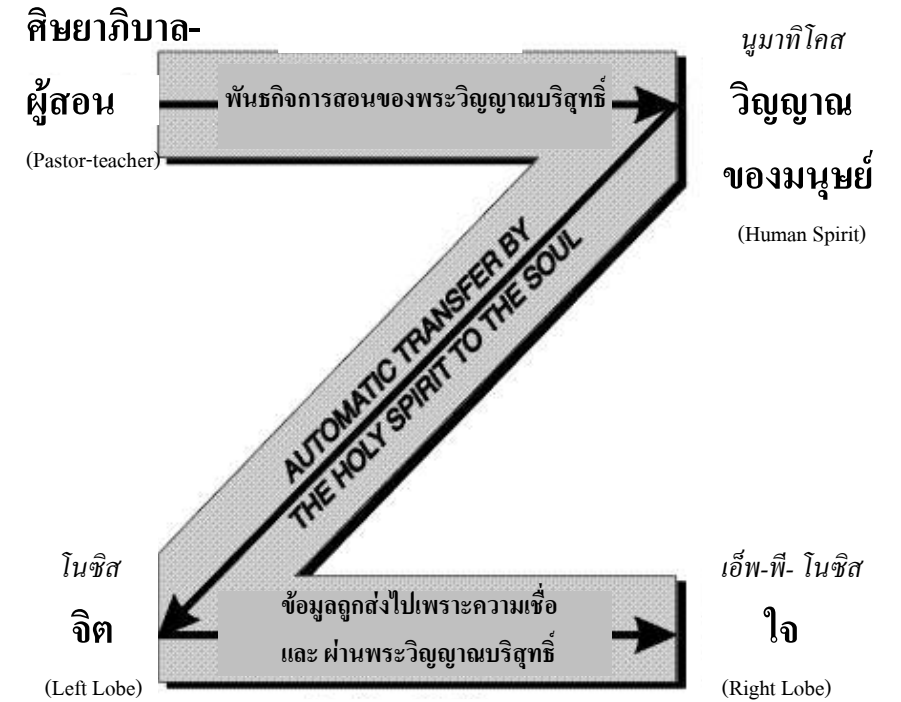
ให้ *นูมาทิกอส* กลายเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณที่ผู้เชื่อจะสามารถประยุกต์ใช้ได้ โดยหลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นได้เข้าสู่จิตใจของผู้เชื่อเป็น *ἐπιτελευσας* (เอ็ฟ-พี-โนซิส) หรือ “ความรู้ที่เหนือกว่า” มีเพียง ความรู้ *เอ็ฟ-พี-โนซิส* เท่านั้นที่มีคุณค่าฝ่ายวิญญาณและสามารถถูกประยุกต์นำมาใช้ต่อสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิต ความรู้ *เอ็ฟ-พี-โนซิส* ได้พัฒนามาตรฐานและค่านิยมที่ตรงกับมุมมองพระเจ้า ภายในจิตใจของผู้เชื่อ

โดยผู้เชื่อมีหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในซีกขวาของจิตใจของตน เขาจึงได้มีมุมมองของพระเจ้า (divine viewpoint) ได้เข้าใจแผนการของพระองค์ และสามารถประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อประสบการณ์ของเขา ซึ่งเป็นสติปัญญาจากพระเจ้าที่ทำให้เขาสามารถช่วยรักษาประเทศชาติของตนเอาไว้ (อิสยาห์ 33:6) ผู้เชื่อไม่สามารถถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้า หรือจะเป็นเกลือที่จะช่วยรักษาแผ่นดิน (มัทธิว 5:13) นอกจากเขาได้สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจของเขาก่อน

เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญหาและในความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ (โคโลสี 1:9-10)

น้ำพระทัยของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยผ่านหลักคำสอนพระคัมภีร์ แต่ความรู้ที่สมบูรณ์เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นจะเป็นที่รู้แจ้งของผู้เชื่อต่อเมื่อเขากระทำตามปฏิบัติการ Z ทุกวันอย่างสม่ำเสมอ

ฝ่ายวิญญาณ และการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเรา และให้เราสามารถขจัดมุมมองความคิดของมนุษย์ (เยเรมีห์ 15:16ก)

ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว ซึ่งสามารถคิดจากมุมมองของพระเจ้า สามารถยุติการเสื่อมทรามของประเทศชาติของเขาได้ ผู้เชื่อประเภทนี้ได้เลื่อนเวลาที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายเมื่อกองทัพของเซนนาเคอริบรุกเข้าแผ่นดิน (ปี 701 ก่อนคริสตกาล) อิสยาห์ได้สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นเวลา 1 ปีก่อนที่อัสซีเรียได้โจมตียูดาห์ ใครที่ได้เติบโตขึ้นภายใต้พันธกิจการสอนของอิสยาห์ได้เข้าตำแหน่งบนกำแพงเมือง ไม่กลัวการพุ่งจากอัสซีเรีย (อิสยาห์ 36:20-21) เพราะพวกเขามีความเชื่อ พระเจ้าจึงทรงให้เกียรติพวกเขาโดยตอบสนองคำอธิษฐาน และปราบปรามกองทัพของจักรวรรดิที่มีอำนาจสูงสุดในสมัยนั้น (อิสยาห์ 37:36-37)

หลักการนี้เป็นจริงสำหรับผู้เชื่อในทุกยุคสมัยในประวัติศาสตร์ ผู้เชื่อที่อาศัยอยู่ในช่วงเวลาเริ่มต้นของคริสตจักรแต่ไม่ก็คนสามารถพลิกโลก (กิจการ 17:6) เช่นเดียวกัน ผู้เชื่อที่ได้กระทำตามปฏิบัติการ Z เป็นความหวังสุดท้ายที่จะช่วยกู้ประเทศสหรัฐอเมริกา จากความหายนะ และถือว่าเป็นป้อมปราการจากการอันตรายทุกด้านที่อาจเกิดกับประเทศ แคนน่าของพระเจ้า

การแก้ไขปัญหาของพระเจ้า

การที่พลเมืองของประเทศได้สัจย์ชื่อต่อกฎหมายและหลักการต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับประเทศที่สงบสุข และที่ผู้เชื่อสัจย์ชื่อต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์ ก็เป็นการแก้ไขปัญหาจากพระเจ้าซึ่งได้รับรองเสรีภาพของแต่ละประเทศในโลกที่ดูร้ายและเต็มไปด้วยการแย่งชิงอำนาจ ตลอดประวัติศาสตร์ประเทศต่างๆ ได้ทำสนธิสัญญากันเพื่อรักษาความสงบและเสรีภาพ แต่การทำข้อตกลงและการสร้างพันธมิตรไม่ได้รับรองว่าการต่อสู้จะยุติลง สนธิสัญญาจะมีความหมายก็ต่อเมื่อประเทศได้ทำตามข้อตกลง ในทำนองเดียวกัน ก็ไม่มีองค์การใดๆ ในโลก ที่สามารถรับประกันเสรีภาพหรือความสงบสันติบนโลกได้ไม่ว่าจะเป็นที่ใดหรือเมื่อใดก็ตาม ทำไมเป็นเช่นนั้น เพราะการเสื่อมทรามของมนุษย์ทุกคนได้กีดขวางไม่ให้มีการยุติสงครามได้

อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่รากะต้นหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน [กิจกรรมแห่งธรรมชาติบาป] ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่าน [จึง] ฆ่ากัน ท่านโลกแต่ไม่ได้ ท่าน [จึง] ทะเลาะและทำสงครามกัน (ยากอบ 4:1-2ก)

ธรรมชาติบาปได้ชักจูงให้มนุษย์กระทำความบาป แต่เป็นความคิดเสรีภาพในการตัดสินใจของมนุษย์แต่ละคนซึ่งเป็นตัวการให้มนุษย์ทำบาป เนื่องจากธรรมชาติบาปอาศัยอยู่ในร่างกายของเราจนถึงวันตาย และมนุษย์ยอมทำการตัดสินใจที่โง่เขลาและชั่วร้ายเสมอ (1 ยอห์น

1:8) ก็จะต้องมีการขัดแย้งกันและการทำสงครามกันตลอดจนกระทั่งพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาเป็นครั้งที่ 2 การแก้ไขปัญหาเริ่มต้นที่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อและการที่ผู้ที่ไม่เชื่อได้ดำเนินชีวิตตามกฎหมายและหลักการต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข

ชีวิตฝ่ายวิญญาณ และ กฎหมายและหลักการต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข

พระเจ้าทรงโปรดสถาปนาสองสิ่งซึ่งได้ระงับธรรมชาติบาปไว้ เพื่อให้มนุษย์ชาติสามารถเอาตัวรอด และให้ประวัติศาสตร์ของมนุษย์ดำรงไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า จนถึงวันสิ้นสุดของคดียะหว่างพระเจ้ากับชาตาน การระงับธรรมชาติบาปไว้วิธีแรกคือทางฝ่ายวิญญาณ ผ่านการบังเกิดใหม่และการเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ

ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ (ยอห์น 3:3ข)

ไม่ว่าจะหาทางรอดด้วยเหตุผลของมนุษย์ การอาศัยการสังเกต หรือด้วยสติปัญญา และปรัชญาของมนุษย์ ก็ไม่มีการกระทำใดๆ ซึ่งจะนำมนุษย์ให้อยู่กับพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ได้ มนุษย์ไม่สามารถแก้ไขปัญหาบาปหรือทำตัวเองให้สมควรที่จะรับชีวิตนิรันดร์บนสวรรค์ได้ ไม่มีทางแก้ไขของมนุษย์ มีแต่การแก้ไขของพระเจ้า และนั่นคือ ความเชื่ออย่างเดียว ในพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียวเท่านั้น (faith alone in Christ alone) พระองค์ทรงเป็นบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่งตายแทนเรา โดยรับการพิพากษาลงโทษสำหรับความผิดบาปแทนเรา และทรงเป็นขึ้นจากความตาย เพื่อเราจะได้เป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ (โรม 4:25; 5:8, 18)

เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 3:11)

รากแห่งทรัพย์สมบัติ เขาวน และอำนาจ เป็นสิ่งชั่วคราวและไม่มั่นคง รากแห่งพระเจ้า คือ พระเยซูคริสต์ ทรงเป็นศิลาที่มั่นคง ไม่เปลี่ยนแปลง และไม่มีวันสูญสิ้น การโจมตีจากผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ไม่อาจทำลายรากนี้ได้ น้ำกรดแห่งการเยาะเย้ยจะไม่ทำให้รากนี้ละลายได้ และแม้กระทั่งการพิพากษาของพระเจ้าที่ตกอยู่กับบาปและความเสื่อมทรามของประเทศชาติ ก็จะไม่ตกอยู่ที่รากแห่งพระเยซูคริสต์ได้

ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า (กิจการ 4:12)

จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอด (กิจการ 16:31ข)

หลังจากที่ผู้เชื่อได้บังเกิดใหม่แล้ว เขาจะต้องยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงควบคุมชีวิตของเขา (กาลาเทีย 5:16) มีเพียงฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งจะทำให้ผู้เชื่อสามารถเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ (2 เปโตร 3:18) สามารถรับใช้พระเจ้า และสามารถถวายเกียรติแด่พระองค์ได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกอบภายในจิตใจของผู้เชื่อซึ่งมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า (เอเฟซัส 5:18) เป็นการที่พระเจ้าทรงมอบกำลังในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ และเพื่อเป็นการระงับการควบคุมโดยธรรมชาติบาป⁴⁰

การทรงจัดเตรียมที่สองที่พระเจ้าทรงมีไว้ใน การระงับอิทธิพลของธรรมชาติบาปคือ กฎหมายและหลักการต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข ซึ่งรวมถึงรัฐบาลที่ได้สนับสนุนและส่งเสริมสองข้อดังนี้ว่า

1. กองทัพทหารที่แข็งแกร่ง พร้อมด้วยแผนยุทธศาสตร์ที่จะปกป้องเสรีภาพของประเทศจากศัตรูภายนอก

40. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์., *ธรรมชาติบาป ปะทะ พระวิญญาณบริสุทธิ์* (แปลปี 2006); *ตั้งต้นใหม่ แล้วก้าวต่อไป*

2. กองตำรวจที่มีประสิทธิภาพ และระบบศาลที่ยุติธรรม ซึ่งปกป้องเสรีภาพของประเทศจากศัตรูภายใน

ธรรมชาติบาปไม่ได้เป็นเพียงแหล่งแห่งสงครามเท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งที่ก่ออาชญากรรมให้บังเกิดขึ้น ทั้งสงครามและอาชญากรรมก็ได้แข่งสาปมนุษย์ชาติตลอดมา พระเจ้าทรงสถาปนากองทัพทหารเพื่อปกป้องประเทศชาติจากกลุ่มภายนอกที่จะรุกรานและเข้าทำลายประเทศ และทรงสถาปนากฎหมายและระบบศาลไว้เพื่อป้องกันไม่ให้อาชญากรรมบ่อนทำลายประเทศจากภายใน ความมั่นคงของประเทศจึงอาศัยกองทัพทหารที่แข็งแกร่งและเตรียมพร้อม ธรรมเนียมกฎหมายที่ยุติธรรมและเห็นแก่กลุ่มส่วนรวม และการรักษากฎหมายข้อๆ เหล่านั้นไว้อย่างยุติธรรมและไม่ประนีประนอม

ทั้งกองทัพทหาร ตำรวจ และระบบศาล มีจุดประสงค์อันเดียวกัน คือ เอาชนะศัตรู ทั้งภายนอก และภายในประเทศ กองทัพทหารจะต้องจงใจให้ศัตรูละเว้นสงคราม (deter war) หรือไม่ก็ทำลายศัตรูนั้น ส่วนกองตำรวจและระบบศาลจะต้องกีดขวาง กักขัง หรือประหารอาชญากร (อพยพ 21:23; โรม 13:4) ด้วยวิธีนี้เท่านั้น การก่อกวนจากศัตรูภายนอกและภายในจึงจะถูกยับยั้ง และความสงบสันติและเสรีภาพจะดำรงอยู่ในประเทศได้

หากประเทศมีผู้นำที่บกพร่อง และคนที่ถืออำนาจได้ตีความของกฎหมายให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง ประสิทธิภาพของกองทัพทหาร กองตำรวจ และระบบศาลได้ลดน้อยลง โอกาสที่จะเกิดสงครามจะสูงขึ้น และระดับอาชญากรรมจะสูงขึ้น ประเทศชาติกลายเป็นเหยื่อเมื่อกองทัพทหารถูกละทิ้ง และพลเมืองที่ซื้อตรงกลายเป็นเหยื่อของโจร เช่นเดียวกัน หน้าที่ของรัฐบาล ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งไว้เพื่อคุ้มครองประชาชน คือรับรองเสรีภาพโดยส่งเสริมและรักษาระบบการป้องกันจากศัตรูในทุกด้าน

กฎหมายและหลักการต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุขนั้นมีไว้เพื่อปกป้องประชาชน ปกป้องทรัพย์สิน และที่จะให้โอกาสเท่าเทียมกันแก่ทุกคนในการเลี้ยงชีพอย่างเสรี เสรีภาพได้ประทอนสิ่งแวดล้อมซึ่งแต่ละคนอาจประสบความสำเร็จ

หรือไม่ก็ล้มเหลว ตามแรงจูงใจ การตัดสินใจ และความสามารถของตน การตัดสินใจและการกระทำแต่ละครั้งก็จะบังเกิดผลหลากหลาย ไม่มีใครที่ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในระดับที่เท่ากัน เพราะฉะนั้น พระพรที่มากับการอยู่อย่างเสรีภาพจึงรับรองว่าจะไม่มีใครที่เท่าเทียมกันบนโลก ผู้ที่ถือสิทธิอำนาจในการคุ้มครองประเทศต้องสนับสนุนให้ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันที่จะประสบความสำเร็จ หรือไม่ก็ล้มเหลวตามความตั้งใจและความสามารถของตน แต่ไม่ควรพยายามให้ทุกคนเท่าเทียมกันโดยใช้การบังคับ

นอกจากว่าจะเท่าเทียมกันเพราะการเชื่อในพระเยซูคริสต์ ณ เวลารอด ผู้เชื่อทุกคนได้รับตำแหน่งเท่ากัน และมีโอกาสเท่าเทียมกันที่จะบรรลุพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเขาในฐานะเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเราก็ได้รับรองการเท่าเทียมกันแก่ทุกคนที่เชื่อในพระองค์โดยทรงจัดเตรียมทรัพย์สมบัติฝ่ายวิญญาณที่เท่าเทียมกัน ให้เราสามารถเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณในเวลาที่เรายังมีชีวิตอยู่บนโลก และรับรางวัลนิรันดร์ ซึ่งพระองค์ทรงมอบไว้แก่ผู้เชื่อทุกคนที่ถวายเกียรติแด่พระองค์

พระเจ้าทรงให้โอกาสทุกคน ในทุกรุ่นอายุของประวัติศาสตร์ ไม่มีใครมาถึง *เวลาการสำนึกว่ามีพระเจ้า* (age of accountability) โดยไม่ได้รับโอกาสที่จะรอด⁴¹ การที่ได้สำนึกว่าตัวเองไม่มีค่าเมื่อเปรียบเทียบกับความสูงทรงและความชอบธรรมของพระผู้สร้างจักรวาล นั่นถือเป็นจุดที่ได้สำนึกว่ามีพระเจ้าจริง (God-consciousness) ไม่ช้าก็เร็ว ทุกคนที่มีจิตใจปกติจะต้องมาถึงจุดนี้ ซึ่งเป็นจุดที่ทุกคนจะใช้เสรีภาพในการตัดสินใจที่จะแสวงหาพระองค์ (positive volition) หรือไม่ก็จะปฏิเสธพระองค์ (negative volition) ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนา รู้จักความจริงและที่จะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ได้มีพระสัญญาจากพระเจ้า ว่าพระองค์

41. Age of accountability เวลาแห่งการสำนึกว่ามีพระเจ้า เป็นเวลาที่คนแต่ละคนได้สำนึกถึงความจำเป็นไปได้ว่ามีพระผู้สร้างซึ่งดำรงอยู่สูงสุด (God-consciousness) และเป็นเวลาที่เขาสามารถเข้าใจพระกิตติคุณได้แล้ว ดู ศจ. อาร์. บี. ทิม, จูเนียร์ *Heathenism*, หน้า 18-23; และ *การเป็นพยาน* (แปลปี 2004) หน้า 14

จะทรงจัดเตรียมข้อมูลให้คนนั้น และให้โอกาสที่จะได้ฟังพระกิตติคุณ (มีตัวอย่างในกิจการ 8:26-34) เวลาใดก็ตามที่ผู้ที่ไม่เชื่อต้องการรู้จักความจริง คนนั้นจะได้ยินข่าวประเสริฐ เพราะพระคุณของพระเจ้า มีคนมากมายบนสวรรค์ตอนนี้ และเพราะกฎหมายและหลักการต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข มนุษยชาติได้ดำรงอยู่เพื่อว่าจะมีมนุษย์ที่สามารถใช้เสรีภาพในการเลือกพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วย และพระผู้เป็นเจ้าของเขา

ในอดีตของประเทศสหรัฐอเมริกา การรักชาติ ศิลธรรม และการเสียสละเป็นลักษณะของชนชาติสหรัฐโดยทั่วไป แต่ในปัจจุบัน ประชาชนจำนวนมากได้ปฏิเสธความรับผิดชอบที่เขามีต่อประเทศชาติของตน เพราะการเชื่อตามหลักการปลอมที่ว่ามาตรฐานคุณธรรมขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของตน (relativism) และถูกชักจูงให้ไม่นับถือพระเจ้า ประชาชนส่วนใหญ่ไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจน นอกจากที่จะตอบสนองต่อความต้องการฝ่ายเนื้อหนังของตนเอง และหาทางที่จะทำตนเองให้เด่น ตามแต่ละรุ่นอายุคน ชาวสหรัฐได้ละทิ้งหลักการซึ่งทำให้สหรัฐบังเกิดเป็นประเทศชาติและทำให้สหรัฐดำรงอยู่ได้ถึงปัจจุบัน ตอนนี้ชาวสหรัฐกำลังเสื่อมทางฝ่ายวิญญาณและศีลธรรม และขาดเป้าหมายทั้งด้านส่วนตัวและในระดับชาติ ซึ่งจะทำให้พวกเขาเหล่านั้นต้องเก็บเกี่ยวผลแห่งความหายนะและการเป็นทาส

วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวอนขอของพระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงมีคดีกับชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าในแผ่นดินนั้นไม่มีความจริง ความเมตตา หรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า มีแต่การทวนสาบาน การมุสา การฆ่ากัน การโจรกรรมและการล่วงประเวณี เขาหาญหักพันธะทั้งสิ้น มีแต่เลือดช้อนเลือด เพราะฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นทุกข์ บรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะอ่อนระอาใจ (โฮเซยา 4:1-3ก)

เราได้เห็นแล้วว่าเสรีภาพไม่สามารถดำรงอยู่ได้หากมีการเสื่อมทรามทางฝ่ายวิญญาณและศีลธรรม ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้ระบบป้องกันประเทศถูกละทิ้งไปและเสื่อมไปด้วย เมื่อการถอยหลังและการทรุดโทรมทำให้ฐานแห่งคุณธรรมอ่อนลง พระเจ้าถูกลืมไป ประชาชนไม่เห็นคุณค่าในเสรีภาพที่มีอยู่ และประชาชนทั้งหลายถูกลูกกองทัพทหารของประเทศของตน

God and the soldier we adore
In time of danger- not before
The danger past and all things sighted
God is forgotten and the soldier slighted

เรารักพระเจ้า และทหารของเรา
เฉพาะยามเวลาที่ข้าศึกใกล้เข้า
เมื่อสิ้นสงครามและการให้เกียรติยศ
พระเจ้ากับทหารถูกลืมไปหมด!⁴²

ถึงแม้ว่าทหารอาจเป็นที่น่ารังเกียจในสายตาของคนที่อาศัยอยู่ในสังคมเสรีเพราะการเสียสละของทหาร เป็นอาชีพที่มีเกียรติในสายพระเนตรของพระเจ้าและทุกคนที่เข้าใจหลักการที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข ทหารอาจถูกลืม หรืออาจถูกดูหมิ่นจากผู้ที่เขาปกป้อง แต่เขายังมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า และประเทศของตน

42. เขียนโดยทหารนิรนาม ของกองทัพทหารแห่งดุกแห่งมาร์ลโบร่าห์ (Duke of Malborough)

ภาคสอง

แต่ทหาร

ทหารคริสเตียน

ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์สามารถรับใช้ชาติในฐานะเป็นทหาร มาศัตร์ และยังเป็นคริสเตียนที่ดีหรือไม่ หรือผู้เชื่อมีข้ออ้างที่จะปฏิเสธการเกณฑ์เป็นทหาร พระเจ้าทรงให้คำบัญชาที่ขัดแย้งกันหรือเปล่า ที่พระองค์ตรัสสั่งว่า “อย่าฆ่าคน” (อพยพ 20:13) และ “พวกท่านจะต้องดีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว [ประหารทุกคน ไม่ว่าเป็นผู้ชาย ผู้หญิง หรือเด็ก ๆ ก็ตาม] (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:2ข)

ก่อนที่เราจะสามารถตอบปัญหาเหล่านี้ เราควรระลึกถึงความจริงว่า ปัจจุบันมีสองโลกที่ดำรงอยู่ กล่าวคือ อาณาจักรฝ่ายวิญญาณที่ประกอบด้วยผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ คือ คริสตจักรของพระองค์ และมนุษยชาติ ซึ่งรวมทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ ซึ่งแต่ละคนถือสัญชาติของตน พระคัมภีร์ได้กำหนดหลักการฝ่ายวิญญาณสำหรับราษฎรแห่งอาณาจักรของพระคริสต์ และหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข ที่ประชาชนจะต้องรับผิดชอบต่อประเทศของตน พระเยซูคริสต์เองทรงรับรองความเป็นอยู่ของทั้งสองโลกนี้ และการที่ผู้เชื่อต้องรับผิดชอบต่อทั้งสองฝ่ายนั้น โดยตรัสว่า

ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า

(มัทธิว 22:21ข)

ความรับผิดชอบที่ผู้เชื่อมีต่อประเทศชาติได้คู่กับสิ่งที่เขาต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า ความรับผิดชอบต่อทั้งสองฝ่ายนั้นจะต้องเข้ากันได้ แต่ไม่ควรเข้าหากันจนเป็นสิ่งเดียวกัน ผู้เชื่อจะต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าเป็นสิ่งแรก โดยเรียนพระคำของพระองค์ จดจำพระสัญญา หลักคำสอน และวิธีการประยุกต์ใช้ไว้ในจิตใจ และเติบโตฝ่ายวิญญาณ (2 เปโตร 3:18) เขายังต้องนมัสการพระองค์ผ่านการฉลองพิธีมหาสนิทและการร้องเพลงถวายแด่พระเจ้า และกระทำหน้าที่ของคริสเตียนในการเป็นพยาน และการอธิษฐาน โดยทำสิ่งเหล่านี้ผู้เชื่อจึงได้ถวายของของพระเจ้าแด่พระองค์ ผู้เชื่อยังมีความรับผิดชอบต่อประเทศของตน ในฐานะเป็นพลเมือง เขาต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ลงคะแนนเสียงเมื่อมีการเลือกตั้ง จ่ายภาษี ทำหน้าที่เป็นลูกขุนเมื่อถูกเรียกโดยศาล เข้ารับราชการเมื่อมีโอกาส และเป็นทหารเพื่อปกป้องประเทศจากการรุกรานของประเทศอื่นที่จ้องทำลาย เราได้เห็นความรับผิดชอบของประชากรแต่ละคนในฐานะเป็นพลเมืองและฐานะเป็นทหาร ได้รวมตัวกันในหลักข้อเชื่อของชาวอเมริกัน ที่ถูกเรียกว่า The American's Creed

“ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นรัฐบาลที่ปกครองประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน ซึ่งรัฐบาลได้รับสิทธิอำนาจที่จะปกครองประเทศ เป็นระบอบประชาธิปไตยในสาธารณรัฐ เป็นประเทศเอกราชประกอบด้วยมลรัฐอันเป็นรัฐเอกราชหลายแห่ง รวมเป็นสหภาพที่สมบูรณ์แบบ เป็นประเทศหนึ่งเดียวที่ไม่อาจแยกจากกันได้ ตั้งบนหลักการแห่งเสรีภาพ ความเสมอภาคระหว่างประชาชน ความยุติธรรม และมนุษยธรรมซึ่งบรรพบุรุษผู้ซึ่งรักประเทศชาติเคยสละชีวิตและทรัพย์สินของตน ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะรักประเทศชาติของข้าพเจ้า ที่จะสนับสนุนรัฐธรรมนูญที่จะปฏิบัติตามกฎหมาย ที่จะนับถือเคารพธงชาติ และที่จะปกป้องประเทศจากศัตรูทุกฝ่าย”⁴³

43. “The American's Creed” เขียนโดย วิลเลียม ไทเลอร์ पेจ (William Tyler Page) และอนุมัติใช้ทางการ โดยสภานิติบัญญัติ วันที่ 6 เดือนเมษายน ค.ศ.1918

ในการที่ผมได้รับมอบหมายตำแหน่งเป็น พันโท ในกองทัพของสหรัฐอเมริกาในวันที่ 29 พฤษภาคมปี ค.ศ. 1940 ผมต้องให้สัตย์ปฏิญาณ ด้วยคำสาบานซึ่งนายทหารทุกคนต้องสาบานตั้งแต่ประเทศสหรัฐอเมริกามีกองทัพ

“ข้าพเจ้าขอสาบานว่าข้าพเจ้าจะสนับสนุนและป้องกันรักษารัฐธรรมนูญของประเทศสหรัฐอเมริกาจากศัตรูทั้งภายนอกและภายในประเทศ และสาบานว่าข้าพเจ้าจะสัตย์ซื่อต่อรัฐธรรมนูญนั้น โดยข้าพเจ้ารับการมอบหมายนี้อย่างไม่มีการขัดข้องใจหรือเหตุผลที่ต้องหลีกเลี่ยงหน้าที่นี้ และข้าพเจ้าขอสัญญาว่าข้าพเจ้าจะปฏิบัติหน้าที่ของข้าพเจ้าให้ดีที่สุด และด้วยความสัตย์จริง ขอพระเจ้าทรงเป็นสักขีพยานของข้าพเจ้า”

การสาบานที่จะจงรักภักดีต่อประเทศชาติเช่นนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับความรับผิดชอบที่ผมมีต่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าแต่อย่างใด เพราะฉะนั้น ผมไม่เคยเพิกเฉยหรือหันเหจากภาระหน้าที่ของผม ผมไม่เชื่อเลยว่าคริสเตียนมีข้ออ้างที่จะละทิ้งหน้าที่ในการช่วยปกป้องประเทศของตน การที่ผู้เชื่อต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ฝ่ายวิญญาณในการรับใช้พระเจ้า ไม่ได้เป็นข้อแก้ตัวที่จะไม่รับใช้ชาติในด้านพลเมืองหรือการทหาร

ทหารทุกคนต้องรับการฝึกฝนในการเดินแถว การใช้อาวุธ ยุทธวิธี การเป็นผู้นำ และการต่อสู้ จนเป็นทหารที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ พระเจ้าได้อนุมัติการฝึกอบรมทางการทหาร (สดุดี 18:34,37-40) แต่ไม่มีข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ซึ่งเข้าข้างผู้ที่คัดค้านการเกณฑ์ทหารไปทำสงคราม ผู้เชื่อที่ได้หลบหนีการเกณฑ์ทหารกำลังกระทำบาป และอาจเป็นเหตุที่นำพระพิโรธของพระเจ้ามายังประเทศชาติ (กันดารวิถี 32:6-15)

แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนี้ [ไม่ได้สู้รบเพื่อประเทศชาติ] ดูกิจที่ท่านทั้งหลายได้กระทำบาป [ในการขี้ขลาด] ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้า จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน [จะนำผลร้ายมาทั้งทางด้านส่วนตัวและต่อประเทศชาติ] (กันดารวิถี 32:23)

ความสับสนเกี่ยวกับการสู้เพื่อเสรีภาพได้เกิดขึ้นในคริสตจักรเพราะความโง่เขลาในมุมมองของพระเจ้าและประวัติศาสตร์ มีหลายครั้งที่พระคัมภีร์บันทึกเหตุการณ์สู้รบโดยทหารอิสราเอล ซึ่งนำเสรีภาพ หรือได้พิทักษ์รักษาเสรีภาพของประเทศไว้ ซึ่งเป็นการรับรองว่าการทำสงครามสามารถเป็นสิ่งที่มีความชอบธรรมได้ ถึงแม้ว่าอาจมีทหารบางคนที่ทำผิดต่อศีลธรรม แต่หลักการที่ว่ากองทัพมีสิทธิ์ที่จะปกป้องประเทศของตนยังมีอยู่ การประหารศัตรูในเวลาสู้รบไม่ได้เป็นบาป พระบัญญัติ “อย่าฆ่าคน” [ภาษาฮีบรู *lo tirtokh*] (ภาษาอังกฤษควรแปลคำนี้ว่า ‘you shall not murder’ ไม่ใช่ ‘you shall not kill’) หมายถึงฆาตกรรม แบบเป็นอาชญากรรม ไม่ใช่การประหารชีวิตของศัตรูในกรณีสงครามที่เหมาะสมและยุติธรรม

พระเยซูจึงตรัสกับเขา [เปโตร] ว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสียม ด้วยว่าบรรดาผู้ที่ชักดาบจะพินาศเพราะดาบ” (มัทธิว 26:52)

ข้อนี้มักจะถูกใช้ในทางผิด เป็นการประกาศต่อต้านสงคราม แต่บริบทของเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับการทำสงคราม “ผู้ที่ชักดาบ” ในข้อนี้หมายถึงคนทำอาชญากรรม (ฆาตกรรม) การ “พินาศเพราะดาบ” ได้เล็งถึงการถูกประหารชีวิตเพราะการกระทำฆาตกรรมนั้น เพราะฉะนั้น การที่พระเยซูคริสต์ทรงตรัสข้อนี้ไม่ได้เป็นการอนุญาตให้ต่อต้านสงครามหรือหลบหนีการเกณฑ์ทหาร

สภาการแต่พระเจ้าผู้ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึกมือของข้าพระองค์ให้ทำสงคราม และนิ้วมือของข้าพระองค์ให้ทำศึก (สดุดี 144:1, ของดาวิด)

ดาวิด ซึ่งเป็นกษัตริย์และนักรบผู้ยิ่งใหญ่แห่งอิสราเอล ได้เริ่มต้นชีวิตเป็นผู้เลี้ยงแกะและไม่ได้รับการฝึกฝนในทางทหาร ดังนั้น ดาวิดได้โตขึ้นจนเป็นผู้เชื่อที่โศกฝ่ายวิญญาณ

ในสิ่งแวดล้อมอันสงบเงียบ ต่อมา เขาได้รับโอกาสที่จะแสดงความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณของเขา ในขณะที่ไม่มีทหารอิสราเอลสักคนที่กล้าเผชิญหน้ากับโกลิอัท ยักษ์ฝ่ายฟิลิเตียด้วยความองอาจที่มาจากความมั่นใจในพระเจ้า ดาวิดสามารถปราบผู้ทำทายเป็นเยอหยิ่งในการต่อสู้หนึ่งต่อหนึ่ง ในภายหลังดาวิดได้เรียนศิลปะในการทำสงครามจากพระเจ้า (2 ซามูเอล 22:35) เมื่อสงครามเป็นสิ่งที่ถูกต้องสมควร การปราบชีวิตศัตรูเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น (2 ซามูเอล 22:40-41) แต่ในกรณีที่ไม่ถูกต้องสมควร การเอาชีวิตนั้นกลายเป็นฆาตกรรม⁴⁴ พระเจ้าไม่ได้สอนหรือสนับสนุนการฆาตกรรมแต่อย่างใด

ส่วนหนึ่งในการเป็นพยานของทหารคือการปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด และได้กระทำโดยถวายแด่องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ซึ่งรวมการทำลายศัตรูบนสนามรบ มีคริสเตียนหลายคนที่ได้รับใช้อาณาจักรโรมในฐานะเป็นทหารของซีซาร์ และยังได้เป็นพยานแก่พระเยซูคริสต์ต่อสหายและต่อพลเมืองของประเทศด้วย มีเหตุการณ์น่าทึ่งที่เกิดขึ้นในปี 174 ค.ศ. มีกองข่อย ซึ่งประกอบด้วยกองร้อยที่ 6 ใช้นามว่า “สายฟ้าแลบ” ถูกจับกุมโดยพวกป่าเถื่อน (Barbarians) ทหารโรมนั้นถูกล้อมและไม่มีทางออก หลายคนบาดเจ็บและทุกคนกระหายน้ำอย่างหนัก พวกป่าเถื่อนได้ยึดเวลาการโจมตีออกไป เพราะคิดว่าทหารโรมจะต้องยอมแพ้อีก ทันใดนั้นเกิดพายุฝนขึ้นมาเหนือสนามรบ ทหารโรมจึงได้กักน้ำฝนไว้ในหมวกเหล็กและโล่ และเมื่อทั้งทหารและม้าของทหารกระปรีกระเปร่าแล้ว ก็ได้จัดการทำลายศัตรู

“ปรากฏว่า กองร้อยซึ่งมาจากแคว้นคอปปะโดเซียนั้นประกอบด้วยชาวคริสต์ นี่ก็ครั้งแรกที่เราพบการบันทึกถึงเรื่องทหารคริสเตียนที่ได้รับชัยชนะเช่นนี้ ... ..และเพราะการมุ่งมั่นของคริสเตียน ซึ่งเราได้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่า ว่าพร้อมที่จะเผชิญความตายแทนที่จะทรยศ

44. การก่อการร้ายทุกรูปแบบไม่มีส่วนในสงครามอย่างที่พระเจ้าทรงเห็นชอบและทรงอนุญาต

ความเชื่อและความจงรักภักดี ไม่ว่าจะแก่ซีซาร์หรือพระคริสต์ก็ตาม ... เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ประทับใจคนมากพอที่จะถูกจารึกไว้บนเสามาร์คัสในกรุงโรม”⁴⁵

เราไม่ต้องสงสัยในความจงรักภักดีและความแน่วแน่ของทหารเหล่านี้ ซึ่งได้รับใช้ทั้งพระคริสต์ และซีซาร์ พวกเขาได้เป็นพยานที่ดีแก่พระคริสต์ และเป็นประโยชน์มากแก่ประเทศของตน คริสเตียนที่ดีก็เป็นคนรักประเทศชาติของตน

ทหารเป็นอาชีพที่มีเกียรติ

ตลอดครึ่งศตวรรษผมได้สอนว่าเสรีภาพได้มาผ่านชัยสมรภูมิ ทำไม? เพื่อที่จะเผยมุมมองพระคัมภีร์เกี่ยวกับสงคราม และหนุนใจผู้ที่ได้รับใช้ชาติทางด้านการทหารให้เห็นคุณค่าในอาชีพของตน แต่ละคนที่ได้เข้ากองทัพทหารจะต้องเสียสละความเป็นอิสระส่วนตัว โดยจำนนต่อระบบสิทธิอำนาจที่เข้มงวดและมีระเบียบวินัย ในการที่ถูกเตรียมตัวเพื่อที่จะปกป้องเสรีภาพของเพื่อนร่วมชาติ การรับใช้เช่นนี้อาจนำมาถึงการเสียสละที่สูงสุด คือ ชีวิตของตน การอุทิศถวายตัวถึงขั้นยอมตายเป็นการที่น่ายกย่องและสมควรรับเกียรติอย่างที่สุด

วิกฤตการณ์ระดับประเทศใดๆที่ต้องให้ทหารสหรัฐเข้ามาช่วยเหลือ เป็นกรณีที่เตือนเราว่าการเกณฑ์ทหารเป็นสิ่งที่เราขาดไม่ได้ และสำหรับผู้เชื่อก็เป็นกรรับใช้พระเจ้าที่ถูกต้องสมควรด้วย แผนการของพระเจ้าให้ผู้เชื่อซึ่งมีหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของตนที่จะช่วยปกป้องรักษา 4 สถาบันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ภายใต้หลักและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข (ดูหน้าที่ 5) ผู้ที่สวมชุดเครื่องแบบของกองทัพบก กองทัพเรือ นาวิกโยธิน กองทัพอากาศ หรือเจ้าหน้าที่ตรวจฝั่งทะเล ได้แสดงถึงหลักการว่าเสรีภาพถูกรักษาไว้ผ่านชัยสมรภูมิ

45. Stewart Perowne, *Caesars and Saints* (New York: W.W. Norton and Co., 1963), หน้า 40

การปกป้องสำหรับทหารคริสเตียน

เนื่องจากการรับใช้ชาติทางทหารเป็นอาชีพที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเห็นว่ามีเกียรติ พระเจ้าจึงทรงปกป้องทหารซึ่งพระองค์ทรงให้เกียรตินั้น ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดสามารถพิทักษ์รักษาผู้เชื่อทุกคนไว้ให้พ้นภัย ถึงเขาอาจต้องเข้าสนามรบที่เต็มไปด้วยอันตรายก็ตาม ทหารคริสเตียนจำเป็นต้องวางใจเชื่อใน ‘ป้อมปราการอันยิ่งใหญ่’ คือ พระเยซูคริสต์ โดยทำให้พระองค์ทรงเป็นที่มั่นของเขา

บรรดาประชาชาติก็ล้อมมาน [ทำสงคราม] และราชอาณาจักรทั้งหลายก็
กลอนแคลน

พระองค์ทรงเปล่งพระสุระเสียง แผ่นดินโลกก็ละลายไป

พระเจ้าเป็นเจ้าจอม โยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย

พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา *เซลาห์*

มาเถิด มาดูพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเจ้า

ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดการกร้างอะไรบ้างในแผ่นดินโลก

(สดุดี 46:6-8)

เมื่อผู้ที่เขียนสดุดีบทนี้ได้วิงวอนให้ “มาดูพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเจ้า” เขากำลังสั่งสอนให้ทหารซึ่งเป็นผู้เชื่อแห่งประเทศแกนนำของพระเจ้า ที่จะสังเกตเห็นและพิจารณาการที่พระคุณของพระเจ้าได้ปกป้องรักษาพวกเขาไว้ในเวลาสงคราม พระเยซูคริสต์ทรงควบคุมประวัติศาสตร์ทุกมุมมอง รวมถึงสงคราม โดยพระองค์สามารถ “ให้เกิดการกร้างอะไรบ้างในแผ่นดินโลก” ก็เป็นเรื่องง่ายๆ ที่พระองค์จะทรงนำและดูแลรักษาทหารของพระองค์ ซึ่งกำลังเผชิญเรื่องความเป็นความตายในสนามรบ

พระองค์ทรงให้สงครามสงบถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงหักคันธนูและฟันหอกเสีย

พระองค์ทรงเผาธรมเสียด้วยไฟ (สดุดี 46:9)

จงมอบภาระของท่านไว้กับพระเป็นเจ้า

และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน

พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย

โอ ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหยียงเขาลงสู่ปากแดนพินาส

คนที่ทำให้โลหิตตกและคนหลอกลวง

จะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่งจำนวนเวลาของเขา

แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ (สดุดี 55:22-23)

ซึ่ง [ผู้เชื่อ] เป็นผู้ที่ถูกพันธะของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อ

ให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย (1 เปโตร 1:5)

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะพิพากษาลงโทษประเทศชาติใดๆ ที่มุ่งร้ายต่อประเทศแกนนำของพระองค์ และจะช่วยเหลือประเทศใดที่ปฏิบัติตามหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข และกลุ่มผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว (a pivot of mature believers) ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงอารักขาผู้เชื่อในยามต่อสู้ในสงคราม ในเหตุการณ์เช่นนี้ ผู้เชื่อเองก็ต้องวางใจเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงช่วยให้เขารอดจากภัยอันตราย เป็นการวางใจเชื่อในทางที่ถูกต้องที่สุด

อาวุธชนิดหนึ่งซึ่งทหารคริสเตียนมีซึ่งไม่มีวันเสียไป คือการอธิษฐานขอการทรงปกป้องรักษาจากพระองค์

โอ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วร้าย ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ ผู้คิดปองร้ายอยู่ในจิตใจของเขา และก่อกวนต่อเนื่องกันให้มีสงครามขึ้น (สดุดี 140:1-2)

ในการทำสงครามแบบปัจจุบัน การวางแผนยุทธศาสตร์ที่จะประสบความสำเร็จจะต้องรวมการระดมยิงปืนใหญ่กันทาง ก่อนจะมีการบุกเข้าสนามรบ การนี้จะทำให้ศัตรูถูกตรึงอยู่กับที่ เสียระบบระเบียบและสับสน ด้วยการนี้ทหารฝ่ายศัตรูจะเกิดความเสียหายมากที่สุด จุดอ่อนใหญ่ของคริสตจักรสมัยปัจจุบันคือการขาดกำลังอธิษฐาน ที่จะเกิดจากการอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง⁴⁶ เราได้รับคำบังคับบัญชาที่จะ “อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 เธสะโลนิกา 5:17) ในฐานะเป็นสัตย์ ผมกำลังหาคืออธิษฐานที่สัตย์ซื่อและที่ต้องการเกณฑ์รับตำแหน่งในหน่วยระดมยิงปืนใหญ่แห่งพระผู้เป็นเจ้า ในความเป็นส่วนตัวแห่งการเป็นบรูโรหิตของผู้เชื่อ ขอให้คุณได้อธิษฐานเพื่อเหล่าทหารที่กำลังเผชิญกับความกดดันในสงคราม

“พระเจ้าผู้ทรงพระกรุณา เราได้อธิษฐานวิงวอนเพื่อชายและหญิงที่กำลังรับใช้ชาติโดยเป็นทหาร มีหลายคนที่อยู่ในที่ที่อันตรายมาก และเราได้ทราบว่าเขาสามารถเป็นพยานต่อคนรอบข้าง และมีโอกาสพิเศษที่จะประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ และกลายเป็นผู้เชื่อที่เข้มแข็ง เราไม่ได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาเพียงพวกเขาเท่านั้น แต่สำหรับอีกหลายคน ซึ่งจะถูกรวมมาที่จะรับใช้ชาติในฐานะเป็นทหาร และเราขอพระองค์ทรงนำพวกเขาให้บรรลุจุดประสงค์ซึ่งพวกเขาได้เรียนมาผ่านการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ เรายังขอว่าพวกเราที่นี้จะสัตย์ซื่อในการเรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์เพื่อพวกเราจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มผู้เชื่อที่โตแล้วและมีอิทธิพลในการช่วยกู้ประเทศให้พ้นภัยพิบัติ และนำชัยชนะถึงประเทศของเรา

เราขอขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงสถิตอยู่บนสวรรค์ ว่าเรามีชีวิตอยู่ในสมัยนี้ ซึ่งได้ทำทนายเรา ไม่ใช่แค่ทางทหาร แต่ผ่านอุปสรรคมากมายที่เกิดขึ้นกับประเทศแกนนำของพระองค์ในปัจจุบัน พวกเราขออธิษฐานว่า ถึงยังจะมีความสับสนวุ่นวาย และปัญหามากมายในอนาคต ขอให้เราได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ ผ่านน้ำพระทัยและแผนการอัน

46. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์., การอธิษฐาน (แปลปี 2004)

สมบูรณแบบของพระองค์ เพื่อว่า เมื่อเราแต่ละคนถูกเรียกกลับบ้านให้อยู่กับพระองค์ เราจะได้ฟังคำตรัสอันแสนวิเศษว่า “เจ้าทำได้ดีมาก เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก” เราจึงขออธิษฐานเทิดทูนพระองค์ ในพระนามของพระเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของเรา คือ องค์พระเยซูคริสต์เจ้า อามิน”⁴⁷

คุณธรรมของทหารคริสเตียน

ทหารที่ได้ตั้งใจกระทำหน้าที่ของตนเมื่ออยู่ภายใต้ความกดดันในการสู้รบ จะแสดงความแน่วแน่และสติปัญญาที่จำเป็นในการที่จะประสบความสำเร็จในการทำภารกิจและยังเอาชีวิตรอดไปได้ ทหารคริสเตียนที่ปักใจไว้กับพระสัญญาและหลักคำสอนแห่งพระคำของพระเจ้าจะมีความมั่นใจในการทรงดูแลคุ้มครองโดยพระเจ้า (มัทธิว 6:25-27; 1 เปโตร 5:7) และยังแสดงความกล้า ความอดกลั้นในยามทุกข์ภัยหลายอย่าง และจะนำเสรีภาพมายังประเทศของตน ในทั้งชีวิตหรือความตาย พระองค์ทรงช่วยผู้เชื่อในพระองค์ให้รอด (ฟิลิปปี 1:21) เพราะฉะนั้น ความกล้าหาญนี้จำเป็นต้องให้ผู้เชื่อได้ปักใจไว้กับพระเยซูคริสต์เจ้า ในพระบัญชาที่อยู่ในกฎบัญญัติของโมเสส มีคำสั่งห้ามตกใจกลัวศัตรูที่มีจำนวนกำลังมากกว่าฝ่ายของตน

“เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของท่าน เห็นม้า รถรบ และกองทัพมากมายใหญ่โตกว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:1)

ข้อนี้เป็นคำสั่งจากพระเจ้าแก่ชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ พลทหารรบของอิสราเอลเป็นกองพลที่ดีที่สุดในโลก แต่อิสราเอลไม่มีทหารม้าหรือรถม้าในครอบครองเลย อะไร

47. คำอธิษฐานในโบสถ์เบระคา ในวันที่ 24 สิงหาคม 1990

คือพระบัญชาแก่ชาวยิว ซึ่งกำลังเสียเปรียบโดยทั้งจำนวนทหารและทางอุปกรณ์สงคราม “อย่ากลัวเขาเลย” พระเจ้าทรงให้ชาวยิวปักใจไว้กับพระองค์ ไม่ใช่ศัตรู และที่จะตั้งใจคิดถึงการแก้ไขปัญหา ไม่ใช่ตัวปัญหา การระลึกถึงความสัตย์ซื่อของพระองค์ในวิกฤตการณ์ส่วนตัวที่เคยมีกับคนกลางความกล้าหาญและรับรองการทรงช่วยกู้ให้รอดในวิกฤตการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น พระเจ้าทรงนำพวกยิวขึ้น “ขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์” และทรงช่วยกู้พวกเขาที่ทะเลแดง และตอนนี้ก็จะทรงช่วยพวกเขาบุกเข้าดินแดนแห่งพันธสัญญา ตั้งแต่อดีตกาลพระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับความต้องการของพวกเขาทุกประการ และสำหรับทุกปัญหาที่เขาต้องพบเจอ พวกเขาจึงต้องวางใจในพระองค์และประยุกต์ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้

เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับผู้เชื่อทุกคนในประเทศแกนนำปัจจุบันของพระองค์ คือสหรัฐอเมริกา ในฐานะที่คุณเป็นทหารที่กำลังต่อสู้เพื่อประเทศของตนอย่าลืมว่าคำบัญชาและพระสัญญาที่พระเจ้าทรงมอบไว้แก่อิสราเอลนี่ก็เป็นคำบัญชาและพระสัญญาที่พระเจ้าทรงมอบแก่คุณด้วย พระเจ้าทรงโปรดช่วยกู้คนที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ให้พ้นภัยเสมอ หากมีนักสู้คริสเตียนที่แข็งแกร่งพอซึ่งยืนกรานและรักษาแนวป้องกันแห่งสนามรบไว้เพื่อให้หลักคำสอนพระคัมภีร์ และ หลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข ได้ดำรงอย่างต่อเนื่อง พระเจ้าจะทรงให้เกียรติผู้เชื่อเหล่านี้ และทรงอวยพรประเทศของพวกเขาด้วยชัยชนะ

“และเมื่อใกล้จะรบกัน บุโรหิต [คนเดียว] จะออกมาอยู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:2)

ตอนที่ข้อนี้ถูกบันทึกไว้ กองทัพอิสราเอลกำลังได้รับการสั่งสอนและการหนุนใจจากโมเสส ผู้นำประเทศคนแรกของชาวยิว และจากบุโรหิตเลวีด้วย ซึ่งเข้าใจดีว่าผู้สอนพระคำของพระเจ้ามีความรับผิดชอบที่จะปลูกฝังความกล้าหาญภายในจิตใจ

ยุคคริสตจักรเป็นยุคที่ผู้เชื่อทุกคนเป็นปุโรหิตในราชวงศ์ของพระคริสต์ (1 เปโตร 2:9) คุณคือปุโรหิตของตนเอง ความมั่นใจและความกล้าหาญของคุณต้องมาจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่อยู่ภายในจิตใจของคุณ ญูเจสำคัญของการประสบความสำเร็จทางด้านทหารคือความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ ผมหวังว่าผู้เชื่อที่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจจะมีท่าทีและทัศนคติเหมือนที่ปุโรหิตได้เรียกร้องจากทหารอิสราเอล

“โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้ท่านมาใกล้ จะสู้รบกับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตก อย่ากลัวหรือหวาดหวั่น หรือครั่นคร้ามต่อศัตรูเลย เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะช่วยกู้ [ให้รอดจากศัตรู] พวกท่าน”

(เฉลยธรรมบัญญัติ 20:3ข-4)

วันนี้ แทนที่จะกล่าวว่า “โอ อิสราเอล จงฟังเถิด” เราควรทำทนายทหารของเรา “โอ ทหารคริสเตียน จงฟังเถิด ในไม่ช้าพวกท่านจะต้องสู้รบกับศัตรู อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตก อย่ากลัวหรือหวาดหวั่น หรือครั่นคร้ามต่อศัตรูเลย เพราะว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงอยู่เคียงข้างท่าน และพระองค์จะทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะช่วยกู้ [ให้รอดจากศัตรู] พวกท่าน” การเชื่อฟังคำบัญชาสามข้อต่อไปจะสร้างความกล้าหาญในผู้เชื่อที่กำลังเข้าสู่สนามรบ

1. “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตก อย่ากลัว” ความกล้าได้กระทบต่อความตั้งใจและประสิทธิภาพในการต่อสู้กับข้าศึก ในสงครามภายในประเทศของสหรัฐอเมริกา พลเอก จอร์จ แมคเคลเลน (George McClellan) ฝ่ายภาคเหนือได้ยอมให้ความกล้าเข้ามาครอบงำความคิดของเขาท่ามกลางการสู้รบ

“เขาได้เชื่อผิดๆ ว่าฝ่ายศัตรูมีกำลังทหารที่เหนือกว่าอย่างสิ้นเชิง จึงสั่งทหารของเขาให้ถอยกลับ ในยามสำคัญแห่งประวัติศาสตร์เช่นนี้ เขาไม่สามารถชนะความกลัวได้ ความคิดก็มีตบอด จึงจัดการต่อสถานการณ์แห่งความจริงไม่ได้เลย”⁴⁸

เมื่อคุณได้เรียน จดจำ และประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสัตย์ซื่อ คุณได้ระงับความวิตกกังวล และสามารถปกป้องและกายไว้กับภาระหน้าที่ของคุณ ความมั่นคงฝ่ายวิญญาณทำให้คุณเข้มแข็งในยามที่คุณถูกกดดัน พระสัญญาและ หลักคำสอนจากพระคำของพระเจ้าเข้ามาแทนความกลัวและความเครียดด้วยความสงบสุขและการบังคับตนเอง (2 ทิโมธี 1:7)

“จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรืออย่าครั่นคร้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6)

และคุณได้รับคำบังคับบัญชาให้เป็นทหารของพระเจ้าที่เข้มแข็ง “เข้มแข็ง” หมายถึงฤทธิ์เดชแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ ซึ่งผู้เชื่อได้รับจากการมีหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของตน “กล้าหาญ” หมายถึงการที่ความเข้มแข็งนั้นแสดงออกในเชิงปฏิบัติและการประยุกต์ใช้ “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด” เป็นคำบัญชา และแสดงถึงความกล้าหาญทางศีลธรรม (moral courage หรือความกล้าที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง) ซึ่งได้บังเกิดมาจากความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ ความกล้าหาญทางศีลธรรมจะทำให้คุณมีชัยชนะเหนือความกังวลใจที่คุณอาจมีในการกระทำสิ่งที่ถูกต้อง⁴⁹ ความกล้าหาญทางศีลธรรมต้องการให้คุณไม่ประนีประนอมกับหลักคุณธรรมและค่านิยมซึ่งคุณได้พัฒนาจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่อยู่ในจิตใจของคุณ

48. FM 22-100, *Military Leadership* หน้า 173

49. FM 22-100, *Military Leadership* หน้า 90

“อย่ากลัว” เป็นคำบัญชาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ทำให้มีความกล้าหาญในสนามรบ (battle courage) คือการมีชัยชนะเหนือความกลัวว่าจะบาดเจ็บหรือจะตาย ในขณะที่คุณปฏิบัติหน้าที่เป็นทหาร⁵⁰ การมีความกล้าหาญทั้งทางศีลธรรม และในทางทหาร จะช่วยให้คุณมีสติ เพื่อที่คุณจะสามารถระลึกถึงการฝึกฝนที่เคยได้รับ และสามารถใช้อาวุธของคุณได้อย่างชำนาญเมื่อต้องอยู่ท่ามกลางการต่อสู้

2. “อย่าตกใจกลัว” การมีความตกใจกลัวขึ้นสมองอย่างฉับพลันทำให้คุณเสียความสามารถในการที่จะคิดและปฏิบัติ การหุนหันใจจากพระคัมภีร์ได้ดับความตระหนกตกใจและเรียกความกล้าหาญในการที่จะต่อสู้ ความสงบสุขเมื่อเผชิญอยู่กับความกดดันเป็นการแสดงออกถึงจิตใจที่กล้าหาญ

“ผู้ที่ไปกับท่านคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6) เป็นการรับรองว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะไม่ทรงละทิ้งคุณ ไม่ว่าในสนามรบหรือที่ใดก็ตาม ความกล้าได้หาญไปสำหรับผู้ที่มีความมั่นใจในการทรงอารักขาของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นกองระวังหน้า (point man) ของคุณ นี่คือตำแหน่งข้างหน้าสุดและอันตรายที่สุดในการเข้าหาศัตรู เพราะคนที่อยู่ตำแหน่งนี้นักจะต้องรับการระดมยิงจากศัตรูก่อนมิตรสหาย เป็นการเตือนและการปกป้องกองกำลังที่อยู่ข้างหลัง เฉลยธรรมบัญญัติได้บอกเราว่าพระเจ้าทรงเป็นกองระวังหน้าของเรา

ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขลาดเลย (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:8)

3. “อย่าครั่นคร้ามเขาเลย” ความกลัวทำให้คนอ่อนแอฝ่ายร่างกาย ความเครียดทำให้ทหารสั้นเหมือนถูกไฟฟ้าช็อต อย่างไรก็ตาม หากคุณตั้งใจที่จะคิดด้วยมุมมองของพระเจ้า

คุณจะไม่ถูกรอบงำด้วยอารมณ์ คุณจะสามารถควบคุมร่างกายของคุณได้ ถึงแม้ว่าคุณอาจจะยังถูกรบกวนด้านอารมณ์ในระดับหนึ่ง แต่ความกล้าหาญในสนามรบจะช่วยให้คุณควบคุมอารมณ์นั้นได้⁵¹ ด้วยความแน่วแน่และความเชื่อมั่นที่ได้มาจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ คุณจะสามรถคิดถึงสิ่งที่เคยเรียนและฝึกมา ก็สามารถปฏิบัติภารกิจของคุณได้

การเป็นมืออาชีพ

การประหารศัตรูในการสู้รบไม่ผิดศีลธรรมหรือเป็นบาป (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:12-13) ผู้เชื่อที่ได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ รับแรงจูงใจจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของเขา และโดยได้เชื่อฟังต่อคำบังคับบัญชาของผู้ที่อยู่เหนือกว่า ควรที่จะวางแผนและปราบปรามศัตรูอย่างสุขุม รอบคอบ และอย่างมีประสิทธิภาพ ทหารที่ได้กระทำตามหลักการของ เฉลยธรรมบัญญัติ 20:3 และสดุดี 144:1 สามารถควบคุมทั้งใจและกาย แล้วจะแสดงความรับผิดชอบ ศีลธรรมอันสูง การเสียสละและความชำนาญในการปฏิบัติหน้าที่ โดยสรุปแล้ว เขาได้แสดงว่าเขาเป็นทหารมืออาชีพ

การเป็นมืออาชีพจำเป็นต้องระลึกถึงและประยุกต์สิ่งที่ได้เรียนและฝึกอบรมมาแล้ว ซึ่งได้เป็นการเตรียมทางใจและกายที่จะประพฤติปฏิบัติอย่างเป็นปกติในภาวะที่ไม่ปกติ เช่น ในสนามรบ ถ้าคุณยอมให้ความกดดันและความยากลำบากกลายเป็นความเครียดภายในจิตใจของคุณ คุณจะไม่มีทางที่จะประยุกต์สิ่งที่เคยเรียนมานำมาใช้ในสถานการณ์ของคุณ พลังงานในการปฏิบัติได้มาจากความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ ด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของคุณ คุณจะมีความอดทน และจะสามารถตั้งสติภายใต้ความกดดันของการสู้รบ

เฉลยธรรมบัญญัติ 20:3-4; 31:6, 8 ควรได้รับการจดจำไว้ให้พร้อมที่จะรับการประยุกต์นำมาใช้โดยทหารคริสเตียนทุกคน หากผมเป็นอนุศาสนาจารย์ (chaplain ก็คือ

ยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ที่อยู่ในกองทัพทหาร) ผมจะหนุนใจทหารด้วยคำเหล่านี้ทุกครั้ง ก่อนที่จะเข้าการสู้รบ เนื่องจากผมไม่สามารถอยู่กับคุณได้ เพื่อคอยเตือน ปลอบประโลม และหนุนใจคุณ ผมจึงอ้อนวอนให้คุณที่จะทำให้อารมณ์ของคุณเต็มเปี่ยมด้วยมุมมองของพระเจ้าจากพระคำอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ก่อนที่คุณจะเข้าสภาวะวิกฤติ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัย เป็นกำลัง และเป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก (สดุดี 46:1) หลักคำสอนพระคัมภีร์ ทำให้คุณมั่นคงภายในสถานการณ์ที่วุ่นวาย และทำให้มีแรงจูงใจที่จะพัฒนาและรักษาความเป็นมืออาชีพในการทำหน้าที่ของทหาร

“แม่กองทัพตั้งค่ายสู้ข้าพเจ้า
จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว
แม้ข้าพเจ้าจะได้รับภัยสงคราม
ข้าพเจ้ายังไว้ใจได้อยู่” (สดุดี 27:3)

ชัยชนะเหนือความกลัว โดยเครื่องมือการแก้ไขปัญหา 10 ประการ

หน่วยทหารแนวหน้าของกองทัพสหรัฐมีชื่อย่อว่า FLOT (Forward Line of Troops) เป็นหน่วยที่ต้องเผชิญและสู้รบกับศัตรูก่อนใคร ทหารเหล่านี้ได้คิดวางแผนไม่ให้ศัตรูยึดพื้นที่ที่ผู้บัญชาการได้กำหนดไว้และตามเวลาที่ผู้บัญชาการได้กำหนดไว้ด้วย และเป็นหน่วยที่มีหน้าที่ในการตีแตกแยกและทำลายกองกำลังหลักของศัตรู⁵² พระเจ้าทรงจัดเตรียม FLOT ฝ่ายวิญญาณให้คุณเช่นกันเป็นแนวป้องกันภายในจิตใจของคุณเพื่อที่คุณจะสามารถเผชิญและชนะศัตรูฝ่ายวิญญาณ แนวป้องกันนี้ประกอบด้วยกองกำลังทั้งหมด 10 หน่วย เป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหาซึ่งแต่ละหน่วยนั้นได้รับการสร้างและการพัฒนาผ่านการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคุณ กองกำลังเหล่านี้จะทำให้คุณชนะศัตรูในการสู้รบ 4 ด้าน ได้แก่ การ

ทดลองต่างๆ ที่เกิดมาจากธรรมชาติบาป ความกดดันจากความเครียดภายในจิตใจ การชักชวนให้หลงไปกับหลักคำสอนที่ผิดเพี้ยน และแนวโน้มที่จะวางใจในการแก้ไขปัญหามนุษย์ (human solutions) ด้วยการแปรแถวระบบป้องกันของพระเจ้า ศัตรูจะไม่มีทางจู่โจมหรือบุกเขตพื้นที่ของคุณได้

เครื่องมือการแก้ไขปัญหา เป็นวิธีการที่จะทำให้เราสามารถนำหลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้กับประสบการณ์ของเราได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ เป็นสิ่งที่ป้องกันไม่ให้ความกดดันจากภายนอกกลายเป็นความตึงเครียดภายในจิตใจ การใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหามีเริ่มต้นด้วยการกลับสู่สถานะฝ่ายวิญญาณ คือ จากการดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังกลับมาสัมผัสพันธภาพกับพระเจ้า (fellowship with God) เป็นการนำฤทธานุภาพของพระองค์มาให้คุณเพื่อที่คุณจะสามารถดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณและก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณได้ การที่คุณได้พัฒนาความรู้ (epignosis เอ็พ-พี-โนซิส) เป็นการพัฒนาเครื่องมือการแก้ไขปัญหา เพื่อที่คุณจะเรียนรู้และดำเนินชีวิตอย่างมีความหมาย มีจุดประสงค์ที่ชัดเจน และท้ายสุดคือที่จะบรรลุแผนการของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของคุณ ไม่ว่าคุณจะประสบกับความยากลำบากหรือความเจริญรุ่งเรืองก็ตาม คุณจะสามารถแก้ไขปัญหาทุกเรื่องในชีวิตได้โดยการประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหาย่างถูกต้องในแต่ละสถานการณ์ของคุณ

1. การตั้งต้นใหม่ (REBOUND)

เมื่อจิตใจของคุณถูกควบคุมด้วยธรรมชาติบาป คุณกำลังดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังและไม่สามารถดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ (โรม 7:15-21) วิธีการตั้งต้นใหม่เป็นวิธีเดียวที่เราจะแก้ไขปัญหานี้ และเป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหาลักษณะเดียวที่ใช้งานได้เมื่อผู้เชื่ออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง (in carnality) คุณจะกลับมาสู่สถานะฝ่ายวิญญาณ (spirituality) ได้อย่างไร? เพียงคุณกล่าวถึงบาปของคุณต่อพระบิดา คุณจะมีสัมพันธภาพกับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

ถ้าเราสารภาพบาปของเรา [ที่เราได้สำนึก] พระองค์ทรงลบล้างข้อและ
เพียงกรรม [ซึ่งอำนาจผลลัพธ์ว่า] จะทรงโปรดยกบาปของเรา [ที่เราได้

52. FM 100-5, Operations (5 พฤษภาคม 1986) หน้า 137

สำนึก] และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น [คือบาปที่เราไม่ได้สำนึก] (1 ยอห์น 1:9)

กลศาสตร์ในการหลุดพ้นจากการกระทำบาปมีสี่ขั้นตอนคือ

1. กล่าวถึงบาปของคุณต่อพระบิดาเพื่อคุณจะได้รับ การให้อภัยอย่างสมบูรณ์แบบ และจะได้กลับมามีสถานะฝ่ายวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง คือการที่จิตใจของคุณได้รับการทรง ประกอบ (การทรงควบคุม) ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
2. แยกปัจจุบันออกจากบาป เพื่อจะไม่หมกมุ่นหรือขมขื่นกับเรื่องบาปนั้น (ฮีบรู 12:15)
3. ลืมบาปที่เข้าไป เพื่อจะไม่มีความรู้สึกผิดที่เกิดจากการกระทำบาป (ฟิลิปปี 3:13)
4. ก้าวต่อไปในชีวิตฝ่ายวิญญาณ (ฟิลิปปี 3:14)

คุณไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดหรือเสียใจก่อนจะกล่าวถึงบาปของคุณเพื่อรับการทรงชำระ จากพระบิดา การตั้งต้นใหม่เป็นการทรงชำระคุณจากบาปและการอธรรมทั้งสิ้น และทำให้คุณมีสัมพันธภาพกับพระบิดาเพื่อว่าคุณจะสามารถก้าวต่อไปในชีวิตฝ่ายวิญญาณ การตั้งต้นใหม่ทำให้คุณได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งจำเป็นในการปฏิบัติและบรรลุแผนการของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของคุณ

2. การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (THE FILLING OF THE HOLY SPIRIT)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานฤทธิ์เดชแก่คุณเพื่อคุณจะสามารถประยุกต์หลัก คำสอนพระคัมภีร์ ปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้า มีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์อย่างที่ไม่เห็น (invisible impact on history) และถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุดผ่าน ทรพยากรฝ่ายวิญญาณทั้งหลายที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ ฉะนั้น คุณได้รับพระบัญชา “จง ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (เอเฟซัส 5:18ข) นี่คือการที่พระองค์ทรงควบคุมจิตใจ

ของคุณหลังจากการตั้งต้นใหม่ เป็นการนำฤทธิ์เดชมายังเครื่องมือการแก้ไขปัญหาต่อไป และช่วยห้ามคุณไม่ให้ตอบสนองต่อการล่อลวงของธรรมชาติบาป

แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนอง ความต้องการของเนื้อหนัง [ธรรมชาติบาป] (กาลาเทีย 5:16)

เมื่อคุณดำเนินอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งเป็นสถานะที่คุณกำลัง “ดับพระวิญญาณ” และกระทำพระองค์ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) “ทรงเสียพระทัย” การก้าวหน้าของคุณถูกระงับ และ คุณไม่สามารถเติบโตฝ่ายวิญญาณ, ต่อต้านการล่อลวงที่กำลังโจมตีจุดอ่อนแห่ง ธรรมชาติบาปและล่อให้คุณกระทำความดีจากพลังฝ่ายเนื้อหนัง หรือใช้เครื่องมือการแก้ไข ปัญหาได้ การที่เราได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการที่เรา “ดำเนินชีวิต ตามพระวิญญาณ” และจำนนต่อพันธกิจการสั่งสอนพระคำของพระองค์ (ยอห์น 16:13) และที่ประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้กับสถานการณ์

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปลี่ยนไอ-คิวของมนุษย์ ให้เป็นไอ-คิวฝ่าย วิญญาณ ซึ่งทำให้คริสเตียนทุกคนสามารถเข้าใจความรู้ฝ่ายวิญญาณ ดังนั้น ผู้เชื่อทุกคนของ ยุคคริสตจักรมีโอกาสเท่าเทียมกัน และมีสิทธิ์เท่ากันที่จะเรียนและเข้าใจหลักคำสอนพระ คัมภีร์ซึ่งเป็นฐานของเครื่องมือการแก้ไขปัญหาอีก 8 ประการต่อไป

3. วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ (THE FAITH-REST DRILL)

เมื่อคุณถูกโจมตีด้วยปัญหามากมายจนกระทั่งคุณไร้ความคิด คุณจำต้องประยุกต์หลัก คำสอนในรูปแบบพื้นฐานที่สุด คือ พระสัญญาของพระเจ้า การใช้พระสัญญาอย่าง สม่ำเสมอทำให้คุณสร้างความไว้วางใจในพระเจ้าอย่างเป็นนิสัย ซึ่งพระคัมภีร์เรียกว่าเป็น การ “อดทนต่อความยากลำบาก” (โรม 12:12) ความอดทนต่อความยากลำบากเป็นการที่ คุณมีความเชื่อแบบแน่วแน่ในพระคำของพระเจ้า เมื่อคุณอยู่ภายใต้ความกดดัน ความ ยากลำบาก การหายนะ และไม่มีทางออก คุณจะยึดพระคำของพระองค์ไว้จนพระ

สัญญากลายเป็นความจริงมากกว่าสถานการณ์ ประสบการณ์ หรืออารมณ์ของคุณ เมื่อคุณเชื่อในพระสัญญาอย่างไม่สงสัยเลย คุณถึงสามารถเข้าสู่ที่พำนักแห่งความสงบสันติภายในจิตใจ ซึ่งเป็นผลลัพธ์จากการคิดด้วยมุมมองของพระเจ้า

พระสัญญาคือการรับรองจากพระเจ้า เป็นการแถลงนโยบายของพระเจ้าที่รับการสนับสนุนจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ เป็นศิลาอันมั่นคงและเป็นที่ยึดเหนี่ยวของคุณ พระสัญญาเปิดเผยพระลักษณะและนโยบายของพระเจ้า ทำให้คุณเห็นมุมมองของพระองค์โดยทันที และทำให้สถานการณ์อันซับซ้อนกลายเป็นเรื่องง่าย มีพระสัญญามากมายที่รับรองถึงการทรงจัดเตรียมปัจจัยสำคัญและการทรงคุ้มครองดูแลในยามลำบาก

ขั้นตอนในการประยุกต์วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อมาใช้มีดังนี้คือ

1. ยึดพระสัญญาของพระเจ้าไว้สักข้อหนึ่ง เพื่อคุณจะมีความสงบมั่นคงในจิตใจ
2. ทบทวนหลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งจะสนับสนุนพระสัญญานั้น
3. สรุปลสถานการณ์จริงจากการประยุกต์ขั้นตอน 1 กับ 2 เป็นการที่คุณมองสถานการณ์ด้วยความเชื่อ และทำให้ความเชื่อได้ควบคุมสถานการณ์

การปฏิบัติตาม 3 ขั้นตอนนี้จะทำให้คุณมองสถานการณ์ที่กดดันด้วยมุมมองของพระเจ้าและเป็นการพัฒนาความมั่นใจเพราะหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่คุณมีในจิตใจ จากนั้นแล้วการมั่นใจในความสัตย์ซื่อและการทรงดูแลปกป้องของพระองค์จะทำให้คุณสามารถคุมสติผ่อนคลาย และวางใจในพระองค์ว่าพระองค์จะทรงแก้ไขปัญหาทุกเรื่องในชีวิตของคุณ

ท่าน [อับราฮัม] มิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า ท่านเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้ (โรม 4:20-21)

วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อทำให้คุณสามารถคิดได้เมื่อต้องอยู่ภายใต้ความกดดัน ทำให้คุณสามารถควบคุมอารมณ์ และทำให้สามารถเห็นคุณค่าในพระคุณของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น (ฮีบรู 4:1-3ก; 2 เปโตร 1:3-4)

การผสมผสานความเชื่อกับพระสัญญาทำให้คุณเปลี่ยนมุมมองของคุณ จากการหมกมุ่นกับตัวเองและการถือเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง เป็นการงานต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจ (รวมทั้งพระเจ้าและผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือคุณในสังคม) ให้มีความสง่าผ่าเผยและมีเกียรติ ไม่เข้าข้างตัวเอง พร้อมฟังคำสั่งสอน (teachability) และมีความเป็นมืออาชีพ การยึดพระสัญญาไว้เป็นการแปรขบวนหน่วยป้องกันฉับพลันที่รักษาแนวป้องกันไว้ชั่วคราวก่อนที่จะประยุกต์หลักคำสอนที่ซับซ้อนขึ้นกว่าเดิมมาใช้กับสถานการณ์ วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อนี้เป็นรากฐานแห่งความถ่อมใจและความเข้มแข็ง ซึ่งมีความจำเป็นในการปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าในทุกขั้นตอน

4. การเห็นคุณค่าและการสะท้อนพระคุณของพระเจ้า (GRACE ORIENTATION)

การใช้วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อทำให้ผู้เชื่อปรับตัวเข้าหาพระคุณของพระเจ้า เป็นการรับรองว่าคุณจะได้รับการพิจารณา ความยุติธรรม และการเอาใจใส่จากศาลสูงสุดแห่งสวรรค์ ความเข้าใจในนโยบายพระคุณของพระเจ้าและการสำนึกว่าคุณไม่สมควรที่ได้รับทรัพย์สินอันมากมายที่ได้รับจากพระองค์อยู่แล้วนั้นเป็นทัศนคติที่สร้างความถ่อมใจ ความถ่อมใจที่แท้จริงเป็นระบบความคิดและเป็นวิถีชีวิต ในระบบความคิดนั้น ความถ่อมใจคือการเป็นอิสระจากความเยอหยิ่งและมุมมองของมนุษย์ และ ในวิถีชีวิต ความถ่อมใจคือการปรับตัวให้งานต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจและการมองโลกจากความจริงแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ ความถ่อมใจที่แท้จริงทำให้เกิดความสามารถในการรับพระพรที่ยิ่งใหญ่

ท่านทุกคนจงสวมทับความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้อันตรายที่ถ่อมใจที่ถ่อมใจจนเกินไป แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง

เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร (1 เปโตร 5:5ข-6)

ด้วยความถ่อมใจคุณจะเป็นคนที่รับรู้อะไรได้ (is teachable) ความคิดของคุณจะปรับเข้าหา นโยบายพระคุณของพระเจ้า คุณจึงเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ คุณจะเข้าใจว่ามีเพียงความสามารถและฤทธิ์เดชของพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถช่วยคุณและให้คำตอบในทุกปัญหาในชีวิตของคุณ เนื่องจากคุณสำนึกว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อคุณด้วยพระคุณเสมอ คุณจะสามารริเริ่มปฏิบัติต่อตนเองและผู้อื่นตามนโยบายพระคุณของพระองค์เช่นเดียวกัน คุณมีความเมตตาต่อผู้อื่น และจะมองข้ามความผิดและข้อบกพร่องของเขา (เอเฟซัส 4:31-32) ทักษะคุณนี้ซึ่งเกิดขึ้นจากการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ได้ผลิตคุณธรรมของคริสเตียนภายในจิตใจของคุณ

5. การปรับความคิดให้ตรงกับหลักคำสอนพระคัมภีร์ (DOCTRINAL ORIENTATION)

“เพราะดังที่เขาคิดในจิตใจของเขา เขาจึงเป็นเช่นนั้น” (สุภาษิต 23:7ก) ชีวิตฝ่ายวิญญาณคือการคิดด้วยมุมมองของพระเจ้า และการที่คุณได้ประยุกต์ความคิดนั้นต่อสถานการณ์ต่างๆของคุณ เมื่อคุณได้คิดด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่คุณได้สะสมไว้ในจิตใจของคุณ และพร้อมที่จะรับการประยุกต์นำมาใช้ (metabolized doctrine) คุณจึงได้ปฏิบัติชีวิตด้วย “จิตใจของพระคริสต์” ซึ่งเป็นแหล่งแห่งสติปัญญาที่แท้จริงและสูงสุด (1 โครินธ์ 2:16) การเห็นความสำคัญในประเด็นนี้และการปฏิบัติตามทำให้คุณสามารถก้าวหน้าจากการเป็นเด็กฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้เชื่อได้ประยุกต์พระสัญญาต่างๆ จนถึงขั้นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เป็นผู้เชื่อที่สามารถสรุปเหตุผลจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ซับซ้อน (complex doctrinal rationales)

อย่าประพฤติดังอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ [ปรับความคิดให้ตรงกับหลักคำสอนพระคัมภีร์] เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดี

ยอดเยี่ยม ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณ [การเห็นคุณค่าและการสะท้อนพระคุณของพระเจ้า] ซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุ่ม [มุมมองของพระเจ้า] สมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน [เป็นมาตรฐานความคิดที่ได้มาจากการสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจ] (โรม 12:2-3)

ความจริงได้ก่อสร้างกระจัดขึ้นภายในจิตใจ เพื่อให้คุณสามารถประเมินตนเองและสถานการณ์ของคุณจากมุมมองของพระเจ้า และโดยไม่เอาความคิดเห็นส่วนตัวเข้ามาปะปน เมื่อคุณคิดด้วยมาตรฐานและบรรทัดฐานแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ คุณได้พึ่งอาศัยพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ทำการตัดสินใจที่ดี และได้แก้ไขปัญหาแห่งชีวิตโดยวิธีของพระเจ้า ไม่ใช่วิธีของมนุษย์

จุดประสงค์หนึ่งในชีวิตของผู้เชื่อ คือ การปลูกฝังความจริงภายในจิตใจ อย่างไรก็ตาม การสร้างระบบหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจให้พร้อมที่จะนำมาใช้กับประสบการณ์ส่วนตัว เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทีละเล็กทีละน้อยตามขั้นตอน ความจริงถูกสร้างขึ้นมาบนฐานแห่งความจริง ผู้เชื่อจะต้องเรียนในรูปแบบ “บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้นิด ที่นั่นหน่อย” (อิสยาห์ 28:10) โดยวิธีนี้ผู้เชื่อได้พัฒนาโครงสร้างความรู้ (frame of reference) เพื่อที่จะรับรู้และสะสมหลักคำสอนที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้ผู้เรียนเห็นภาพใหญ่ของชีวิตฝ่ายวิญญาณอันน่าอัศจรรย์ หลักการนี้ได้อธิบายว่าทำไมผู้เชื่อจำเป็นต้องฟังหลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นกิจวัตรประจำวัน และเน้นการสอนซ้ำ (repetition) โดยศิษยาภิบาล เราไม่สามารถสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์โดยแค่แสดงความกระตือรือร้นในการเรียนเป็นครั้งคราว แต่ด้วยการเรียน การจดจำ และการระลึกถึงคำสอนอย่างเอาใจจริงเอาใจและเหนียวแน่น การเรียนรู้ และการจดจำหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้จะบังเกิดความเชื่อ ความมั่นใจในพระคริสต์และความรักต่อพระเจ้าอย่างเสมอ (1 โครินธ์ 13:13)

6. การรู้จักเป้าหมายของชีวิต (A PERSONAL SENSE OF DESTINY)

ด้วยความมั่นใจจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจ คุณเริ่มที่จะมีชีวิตที่เล็งถึงอนาคตอันนิรันดร์บนสวรรค์ การเห็นคุณค่ากับตนเองได้สร้างขึ้นมาจากฐานะที่คุณมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะคุณได้เข้าส่วนในทุกสิ่งที่พระคริสต์ทรงมีและทรงเป็น เช่น ความชอบธรรมของพระองค์ (2 โครินธ์ 5:21) ความเป็นบุตรของพระเจ้า (กาลาเทีย 3:26) การเป็นปุโรหิตของพระองค์ (ฮีบรู 10:10-14) การทรงเป็นกษัตริย์ของพระองค์ (2 ทิโมธี 2:11-12) และอนาคตของพระองค์ (โรม 8:30) การที่เราได้เข้าส่วนในพระคริสต์ทำให้พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างในการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเราและในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า ซึ่งจะทำให้เราครอบครองกับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ การที่คุณได้เห็นคุณค่าในสิ่งเหล่านี้เป็นการบ่งบอกว่าคุณได้รู้จักเป้าหมายชีวิตของคุณแล้ว

จากการรู้จักเป้าหมายชีวิตของคุณ คุณจึงจะสามารถพัฒนาความสุขและความมั่นใจในชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน (spiritual self esteem) ซึ่งเป็นขั้นตอนฝ่ายวิญญาณที่คุณสามารถเผชิญและแก้ไขปัญหาของคุณจากหลักคำสอนพระคัมภีร์โดยไม่ต้องขอคำปรึกษาและการชี้แนะจากผู้อื่น คุณได้พัฒนาความสามารถที่จะมีความสุข ที่จะเข้าใจและรับประโยชน์จากพระพรของพระเจ้า ที่จะทนต่อความทุกข์อย่างมีความสุข และที่จะรักษาการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของคุณเอาไว้ นี่คือสมัยแรกของประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงมอบสิทธิเหล่านี้แก่ผู้เชื่อ

เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเอง และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเอง ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า (โรม 14:7-8)

ผ่านการเห็นคุณค่าและการสะท้อนพระคุณของพระเจ้า และการปรับความคิดให้ตรงกับหลักคำสอนพระคัมภีร์คุณได้เห็นศักยภาพของตนเองภายในแผนการของพระเจ้า ความ

ทุกข์และความยากลำบากได้เลือนหาย เพราะคุณมีมุมมองชีวิตที่มีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน การมั่นใจในอนาคตของตนเองจะไม่เปลี่ยนตามสถานการณ์ต่างๆ และเนื่องจากคุณได้เห็นคุณค่าในมรดกที่คุณได้รับจากพระเจ้า คุณจะสำนึกในพระคุณของพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง

7. ความรักส่วนตัวต่อพระบิดา (PERSONAL LOVE FOR GOD THE FATHER)

เมื่อคุณได้ค้นพบพระลักษณะและคุณธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า และทรัพยากรฝ่ายวิญญาณอันอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงประทานให้คุณแล้ว คุณจะสามารถตอบสนองต่อพระองค์ด้วยความเคารพนับถือ ความจงรักภักดี และการอ่อนน้อม เป็นการบรรลุพระบัญชาในมัดทิว 22:37 ความรักส่วนตัวที่คุณมีต่อพระเจ้าจะเป็นแรงจูงใจที่จะกระตุ้นให้คุณเลียนแบบความบริสุทธิ์และคุณธรรมของพระองค์ ความมั่นใจในพระเจ้าทำให้คุณรักษาการก้าวหน้าในการใช้เครื่องมือการแก้ปัญหา และทำให้คุณกล้าหาญในสถานการณ์ทุกข์ยาก เป็นความกล้าหาญอันเดียวกันกับที่ถูกแสดงถึงในเฉลยธรรมบัญญัติ 31:6,8

แต่คุณสามารถรักพระเจ้า คือ จงนมัสการและนับถือพระองค์ได้อย่างไรทั้งที่พระองค์เป็นผู้ที่มองไม่เห็นได้ด้วยตา (1 เปโตร 1:8) คุณได้มองเห็น ได้รู้จัก และได้รักพระองค์ผ่าน “ความจริง” คือ หลักคำสอนพระคัมภีร์ และ “วิญญาณ” คือ การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 4:24) เมื่อคุณสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจจนคุณได้คิดด้วยความคิดของพระองค์ ได้มองจากมุมมองของพระองค์ และเห็นคุณค่าในความบริสุทธิ์และคุณธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ คุณได้รักพระองค์ ในขณะที่คุณกำลังพัฒนาความสามารถในการที่จะรักพระเจ้า คุณกำลังจะพัฒนาความมั่นใจว่า แม้แต่ปัญหาที่เข้ามาในชีวิตของคุณ พระองค์ยังคงควบคุมประวัติศาสตร์เพื่อให้อปัญหานั้นกลายเป็นผลประโยชน์แก่ตัวคุณเอง

เรารู้ว่า สำหรับผู้ที่รักพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งให้เกิดผลดี แก่ผู้ที่พระองค์ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ (โรม 8:28)

8. ความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ (IMPERSONAL LOVE FOR ALL MANKIND)

การทดสอบที่ร้ายแรงที่สุดในชีวิตมักจะมาในรูปแบบ การทดสอบผ่านผู้คน (people testing) คงมีบางคนที่คุณต้องคบซึ่งเป็นคนที่ง่้างหรือชั่วร้าย และคุณคงต้องการที่จะเป็นเพื่อนหรือมีความสนิทสนมกับคนไม่กี่คนที่คุณสามารถเลือกเอง อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะพูดถึงคนใกล้ชิดตัวคุณนั้นก็ยิ่งยากที่จะรักพวกเขาด้วยความรักส่วนตัวอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง มีบางครั้งซึ่งความสัมพันธ์ ไม่ว่าจะสนิทสักเท่าไร จะทำให้ผิดหวังหรือเกิดการขัดเคืองกันระหว่างสองฝ่าย ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว จะเป็นไปได้อย่างไรที่เรจะมีความรักส่วนตัวต่อคนที่ไม่น่าคบหรือไม่น่ารัก และจะเป็นไปได้อย่างไรที่เราจะปฏิบัติตามพระบัญญัติ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (โรม 13:9)?

คุณจะรักทุกคนได้ด้วยความรักไม่ส่วนตัวเท่านั้น (โรม 13:8-10) ความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ทั้งหลายไม่จำเป็นต้องอาศัยความดีหรือความงดงามจากเขา และเราไม่จำเป็นต้องเป็นมิตรหรือรู้จักเขาเราถึงจะรักเขาด้วยความรักไม่ส่วนตัว ความรักไม่ส่วนตัวมาจากคุณธรรมของผู้ที่รักและไม่เกี่ยวกับคุณสมบัติหรือเสน่ห์ของผู้ที่ถูกรัก เป็นความรักประเภทเดียวกับความรักซึ่งพระเจ้าทรงมีต่อผู้ไม่เชื่อทุกคน (ยอห์น 3:16; เอเฟซัส 5:1-2) พระเจ้าทรงวางแผนและทรงปฏิบัติแผนการความรอดของผู้ที่ไม่เชื่อนั้นจากฐานแห่งคุณธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ ความรักอันไม่ส่วนตัวไม่เกี่ยวกับความรู้สึกหรืออารมณ์แต่อย่างใด แต่อาศัยคุณความดีของผู้ที่รัก เมื่อคุณมีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน และได้พัฒนาความรักส่วนตัวที่คุณมีต่อพระเจ้า (1 ยอห์น 4:21) คุณถึงจะมีคุณธรรมซึ่งจำเป็นก่อนที่จะสำแดงความรักให้กับเพื่อนมนุษย์

ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง ไม่แคะไค้ขี้เย็บความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขา

เขาอยู่เสมอ และมีความหวัง [ความมั่นใจ] อยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง (1 โครินธ์ 13:4-7)

ความรักไม่ส่วนตัว ซึ่งบังเกิดมาจากคุณธรรมของพระเจ้า จะไม่แพ้ต่อจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องของคน ความรักส่วนตัวที่คุณมีต่อพระเจ้าและความรักอันไม่ส่วนตัวที่คุณมีต่อเพื่อนมนุษย์ได้บวกกันเป็นความรักคุณธรรม (virtue-love) ด้วยความรักคุณธรรมนี้คุณจะไม่ถูกล่วงด้วยการไม่ให้ภัย ความขมขื่น ความโกรธ การตัดสินใจอื่น ความเคียดแค้น หรือบาปทางความคิดประเภทอื่นๆ และจะไม่ถูกหันเหด้วยความเครียด ความกดดัน หรือการถูกข่มเหง คุณจะเชื่อฟังและเลียนแบบพระผู้เป็นเจ้าโดยการตอบแทนการดูหมิ่นและการเป็นปรปักษ์ด้วยความเมตตา กรุณา ความเอาใจใส่ ความอดทน และความถ่อมใจ (โคโลสี 3:12-14; 1 เปโตร 3:8-9)

9. การเข้าส่วนในความสุขของพระเจ้า (SHARING THE HAPPINESS OF GOD)

ในขณะที่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ทรงถูกทรมานอย่างเหลือพรรณนา พระองค์ไม่เคยสูญเสียสันติสุขและความปิติยินดีที่สมบูรณ์แบบ (ฮีบรู 12:2) ทักษะสติสงบสุขภายในความคิด (a relaxed mental attitude) กระทำให้พระองค์สามารถมองสถานการณ์ที่ทนทุกข์และสถานการณ์ที่เจริญรุ่งเรืองว่าเท่ากัน และชีวิตกับความตายก็เป็นสิ่งที่เท่ากัน (ฟิลิปปี 1:21) พระองค์ไม่เคยรู้สึกกลัว ไม่เคยสงสารพระองค์เอง และถึงแม้ว่าพระองค์ต้องประสบความโหดร้าย ถูกทรมาน และความตายก็ตาม แต่ความสุขของพระองค์นั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง คุณเองสามารถประสบกับความสุขนี้ในชีวิตของคุณ เป็นพระพรจากพระเจ้าที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้คน สภาพแวดล้อม หรือสิ่งใดในโลกนี้ เมื่อหลักคำสอนพระคัมภีร์และความรักคุณธรรมได้ครอบครองจิตใจของคุณ คุณจะประสบสันติสุขที่สูงสุดท่ามกลางการทดสอบที่ยากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นประเภทการทดสอบผ่านความคิด (thought testing) ผ่านผู้คน (people testing) ผ่านระบบ (system testing) หรือผ่านความหายนะ (disaster testing)

นี่คือสิ่งที่เรา [พระเยซูคริสต์] ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว [คำสั่งสอนต่างๆ จากหลักคำสอนพระคัมภีร์] เพื่อให้ความสุขของเรา [ความสุขของพระเจ้า] ดำรงอยู่ในพวกท่าน และให้ความสุขของท่านเต็มเปี่ยม [สมบูรณ์แบบและถาวร] (ยอห์น 15:11)

ความสุขของพระเจ้าไม่มีวันสูญสิ้นและไม่ได้อาศัยสิ่งของจากโลกนี้ เมื่อคุณได้เห็นว่าคุณชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าสถานการณ์รอบข้าง ความสุขของพระเจ้าจะอยู่กับคุณในทุกที่และทุกเวลาเป็นคู่หูที่อยู่เคียงข้างคุณเสมอ ความสุขภายในสามารถชนะความโศกเศร้าและความกลัวของมนุษย์ (ยากอบ 1:2) และจะพัฒนาความสามารถในการดำเนินชีวิตในหลายด้าน ไม่มีเหตุการณ์หรือสถานการณ์ใดๆ ที่จะชนะคุณได้

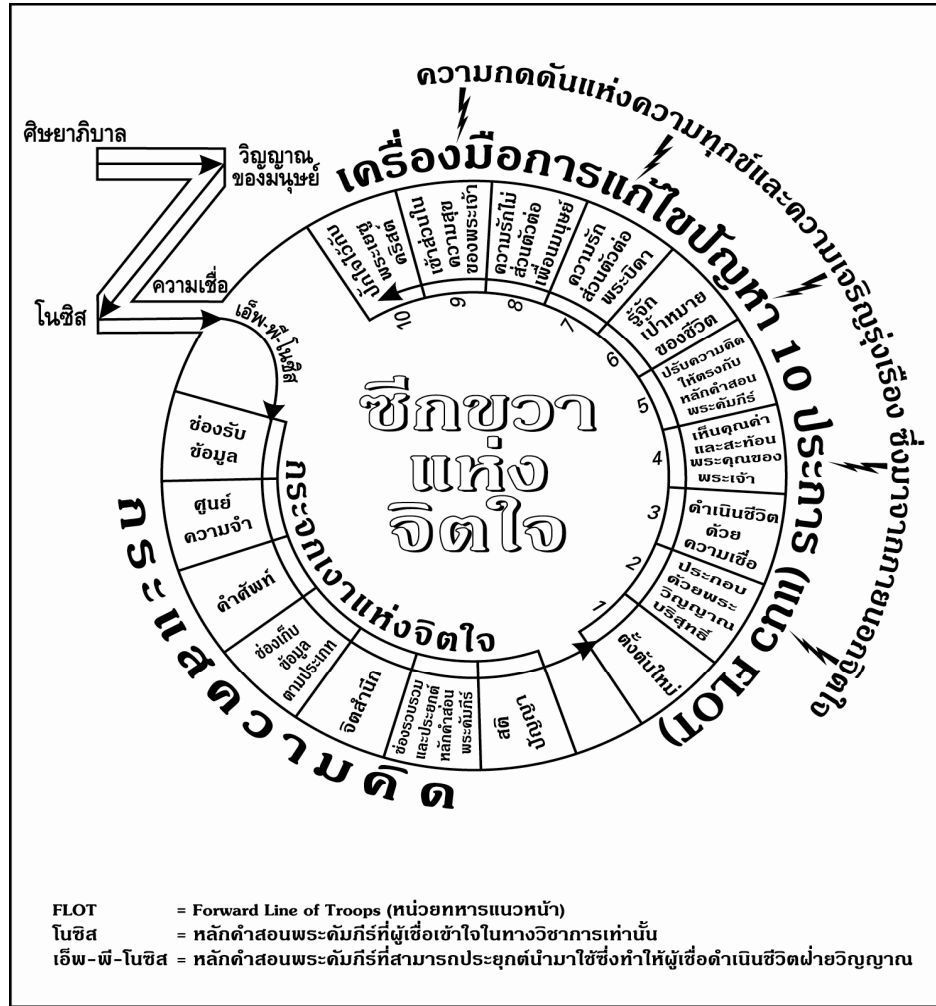
10. การปักใจไว้กับพระเยซูคริสต์ (OCCUPATION WITH THE PERSON OF JESUS CHRIST)

เมื่อคุณมีความรักและความเคารพนับถือให้กับใครสักคน ความคิดของคุณจะปักใจไว้กับคนนั้นอย่างแรงกล้า เช่นเดียวกับ เมื่อคุณได้พัฒนาความเข้าใจและความรักที่คุณมีต่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้า คุณก็จะคิดถึงพระองค์ในทุกเรื่องและจะถือพระองค์เป็นแบบอย่างชีวิตของคุณ พระองค์จะกลายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิตของคุณและจะเป็นอิทธิพลซึ่งนำทุกความคิด ทุกการตัดสินใจ และทุกการกระทำของคุณ ในแต่ละขณะเวลาคุณได้ฟังความคิดของคุณที่พระองค์ เนื่องจากชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณได้รับการหล่อเลี้ยงและการหนุนใจจากพระคริสต์เพียงผู้เดียว คุณจะไม่ต้องอาศัยผู้คนสำหรับความรัก ความสุข ความช่วยเหลือและการหนุนใจจิตวิญญาณอีกต่อไป คุณกลายเป็นผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลก ไม่มีภาระหนัก หายนะ หรือความกดดันใดๆ ซึ่งจะสามารถบุกรุกเข้าไปข้างในจิตใจของคุณ และแย่งชิงตำแหน่งที่พระคริสต์ทรงครองอยู่นั้น

กุญแจสำคัญในการพัฒนาและการประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหานั้นคือการที่คุณได้เติบโตฝ่ายวิญญาณจนกระทั่งความคิดของพระคริสต์กลายเป็นความคิดของคุณ ในการที่คุณมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ คุณจะมีความรักส่วนตัวต่อพระเจ้าอย่างสูงสุด และจะ

เรียงลำดับความสำคัญ (priorities) ให้ตรงกับน้ำพระทัยของพระเจ้า การที่คุณเคยเห็นตนเองเป็นศูนย์กลางจะถูกแทนด้วยแรงจูงใจที่มาจากความรักที่คุณมีต่อพระเจ้า เพราะคุณธรรมและความสามารถในการดำเนินชีวิตของคุณจึงจะมีความสุขและความสงบสันติไม่ว่าสถานการณ์ของคุณจะเป็นอย่างไร ปัญหาต่างๆ เลื่อนหายไปเพราะกิเลสตัณหาและความปรารถนาแห่งธรรมชาติบาปจะแพ้ต่อจิตใจซึ่งได้ปักใจไว้กับพระเยซูคริสต์

ในช่วงเวลาที่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ทรงดำเนินอยู่บนโลก พระองค์ทรงสำแดงชีวิตฝ่ายวิญญาณที่สมบูรณ์แบบ โดยที่พระองค์ทรงรับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ประยุกต์วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ เห็นคุณค่าและสะท้อนพระคุณของพระเจ้า ปรับตัวเข้าหาหลักคำสอนพระคัมภีร์ ได้บรรลุเป้าหมายชีวิตของพระองค์ สำแดงความรักคุณธรรม และ เข้าส่วนในความสุขของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์แบบทุกประการ เวลานี้ คุณมีเครื่องมือการแก้ไขปัญหานั้นเหมือนกัน ซึ่งหมายความว่าตนเองสามารถมีความคิดในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกับพระองค์ (2 โครินธ์ 5:14 ข; 1 เปโตร 1:8) การที่คุณมีหลักคำสอนพระคัมภีร์วนเวียนอยู่ในกระแสความคิดของคุณอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องได้สร้างความคิดที่ปักใจไว้กับพระคริสต์ซึ่งจะเหนือกว่าทุกประสบการณ์แห่งชีวิตและความตาย

แนว FLOT แห่งจิตใจ

FLOT = Forward Line of Troops (หน่วยทหารแนวหน้า)
 โนซิส = หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ผู้เชื่อเข้าใจในทางวิชาการเท่านั้น
 เอ็ฟ-พี-โนซิส = หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่สามารถประยุกต์นำมาใช้ซึ่งทำให้ผู้เชื่อดำเนินชีวิตผ่านปัญญา

เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวัง [ความมั่นใจ] ของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า จะอยู่ที่อยู่เพื่อพระคริสต์ ถ้าจะตายก็ถือว่าได้กำไร (ฟิลิปปี 1:20-21)

ด้วยเครื่องมือการแก้ไขปัญหาลำดับนี้ภายในจิตใจ คุณสามารถจัดการกับปัญหาความกลัวได้ ความกล้าหาญคือการใช้ความคิดภายใต้ความกดดัน เครื่องมือการแก้ไขปัญหาลำดับนี้ได้ความกลัวไปจากความคิดของคุณ และทำให้คุณมีความมั่นใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งก็จะเป็นการสร้างเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้า ความไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้านำไปยังความกล้าหาญที่สูงที่สุด คือความสงบสันติภายในความคิด ความพากเพียรที่เต็มไปด้วยเหตุผล และความอดทนที่แน่วแน่ในทุกสถานการณ์ของชีวิต

คุณจะต้องชนะความกลัวก่อนที่มันจะชนะคุณ เมื่อคุณชนะความกลัวได้แล้ว คุณก็จะพร้อมที่จะชนะศัตรูในการสู้รบ หากความกลัวได้ขึ้นมาในจิตใจ คุณต้องไม่ยอมให้ความกลัวนั้นจุดประกายไฟลูกโซ่แห่งบาปทางความคิด (chain reaction of mental attitude sins) ซึ่งจะยับยั้งความคิด การตัดสินใจ และการกระทำ

1. ยิงยอมกลัวต่อสิ่งใด ยิ่งจะผลักดันให้เกิดความกลัวในจิตใจมากยิ่งขึ้น
2. ยิ่งเพิ่มจำนวนสิ่งที่กลัว ยิ่งเพิ่ม “ความสามารถ” ในการเป็นคนขี้กลัว (increase your capacity for fear)
3. ยิ่งเพิ่มความสามารถในการเป็นคนขี้กลัว ยิ่งทำให้ความกลัวมีอำนาจเหนือชีวิตมากยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากสามารถควบคุมความกลัวได้ มันจะไม่มีอำนาจเหนือชีวิต

4. ยิ่งให้พลังอำนาจแก่ความกลัว ความกลัวจะมีอิทธิพลต่อชีวิตมากยิ่งขึ้น ดังนั้น ก็
จะยิ่งพลาดที่จะเรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ในชีวิต
5. ยิ่งดำเนินชีวิตด้วยความกลัว ก็ยิ่งกลัวชีวิต
6. ความกลัวได้แต่มองดูที่ปัญหา แต่ หลักคำสอนพระคัมภีร์ได้มองดูที่การแก้ไข
ปัญหาของพระเจ้า ซึ่งเป็นคำตอบเดียวที่สมบูรณ์แบบและถูกต้อง การแก้ไข
ปัญหาในทางของมนุษย์ไม่ได้แก้ไขปัญหาอย่างแท้จริง
7. ความกลัวเป็นบาปทางด้านอารมณ์ และผลักดันให้คริสเตียนดำเนินชีวิตตาม
อารมณ์และความรู้สึก (emotionalism) มากยิ่งกว่าเดิม การดำเนินชีวิตตามอารมณ์
และความรู้สึกแบบนี้เป็นสาเหตุใหญ่ที่ทำให้ผู้เชื่อหลายคนได้เขวจากชีวิตฝ่าย
วิญญาณ
8. ความกลัวทำให้มองแต่ตนเอง แต่หลักคำสอนพระคัมภีร์ได้สร้างความถ่อมใจ
และชีวิตฝ่ายวิญญาณ
9. การกลัวตายไม่สามารถทำให้หลีกเลี่ยงความตายได้ แต่ความกลัวสามารถขีดขวาง
ไม่ให้ผู้เชื่อดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ ซึ่งเป็นชีวิตที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้ให้ค
ริสเตียนทุกคน

ความกลัวเป็นอุปสรรคใหญ่ในการแก้ไขปัญหา ความกลัวเป็นบาปทางด้านอารมณ์
มันจึงยับยั้งความสามารถในการคิดหาทางแก้ไขปัญหา การประยุกต์หลักคำสอนพระ
คัมภีร์ หรือความสามารถในการปฏิบัติตัวในวิกฤตการณ์ หากความกลัวไม่ได้ถูกระงับไว้
ผู้เชื่อไม่สามารถนำทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่ตั้งอยู่ในแถวหน้าแห่งจิตใจ (FLOT line of the
soul) มาใช้และทำลายการปฏิบัติแห่งความคิด คุณจำเป็นต้องสังเกตอาการของความ
กลัวและกำจัดมันให้ทัน มีบาปทางด้านอารมณ์อย่างน้อย 5 ประเภทที่เกิดจากรากความ
กลัว ความกังวลใจ ความเกลียดชัง ปฏิกริยาตอบโต้ ความรู้สึกผิด และการสงสารตัวเอง
คุณจำเป็นต้องกล่าวถึงบาปของคุณ แยกตัวจากบาป ลืมบาปที่ได้กระทำนั้น แล้วก้าว

ต่อไปจากบาปเหล่านี้ เพื่อที่จะรับความกล้าหาญของทหารกลับมาอีกครั้ง และมีความคิดที่
มีเหตุมีผล⁵³

1. ความหายนะอย่างฉับพลัน หรือความกลัวที่เกิดจากการคิดถึงการสู้รบที่รออยู่
ข้างหน้าทำให้ทหารต้องอยู่ภายใต้ความกดดันมาก สร้างความกังวล ความตกใจกลัว และ
ทำให้เสียความสามารถในการควบคุมตัวเอง สิ่งเหล่านี้ได้ดับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เป็น
การที่ผู้เชื่อเสียการประคบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์) และทำให้ผู้เชื่อต้องขาดฤทธิ์เดช
จากพระเจ้าที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ ตอนที่อารมณ์เข้าควบคุมจิตใจ ทหาร
กลายเป็นคนขี้เขลาค ความกลัวจะเข้ามาแทนคิดด้วยเหตุผลด้วยผลลัพธ์ว่าเขาจะ
จินตนาการภาพร้ายๆ โดยทั่วไปแล้วทัศนคติอย่างนี้ต้องนำไปถึงการถอยและการพ่ายแพ้
หากจะสร้างความกล้าหาญกลับมาอีกครั้งหลังจากความกลัวและความกังวลได้เข้ามาใน
จิตใจ คุณจำต้องตั้งต้นใหม่กับพระเจ้า แล้วใช้วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ จงมองดู
ความคิดของคุณกับพระสัญญาจากพระคัมภีร์และจงละบรรดาความกระวนกระวายของ
ท่านไว้กับพระผู้เป็นเจ้า (1 เปโตร 5:7)

อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุก
อย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ
แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า [ผลหลังจากการดำเนินชีวิตความเชื่อ]
ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองใจและจิต [ความคิด] ของท่าน
ไว้ในพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 4:6-7)

การสู้รบไม่ได้เป็นของคุณ พระผู้เป็นเจ้าทรงปรารถนาให้คุณพึ่งอาศัยพระองค์เพียงผู้
เดียว พระเจ้าจะทรงดูแลคุณอย่างสัตย์ซื่อผ่านการทนทุกข์ทุกเรื่อง แต่การที่คุณจะเข้าสู่

53. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์., *ตั้งต้นใหม่ แล้วก้าวต่อไป* หน้า 37-38; *Isolation of Sin* หน้า 3-8

“พำนักของพระเจ้า” เพื่อคุณจะมีประสบการณ์สันติในจิตใจ ขึ้นอยู่กับการที่คุณได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ยึดพระสัญญาของพระองค์ไว้ และยอมให้ความเชื่อได้ควบคุมสถานการณ์

เมื่อความจริงแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ ได้เผชิญกับความจริงแห่งสนามรบ คุณมีสองทางเลือกที่ชัดเจน หากคุณสามารถฟังความคิดของคุณกับพระคำของพระเจ้า ความตั้งใจและความกล้าหาญจะเป็นสหายของคุณในสนามรบ แต่หากคุณได้ฟังแต่ปัญหาและสถานการณ์ของคุณ ความกังวลและความหวาดวิตกจะติดตามรอยเท้าคุณไป ไม่ว่าคุณจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากเย็นแค่ไหน วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อจะเกิดผลที่แน่นอน หลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของคุณสามารถชนะทุกเรื่องได้

เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทุกอย่าง และนัยน์ตาของข้าพเจ้ามองเห็นพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ (สดุดี 54:7)

2. ศัตรูที่ร้ายกาจที่สร้างความกลัวก็สามารถสร้างความแข็งแกร่งกล้า หากเพื่อนสนิทได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต อารมณ์ต่างๆ ที่เดือดดาลจะระเบิดเป็นไฟ ความเป็นมืออาชีพและการคิดอย่างมีเหตุมีผลจะถูกแทนที่ด้วยความเกลียดชังและความต้องการฆ่าคน (murder lust) ความต้องการที่จะแก้แค้นและทำอาชญากรรมไม่สมควรสำหรับภาวะสงคราม จะไม่มีใครชนะสงครามได้เพราะการระเบิดอารมณ์ แต่จะชนะสงครามได้ก็ด้วยการวางแผนรอบคอบและการปฏิบัติตามแผนการนั้นด้วยความเป็นมืออาชีพและมีใจสุขุม

คุณจะต้องเข้าสงครามด้วยคุณธรรมในจิตใจ เป็นคุณธรรมที่ได้รับแรงจูงใจจากความรักส่วนตัวต่อพระเจ้าพระบิดา และแสดงออกในเชิงปฏิบัติด้วยความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ หากคุณจะแสดงความรักคุณธรรม ก็จะไม่มีความโมโหความเกลียดชังต่อศัตรู คุณจำเป็นต้องปฏิบัติภารกิจของคุณด้วยอารมณ์สงบและโดยปราศจากอคติ และโดยอยู่ภายในกฎเกณฑ์และอนุสัญญาของสงคราม

3. ความกลัวซึ่งรวีจิตใจของทหารที่กำลังเผชิญการสู้รบจะก่อปฏิกิริยาตอบโต้ ความบาปนี้เป็นความบาปทางอารมณ์และรวมถึงความขมขื่น การพูดใส่ร้าย การไม่ยอมให้อภัย บาปนี้ก็จะผลิตอาการขี้สงสัย (paranoia) ความรู้สึกที่ไม่มีความปลอดภัย และทำให้ถูกแยกจากความเป็นจริง การมีปฏิกิริยาตอบโต้ที่นั่นทำให้หมกมุ่นกับตัวเองและการหลอกตัวเอง ความคิดจึงแตกแยกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย (fragmented thinking) และทำให้คุณเสียความตั้งใจและสมาธิ และเป็นภาระที่ความสุขไปด้วย การมีปฏิกิริยาตอบโต้เป็นเวลานานสามารถเสื่อมลงถึงขั้น โรคประสาทและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับโรคทางจิต ผลลัพธ์อันเห็นแก่ตัวเหล่านี้ทำลายคุณธรรมและวินัยซึ่งจำเป็นในการชนะความกดดันแห่งการสู้รบ ผู้เชื่อที่ไม่ยอมรักษาคำสัตยาบันที่เสียหายนด้วยการตั้งต้นใหม่และการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์จะไม่สามารถหยุดยั้งปฏิกิริยาตอบโต้ให้กลายเป็นการเสียสมดุลทางด้านอารมณ์และความคิด และการหมกมุ่นกับตัวเอง เป็นโศกนาฏกรรมที่จะต้องเห็นการแยกตัวออกจากพระคุณของพระเจ้าอย่างนี้

ความถ่อมใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าและการสะท้อนพระคุณของพระเจ้าได้ช่วยต่อต้านการเห็นตัวเองเป็นศูนย์กลาง การไวต่อคำพูดของคนอื่นมากเกินไป (hypersensitivity) และทำให้เราทิ้งความคิดที่ไร้เหตุผล และจงใจให้เรายึดความจริงของ หลักคำสอนพระคัมภีร์เอาไว้ คุณจะไม่มีมอดขี้ใจหรือโกรธเพราะความเครียด การที่ผู้อื่นคาดหวังมาจากตัวเรา หรือจากการไม่ยุติธรรม ความถ่อมใจได้หักกลบลบการแก้ไขปัญหาลม เช่น ความเย่อหยิ่ง การมองด้วยมุมมองของมนุษย์ และหลุมพรางของการดำเนินชีวิตตามอารมณ์และความรู้สึก (emotionalism) (ยากอบ 4:6) ความถ่อมใจได้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญมากของคุณธรรมแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ทหารคริสเตียนสามารถหลีกเลี่ยงปฏิกิริยาตอบโต้และต่อสู้ศัตรูอย่างมีเกียรติและมีคุณธรรมโดยการประยุกต์ความรักอันไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ แทนที่จะตอบสนองด้วยความขมขื่น การแก้แค้น การไม่ให้อภัย อนึ่ง ความรักไม่ส่วนตัวจะไม่แพ้ความเกลียดชัง

การข่มเหง การไม่ยุติธรรมที่ศัตรูมีต่อคุณ ด้วยความรักไม่ส่วนตัวคุณจะไม่เสียการควบคุมอารมณ์ แต่จะสามารถประเมินสถานการณ์สู้รบโดยจะไม่มีความคิดส่วนตัวหรืออารมณ์เข้ามาปะปน หากคุณเห็นคุณค่าและสะท้อนพระคุณของพระเจ้า ได้ปรับตัวเข้าหา หลักคำสอนพระคัมภีร์ และมีความรักส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ คุณจะไม่ต้องถูกคิดขวางเพราะตอบโต้ต่อสถานการณ์ในทางบาป

4. เมื่อคุณมีความกลัวและความตกใจครอบงำจิตใจของคุณ คุณอาจตอบสนองด้วยความรู้สึกผิด เป็นการล้างจิตสำนึกให้สะอาด เพราะเหตุนี้คุณจะจมลงในการโทษตัวเอง เพราะความผิดพลาดที่ได้ทำ เพราะการประหารศัตรู หรือเพราะมิตรสหายเสียชีวิตในสนามรบ เมื่อคุณอยู่โดดเดี่ยวและมีเวลาที่ระลึกถึงความเสียหายและความอ้างว้างของสงคราม คุณอาจพยายามปลอบใจตัวเองหรือแก้ความรู้สึกผิดโดยกล่าวโทษตัวเอง แล้วจะกลับคิดว่าการเป็นทหารเป็นอาชีพที่สกปรกและน่าอับอาย เพราะความรู้สึกผิด คุณจะผลิตบาปทางความคิดในรูปแบบลูกโซ่ ซึ่งจะนำไปถึงการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ⁵⁴

การกล่าวโทษตนเองเกิดขึ้นไม่ให้คุณสามารถลืมบาปเก่าและแยกตัวจากบาปที่เคย แม้คุณได้สารภาพบาปนั้นต่อพระบิดาแล้ว การกล่าวโทษตนเองก็เป็นการมองข้ามการใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ เพื่อจะใช้การแก้ไขปัญหาทางจิตวิทยาแทน เช่น การสกดกั้น (repression) และการไม่ยอมรับความจริง (denial) เป็นต้น การไม่ยอมรับว่าตนเองกำลังทนทุกข์อยู่ด้วยความทรงจำหรือความรู้สึกที่เลวร้ายได้แต่ระงับความรู้สึกผิดหรือความเสียหาย หรือการสงสารตัวเองเพียงชั่วคราวเท่านั้น การสกดกั้นอย่างนี้ได้สะสมเป็นขยะในจิตใต้สำนึก (garbage in the subconscious) และยอมให้มูมมอง

54. Reversionism การถอยหลังฝ่ายวิญญาณ คือการที่ผู้เชื่อได้เชื่อมฝ่ายวิญญาณจนมีชีวิตไม่ต่างจากผู้ที่ไม่เชื่อ เป็นผลจากการดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังและการปฏิเสธที่จะเรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่อง การที่ผู้เชื่อถอยหลังฝ่ายวิญญาณไม่ได้หมายความว่าเขาเสียความรอด ดู ศจ. อาร์. บี. ชิม, จูเนียร์, *Reversionism* (1978) หน้า 8-27

ของมนุษย์แทรกซึมเข้ามาครอบงำกระแสความคิด จากนั้น ความคิดว่าคุณไร้ประโยชน์และหมดหนทางจะบุกเข้ามาครอบงำสมาธิของคุณ แล้วจะกลายเป็นความสงสัยถึงสิ่งที่คุณทำอยู่ว่ากำลังทำผิดจริยธรรมหรือไม่ การทรมานจิตใจด้วยข้อสงสัยเช่นนี้จะทำลายความกล้าหาญ คุณจึงจะไม่เกิดผลฝ่ายวิญญาณ และอาจก่ออันตรายต่อมิตรสหายในสนามรบ

พระเจ้าทรงมีคำตอบสำหรับปัญหาความรู้สึกผิดอย่างไรบ้าง?

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ช่วยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า (ฟิลิปปี 3:13)

คุณอย่าคิดหลงไหลคลั่งไคล้กับความหลัง อย่ามองสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้ว แต่จงเพ่งแก่สิ่งข้างหน้า! การปราบปรามศัตรูในการสู้รบเป็นสิ่งที่ถูกต้องสมควรและเป็นการกระทำที่มีคุณธรรมต่อหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า การทรมานตัวเองด้วยความรู้สึกผิดได้แต่คิดขวางการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของคุณ ความรู้สึกผิดและการสกดกั้นเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตเป็นการปฏิเสธความจริงของการทนทุกข์และเป็นการดับความมั่นใจในเครื่องมือการแก้ไขปัญหาของพระเจ้า ในทางตรงข้าม การเห็นคุณค่าและการสะท้อนพระคุณของพระเจ้า และการรู้จักเป้าหมายชีวิตของตนได้ปรับความคิดของคุณให้มีความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาคุณไว้ ถึงแม้คุณจะอยู่ท่ามกลางสถานการณ์แปลกประหลาดของสงครามคุณจะยึดแผนการของพระเจ้าไว้แทนที่จะหลบหนีความจริง หากคุณยังมีชีวิตอยู่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์สำหรับชีวิตของคุณ จงละการกล่าวโทษตัวเองไว้แล้วตั้งใจบรรลุเป้าหมายชีวิตของคุณ

5. การสงสารตนเองมักจะเกิดขึ้นท่ามกลางความกดดันแห่งการสู้รบ เมื่อจะต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมที่แย่ ข้าศึกที่ร้ายกาจ และอนาคตที่ไม่แน่นอน กำลังใจอาจหายไปและคุณอาจพบว่าคุณกำลังสงสารตัวเอง การหมกมุ่นกับความรู้สึกของตัวเอง (subjectivity)

นั่นเป็นสิ่งที่ตรงข้ามจากการปกป้องไว้กับมุมมองของพระเจ้า การวางใจในพระองค์สำหรับการแก้ไขปัญหา และการตั้งใจที่จะปฏิบัติภารกิจที่คุณได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด และคุณจะไม่ยอมยั้งการสื่อสารตัวเองได้อย่างไร ผู้เชื่อที่เพิ่งเริ่มจะโตฝ่ายวิญญาณควรเรียกวิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ส่วนผู้เชื่อที่โตแล้วจะอาศัยการที่เขาได้เข้าส่วนในความสุขของพระเจ้า ความสงบสันติที่จะเกิดขึ้นในจิตใจจากการใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหานี้จะสร้างกำลังใจและรื้อฟื้นทัศนคติของทหารคริสเตียนมืออาชีพ

การปกป้องไว้กับพระคริสต์จะยังยับยั้งการมองตัวเองเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นตัวการที่ก่อให้เกิดการสื่อสารตัวเอง คำว่า "พระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นใน [ความคิดของ] ตัวท่าน (กาลาเทีย 4:19) หมายความว่าพระคริสต์เป็นที่หนึ่งในทุกการตัดสินใจของคุณ แทนที่คุณจะตอบโต้ผู้คนหรือสถานการณ์อย่างเห็นแก่ตัว หรือเรียกร้องความสงสารจากผู้อื่นที่อยู่รอบข้างคุณ คุณจะประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งคุณสามารถสัมผัสไว้ในจิตใจของคุณแล้ว จิตใจของคุณจะผ่อนคลายและการที่คุณมั่นใจในอนาคตและเป้าหมายชีวิตของคุณจะมั่นคงความมั่นใจและความกล้าหาญ

เมื่อหลักคำสอนพระคัมภีร์กลายเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าคุณจะค่อยๆ เติบโตขึ้นตามขั้นตอน และจะได้พบความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน (spiritual self esteem) ความรักส่วนตัวต่อพระเจ้า ความสุขของพระเจ้า และคุณจะไม่ปกป้องไว้กับพระคริสต์ อาจารย์เปาโลได้อธิบายจุดสูงสุดแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณไว้ดังนี้คือ

เพราะว่าความรักต่อพระคริสต์เป็นแรงจูงใจของเรา (2 โครินธ์ 5:14ก)

โดยได้รับแรงจูงใจจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในคุณ (ยอห์น 14:20; 17:22-23, 26; โคลโลสี 1:27) คุณจะไม่วุ่นวายและหวาดหวั่นกับเรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวัน แต่จะได้พบกับพระพร การหนุนใจและความเข้มแข็งจากยุทธโศปกรรมแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่คุณได้เก็บไว้ในจิตใจ การสื่อสารตัวเองได้แต่ก่อนความอ่อนแอและความท้อแท้

ดังนั้น เมื่อคุณต้องพบกับหายนะ คุณจำต้องไม่หาการปลอบโยนผ่านการสื่อสารตัวเอง แต่คุณจะต้องสะท้อนความสงบสุขของพระเยซูคริสต์ คุณถึงจะมีชัยชนะเหนือความกลัว

ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณสำหรับทหารคริสเตียน

พระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบทุกประการ แผนการของพระองค์นั้นทรงสมบูรณ์แบบทุกประการ แต่พวกเรา ซึ่งเป็นผู้รับแผนการของพระเจ้านั้นไม่สมบูรณ์ บาปได้ทำลายจิตใจของเราและกีดกันความสามารถที่จะปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้า บาปไม่ได้มีส่วนในพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเรา เนื่องจากคริสเตียนไม่สามารถดำเนินชีวิตตามแผนการของพระองค์ในขณะที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง พระเจ้าจึงทรงโปรดจัดเตรียมฤทธิ์เดชและวิธีการเพื่อที่เราจะชนะบาปทางอารมณ์และความเย่อหยิ่ง ซึ่งรวมถึงบาปและจุดอ่อนทั้งหมดที่ขัดแย้งกับแผนพิธีการของพระเจ้า (the protocol plan of God)⁵⁵ เมื่อผู้เชื่อได้ใช้ทักษะฝ่ายวิญญาณสามประการอย่างสม่ำเสมอ คือ การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความเข้าใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์ (ผ่านปฏิบัติการ Z) และการประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหา 10 ประการ เขาจะสามารถจัดการกับบาปทุกประการได้ก่อนที่มันจะสามารถกระทบต่อความคิด การตัดสินใจ และการกระทำของเขา

เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานวิญญาณที่ฉลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานวิญญาณที่ก่อปรด้วยฤทธิ์ [การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์] ความรัก [ความรักคุณธรรม] และการบังคับตนเอง [การตัดสินใจที่ถูกต้อง] ให้แก่เรา (2 ทิโมธี 1:7)

55. แผนพิธีการของพระเจ้า (The protocol plan of God) คือแผนการที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับผู้เชื่อในยุคคริสตจักร (คริสเตียน) ทุกคน ให้กระทำตามหลังจากได้รับความรอดแล้ว ดู ศจ. อาร์. บี. ธีม, จูเนียร์, *The Divine Outline of History* หน้า 93-96

ชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อที่โตแล้วได้ติดสนิทกับความรักคุณธรรม⁵⁶ สามจากสิบของเครื่องมือการแก้ไขปัญหาก็เกี่ยวข้องกับความรักคุณธรรมโดยตรง คือ ความรักส่วนตัวต่อพระบิดา ความรักอันไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ และการปกป้องไว้กับพระคริสต์ เมื่อความรักคุณธรรมได้ถูกสะสมให้เต็มภายในจิตใจ ความกลัวก็ไม่สามารถวางรากได้ ผู้เชื่อที่ไม่มีความกลัวในชีวิตจึงจะเจริญฝ่ายวิญญาณ แล้วความกล้าหาญและการคิดด้วยเหตุผลก็จะกลายเป็นวิถีชีวิตของเขา

ในความรักนั้น ไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็จัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์ (1 โยฮัน 4:18ก)

คุณอาจมีคำถามว่า ถ้าฉันจะฆ่าศัตรูในสงคราม ฉันจะต้องละชีวิตฝ่ายวิญญาณไปหรือไม่ ไม่มีทาง! ชีวิตฝ่ายวิญญาณจะเป็นมลทินด้วยบาปและไม่ได้ตั้งต้นใหม่ด้วยการสารภาพบาปเท่านั้น ไม่ใช่จากการรับผิดชอบหน้าที่ของตนในสนามรบ トラบใดที่คุณยังปฏิเสธที่จะให้ความกลัวเข้ามาในจิตใจ ความรักคุณธรรมจะยังคงอยู่ และトラบใดที่คุณยังรับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านการตั้งต้นใหม่และการประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหามาใช้ต่อประสบการณ์ของคุณ การปฏิบัติหน้าที่ในการปกป้องประเทศของคุณจะไม่มีผลกระทบต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ เมื่อคุณยังคงอยู่ในแผนการของพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งให้เกิดผลดี ถึงแม้คุณจะอยู่สถานะสงครามก็ตาม

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับทหารคริสเตียน คือ ความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ พลังฝ่ายวิญญาณซึ่งบันดาลความกล้าหาญในการต่อสู้มาจากการเชื่อในหลักคำสอนพระคัมภีร์และ

การประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหาสิบประการ ความกระวนกระวายเกี่ยวกับความปลอดภัยและการเอาตัวรอดจะลดน้อยลง ในฐานะเป็นผู้เชื่อ ฆะตกรรมของคุณอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า (สดุดี 4:8) คุณจะไม่ได้ไปจากโลกนี้จนกว่าจะถึงเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดเรื่องเดียวที่คุณควรคิดถึงนั่นคือการที่คุณจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยการปฏิบัติตามแผนการของพระองค์ต่อชีวิตและการตายของคุณ

คุณจะปฏิบัติแผนการของพระเจ้าได้อย่างไร สิ่งแรกคือ คุณจะต้องรักษาชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณไว้โดยผ่านการตั้งต้นใหม่และการที่คุณจะรับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื่องจากคุณได้เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เพื่อของประทานที่ยิ่งใหญ่และสำคัญที่สุด คือความรอด คุณจึงสามารถเชื่อวางใจในพระองค์เพื่อของประทานและการทรงจัดเตรียมที่เล็กกว่า ได้แก่ปัจจัยจำเป็นในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน การที่คุณได้ยึดพระสัญญาของพระเจ้าไว้ทำให้คุณปรับตัวเห็นคุณค่าและมีความเชื่อมั่นในพระคุณของพระเจ้า จากนั้น ในการที่หลักคำสอนพระคัมภีร์กำลังจะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคุณ มันก็จะกลายเป็นแหล่งคำจูนและหนุนกำลังสำหรับทุกเรื่อง เมื่อคุณได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ คุณจะพัฒนาความถ่อมใจ เป้าหมายชีวิต และความรักส่วนตัวที่มีต่อพระบิดา สิ่งเหล่านี้ทำให้คุณมั่นใจในพระผู้เป็นเจ้า สามารถกระทำต่อผู้อื่นด้วยความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ และจะแสดงความกล้าหาญในทุกสถานการณ์ สุขของพระเจ้าได้ครอบครองจิตใจของคุณ คุณจึงจะไม่มี ความเครียดและจะสามารถรักษาความสงบสันติภายใน สุดท้าย เมื่อคุณได้ปกป้องไว้กับพระคริสต์โดยการคิดด้วยความคิดของพระองค์ คุณจะสำแดงคุณธรรมในทุกสถานการณ์ ถึงตรงนี้แล้วคุณได้เข้าส่วนในแกนผู้เชื่อที่โตแล้ว (the pivot) เป็นวีรบุรุษที่มนุษย์มองไม่เห็น และได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและช่วยปกป้องรักษาประเทศชาติเอาไว้

56. ศจ. อาร์. บี. ซิม, ฌูเนียร์ *Christian Integrity* (1990), หน้า 29-32, 120-123, 127-138

ชัยชนะของทหารคริสเตียน

ทหารที่กำลังเผชิญกับความกดดันและการเรียกร้องชีวิตของทหารมักจะถามตนเอง 2 คำถามนี้ คือ

1. ฉันจะสามารถจัดการกับความกดดันของชีวิตทหารในยามสงบและความตึงเครียดในสนามรบได้อย่างไร?
2. ฉันจะต้องเสียชีวิตในสนามรบหรือเปล่า?

เมื่อผู้เชื่อได้พิจารณาคำถามนี้ เขาจะตอบอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับสถานะฝ่ายวิญญาณของเขา

เพราะว่าเป็นความมุ่งมั่นปรารถนาและความหวัง [ความมั่นใจ] ของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า จะอยู่ที่อยู่เพื่อพระคริสต์ ถ้าจะตายก็ถือว่าได้กำไร (ฟิลิปปี 1:20-21)

อัครทูตเปาโลได้แสดงความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณในขณะที่ท่านได้คิดใคร่ครวญถึงชีวิตของท่านและการตายที่จะมาถึง ท่านได้มองชีวิตและความตายว่าเป็นสิ่งเท่าเทียมกัน เมื่อมองจากฐานความสัมพันธ์และเป้าหมายชีวิตซึ่งท่านมีอยู่ในพระคริสต์ ถ้าคุณเองมีความเข้มแข็งจากชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ได้รับพลังฤทธิ์เดชอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง คุณเองก็สามารถตอบทุกคำถามเกี่ยวกับชีวิตและความตายด้วยความมั่นใจ เหมือนอาจารย์เปาโล เครื่องมือการแก้ไขปัญหา 10 ประการจะนำชัยชนะมายังชีวิตของคุณ และแม้การตายของคุณก็จะถือว่าเป็นชัยชนะที่มีเกียรติอย่างสูงส่ง

ชัยชนะในชีวิต

ชีวิตฝ่ายวิญญาณได้เริ่มต้น ณ วินาทีที่คุณเชื่ออย่างเดียวในพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียว (faith alone in Christ alone) และได้จบสิ้นเมื่อผู้เชื่อสิ้นชีวิตทางกาย อย่างไรก็ตาม ในอดีตกาล นานแสนนานก่อนที่จะมีผู้เชื่อคนแรกได้รอดเพราะการเชื่อในพระคริสต์ พระเจ้าผู้ทรงสัตย์พยานได้ทรงสถาปนาแผนการชีวิตสำหรับผู้เชื่อทุกคนไว้แล้ว หากผู้เชื่อจะดำเนินชีวิตของเขาภายในขอบเขตของแผนการส่วนตัวนั้น เขาจะต้องใช้ความคิดเสรีในการตัดสินใจของตนที่จะรักษาสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าไว้และที่จะทำการตัดสินใจที่ถูกต้องเสมอโดยเห็นแก่มุมมองของพระเจ้า ในทางตรงข้าม การดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง และมุมมองของมนุษย์จะทำให้เขาตัดสินใจผิดพลาดอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะยิ่งทำให้เขาต้องเขวจากแผนการของพระเจ้า

จิตใจของผู้เชื่อทุกคนเป็นดั่งสนามรบ ในจิตใจนั้นมีการต่อสู้ดุเดือดและรุนแรง ธรรมชาติบาปซึ่งล่องลงให้ผู้เชื่อตัดสินใจผิดอย่างไม่รู้จบ ได้ปะทะกับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งแนะนำให้ผู้เชื่อตัดสินใจถูกต้องจากความแข็งแกร่งแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ผู้เชื่อได้สะสมไว้ในจิตใจแล้ว การปฏิเสธต่อแผนการของพระเจ้าเป็นการยอมให้ธรรมชาติบาปควบคุมจิตใจ ผู้เชื่อจึงไม่สามารถก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ และสุดท้ายก็จะถอยหลังฝ่ายวิญญาณโดยเส้นทางมีศีลธรรมหรือทางไร้ศีลธรรม ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณจะไม่ต่างจากผู้ที่ไม่เชื่อที่เสื่อม แต่ผู้เชื่อที่เลือกปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าได้รับการควบคุมจากพระเจ้าผ่านการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และหลักคำสอนพระคัมภีร์ในความคิด ซึ่งสุดท้ายคนนี้จะกลายเป็นผู้ชนะในชีวิตคริสเตียน

เมื่อคุณได้สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจพร้อมที่จะนำมาใช้ คุณกำลังกระทำตามพระผู้เป็นเจ้าในเวลาที่คุณเองก็ทรงดำเนินอยู่นานในโลก ผ่านชีวิตฝ่ายวิญญาณ คุณเองก็สามารถใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหาของพระองค์และปกป้องไว้กับพระองค์ คุณจะ

จัดการกับความตึงเครียดในสนามรบและในชีวิตของทหารอย่างไร? คำตอบขึ้นอยู่กับเสรีภาพในการตัดสินใจของคุณ การตัดสินใจของคุณแต่ละครั้งเป็นสิ่งที่กำหนดวิถีชีวิตของคุณ

การพินัยแห่งสนามรบ

ฉันจะพ้นจากการสู้รบไหม? พระเจ้ายังมีพระประสงค์สำหรับชีวิตของฉันหลังจากสงครามไหม? พระธรรมโยบ 5:19-26 ได้สอนว่าผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วจะฝากคำถามเหล่านี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

โยบกำลังทุกข์ทรมานอย่างหนัก เขาเพิ่งเสียบุตรของตนและทรัพย์สินทั้งหมดที่เขา มีหลังจากนั้น เอลิฟัส ซึ่งเป็นเพื่อนที่ตั้งใจดีแต่ไม่รู้จักความจริง ได้สันนิษฐานคิดว่าโยบได้กระทำบาปต่อพระเจ้า และกำลังเผชิญอยู่กับการติสอนจากพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าการมองสถานการณ์ผิดพลาดนี้ได้เพิ่มการทดสอบให้แก่โยบมากยิ่งขึ้น แต่เอลิฟัสได้สะท้อนความจริงที่กล่าวว่าพระเจ้าจะทรงแก้ไขปัญหาให้โยบ

พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากทุกประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแต่ต้องท่าน (โยบ 5:19)

เนื่องจากพระเจ้าทรงล้อมผู้เชื่อด้วย “กำแพงไฟ” (เศคาริยาห์ 2:5; 1 เปโตร 1:5ก) เราจึงได้รับการปกป้องจากความชั่วร้าย พระเจ้าทรงกระทำความชั่วร้ายที่โจมตีผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว ให้เป็นประโยชน์ต่อพวกเขาเสมอ (โรม 8:28) ตราบใดที่เรามีชีวิตอยู่ พระเจ้าทรงปกป้องเราเพื่อว่าเราจะสามารถกระทำแผนการของพระองค์ที่มีต่อชีวิตของเราให้สำเร็จ

เพราะเขา [ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว] ผูกพันกับเรา [พระเยซูคริสต์] ด้วยความรัก เราจึงจะช่วยเขาให้พ้น เราจะตั้งเขาไว้ในที่สูง เพราะเขารู้จักนามของเรา เขาจะร้องทูลเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขา ในยามลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา (สดุดี 91:14-15)

นี่คือถ้อยคำอันแสนงดงามสำหรับทหารคริสเตียนที่กำลังเผชิญกับภัยสงคราม หรือใครก็ตามที่กำลังทนทุกข์และประสบความยากลำบากอยู่ ถ้าหากว่า ความชั่วไม่สามารถแตะต้องผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วได้ในความยากลำบากเจ็ดประการที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ก็เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าพระเจ้าจะสามารถช่วยผู้เชื่อเหล่านั้นจากความกดดันธรรมดาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

ความยากลำบากสี่ประการถูกบันทึกไว้ในสองข้อต่อไป แต่ยังมีอีกสามประการที่พระคำไม่ได้เปิดเผย สี่ประการที่ถูกเปิดเผยคือ การกัณดารอาหาร สงคราม การถูกสบประมาท และความตาย อีกสามประการซึ่งไม่ถูกระบุโดยชื่อคือความไม่แน่นอนที่ผู้เชื่อทุกคนจะต้องพบเจอ เช่น อาจเป็นความโศกเศร้าที่ผู้เชื่อนำมาซึ่งตนภายใต้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ (the law of volitional responsibility) การติสอนจากพระเจ้าเพราะบาปที่กระทำอยู่ หรือ ในกรณีของผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว ก็คือการทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร (suffering for blessing) เพื่อเป็นการเร่งการเติบโตฝ่ายวิญญาณ⁵⁷ เนื่องจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้เตือนถึงความยากลำบากที่เข้ามาในชีวิต เมื่อปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นในชีวิตคุณเมื่อใด หลักคำสอนพระคัมภีร์จะช่วยให้คุณชนะเรื่องเหล่านี้ได้ เช่นเดียวกับที่หลักคำสอนพระคัมภีร์ได้ช่วยโยบ (โยบ 1:20-22)

ในคราวกัณดารอาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านออกจากความตาย และในการสงคราม จากอาวุธของดาบ (โยบ 5:20)

57. ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์, การทนทุกข์ของคริสเตียน หน้า 51-58

ในสมัยของโยบ การกัณดารอาหารเป็นสถานการณ์ที่เท่ากับเศรษฐกิจตกต่ำหรือหายนะอื่นๆ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงช่วยกู้ประชาชนของพระองค์จากการขาดอาหารและการอดตาย ไม่ว่าพุดถึงผู้เชื่อในสมัยโยบหรือปัจจุบันก็ตาม ไม่ว่าเศรษฐกิจและสภาพแวดล้อมจะแย่งขนาดใด พระเจ้าจะทรงรักษาชีวิตของผู้เชื่อไว้จนกระทั่งแผนการชีวิตที่พระองค์ทรงมีพระประสงค์สำหรับผู้เชื่อคนนั้นได้จบสิ้น ผู้เชื่อที่เข้าใจแผนการของพระองค์ผ่านหลักคำสอนพระคัมภีร์ก็จะสามารถประยุกต์วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อต่อสถานการณ์ของเขา และจะรู้จักเป้าหมายชีวิตของตน เป็นสิ่งซึ่งจะทำให้เขามั่นใจในอนาคตของเขาบนโลกและชั่วนี้รันรัน

ความหายนะที่สองได้เปิดเผยการทรงดูแลทหารคริสเตียนในยามสงคราม ทหารคริสเตียนที่ต้องเผชิญความกดดันในการสู้รบจะรับการปกป้องจาก “*อาวุธของดาบ*” ไม่มีอาวุธสงคราม ไม่ว่าจะร้ายแรงขนาดไหน ซึ่งจะสามารถเอาชีวิตของคุณไปได้ตราบใดที่พระเจ้ายังทรงประสงค์ให้คุณมีชีวิตอยู่ต่อไปบนโลก “การรบเป็นของพระเจ้าเป็นเจ้า” (1 ซามูเอล 17:47)

“จะทรงซ่อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กลัวการทำลาย
[การตาย] เมื่อมันมาถึง (โยบ 5:21)

เมื่อคุณกลายเป็นเหยื่อของการสับสนประมาท การพุดใส่ร้าย การนินทา และการกล่าวหา ความหายนะทางด้านสังคมนี้ (social disaster) อาจสร้างความเสียหายมากอย่างไรก็ตาม ถึงมีผู้คนพยายามทำลายคุณ แต่พระเจ้าจะทรงพิทักษ์รักษาคุณไว้จากการสับสนประมาททั้งหลาย พระองค์ทรงเพิ่มเรี่ยวแรงให้แก่คุณและจะไม่ถือโทษคุณและพิสูจน์ให้โลกเห็นว่าคุณเป็นฝ่ายถูก (อิสยาห์ 54:17; โรม 14:4) พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษผู้ที่กล่าวโทษและหมิ่นประมาท (มัทธิว 7:1-2; โรม 2:1) พระเจ้าก็ทรงปกป้องผู้เชื่อจากความยากลำบากประการที่สี่ คือ ความรุนแรงและการทำลาย [การตาย] และการกัณดารอาหาร

[ความหายนะทางด้านเศรษฐกิจ] คุณจึงไม่ต้องกลัวสิ่งเหล่านี้ คุณจะไม่ว่างจากโลกนี้ไปนอกเสียจากเป็นการตัดสินใจจากพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยสติปัญญาและความรัก

ในย่อหน้าต่อไป (โยบ 5:22-26) ได้อธิบายถึงการรุนแรงและการตายอย่างละเอียด

ท่านจะเยาะการทำลายและการกัณดารอาหาร (โยบ 5:22ก)

การมีอารมณ์ขัน ความสามารถที่จะมีความคิดสงบภายใต้ความกดดันมากมายของชีวิต และความสามารถในการตอบสนองต่อความหายนะที่สุดิวสัยโดยการประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหา 10 ประการ นี้แน่ะ คือความหมายของคำว่า “ท่านจะเยาะการทำลายและการกัณดารอาหาร” การหัวเราะในบริบทนี้เป็นการแสดงออกถึงความสงบภายในจิตใจ ถึงแม้จะอยู่ท่ามกลางความทุกข์โศกและการวิบัติ ผู้เชื่อที่รู้จักความสงบสันติ และมีอารมณ์ขันที่มาจาก การเข้าส่วนในความสุขของพระเจ้า จะเจริญขึ้นภายใต้ความกดดันของชีวิต

และจะไม่กลัวสัตว์ร้าย (โยบ 5:22ข)

ในสมัยโบราณ มีบ่อยครั้งที่สัตว์ป่าจะโจมตีคนที่ไม่ระมัดระวังและไม่มีการป้องกันตัว และมีหลายคนที่ต้องตายเพราะบาดเจ็บสาหัส เพราะฉะนั้น ในบริบทนี้ “สัตว์ร้าย” เป็นคำเปรียบเทียบโดยเล็งถึงความหายนะที่จะมาอย่างไม่ทันตั้งตัว หลักคำสอนพระคัมภีร์ได้สร้างความกล้าหาญซึ่งพัฒนาทัศนคติที่ผ่อนคลาย แต่พร้อมที่จะรับกับทุกสถานการณ์ ผู้เชื่อทราบแก่ใจว่า สัตว์ร้ายทั้งปวงของโลกนี้จะทำร้ายเขาไม่ได้ เขาไม่ได้กลัวการเปลี่ยนแปลงและอันตรายของโลก เขามีความสงบสุขเพราะเขามั่นใจว่าพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของตน

ท่านจะพันธมิตรกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน

(โยบ 5: 23)

คำพูดของเอลีฟัสเป็นการรับรองถึงการทรงปกป้องรักษาโดยพระเจ้าจากลูกกระสุนของอาวุธโบราณ คือก้อนหินเล็กที่เป็นกระสุนสำหรับสลิง ในสมัยปัจจุบัน ลูกกระสุนรวมถึงลูกปืน ลูกกระเบิดขนาดเล็กและใหญ่ และจรวด การที่คุณเข้าเป็นพันธมิตรกับลูกกระสุนที่ศัตรูนำมาใช้เพื่อทำลายคุณหมายความว่าอาวุธของศัตรูจะทำลายคุณไม่ได้ตราบดีที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงมีแผนการสำหรับชีวิตของคุณต่อไป คุณจะมีประสบการณ์ที่ภายในจิตใจได้ในยามกดดันและโหดร้ายเพราะพระองค์ทรงกำหนดเวลาตายของคุณ และไม่มีอาวุธสงครามใดๆที่จะเอาชีวิตของคุณไปได้จนกว่าเวลานั้นจะมาถึง เมื่อแผนการที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของคุณได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว การตายของคุณถือเป็นกำไร

โยบ 5:24 ได้พูดถึงสภาพจิตใจและร่างกาย ถึงแม้จะต้องเผชิญความหายนะทั้ง 7 ประการแห่งชีวิต

“ท่านจะทราบว่าเป็นที่ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดบาป” (โยบ 5:24)

เมื่อโยบได้นั่งพื้นเจ็ดวันเจ็ดคืน (โยบ 2:13) โดยไม่เหลืออะไรนอกจากคุณธรรมของตน ก็น่าประหลาดใจที่เอลีฟัสได้กล่าวว่า “เป็นที่” ของโยบเป็นที่ “ปลอดภัย” ถ้ามองสถานการณ์ของโยบจากมุมมองของมนุษย์ ก็ดูเหมือนว่าไม่มีอะไรที่มั่นคง แต่โยบมีความมั่นคง นอกเสียจากพระเจ้าทรงอนุญาตจะไม่มีสิ่งใดที่สามารถทำร้ายโยบหรือทรัพย์สินสมบัติของเขา หรือจะเอาชีวิตของเขาไปจากโลกนี้ (โยบ 2:6) หรือจะเขย่าฐานแห่งความสงบสุขภายในจิตใจของเขา เช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าคุณอาจต้องประสบกับพายุกระสุนที่สาธิตเข้ามาหรือถูกล้อมด้วยลูกกระเบิดแรงสูง ความสงบสุขและชีวิตของคุณก็ยังมั่นคงอยู่ เมื่อถึงเวลาที่ คุณจะ “ไปจากร่างกาย และอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ... ที่ไม่มีความตาย ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดอีกต่อไป” คุณจะไปถึงสวรรค์ เป็นสถานแห่งความสงบสันติและความสุขที่สมบูรณ์แบบ แล้วจะรอคอยเวลาที่คริสตจักรจะถูกสร้างขึ้นไปโดยพระคริสต์

ท่านจะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างหนาแน่นแห่งแผ่นดินโลก (โยบ 5:25)

หลักการที่เราจะสามารถประยุกต์จากข้อนี้ คือ ชีวิตจะต้องดำเนินต่อไป ถึงแม้ว่าตนเองอาจต้องเสียชีวิตในการสู้รบ แต่พระเจ้ายังมีแผนการชีวิตสำหรับผู้ที่ต้องอยู่ต่อไป พระองค์ยังจะต้องให้ประวัติศาสตร์ดำรงไปอย่างต่อเนื่อง คุณควรทราบว่า พระเจ้ายังจะจัดเตรียมและอวยพรแก่คนเหล่านั้น

ตอนแรกอาจดูเหมือนว่าข้อนี้กำลังสัญญาว่าคุณเองจะมีลูกหลานหลายคนซึ่งจะสืบเชื้อสายและกระจายไปทั่วโลก แต่บริบทที่กว้างกว่านั้น คือ ชีวิตมนุษย์บนโลกจะต้องดำรงต่อไปอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้ว่ามนุษยชาติมีแนวโน้มในการทำร้ายกัน แต่พระเจ้าทรงรับรองการเอาตัวรอดของมนุษยชาติ ในการเป็นข้อต่อของสงครามฝ่ายวิญญาณระหว่างพระเจ้ากับซาตาน ประวัติศาสตร์ของมนุษย์จะไม่สิ้นสุดจนกว่าพระเจ้าจะทรงดำเนินการพิพากษาลงโทษกับซาตานเมื่อยุคพันปีของพระคริสต์ (the Millennium) ได้ครบกำหนด (วิวรณ์ 21:10 เปรียบกับ 2 เปโตร 3:7,10) เนื่องจากยุคพันปีนั้นเป็นเรื่องที่แน่นอนในอนาคต นั้นหมายความว่า การทำลายมนุษยชาติด้วยอาวุธปรมาณู ความหายนะสิ่งแวดล้อมหรือภัยพิบัติระดับโลกอื่นๆ เป็นแค่เรื่องนิยาย มนุษย์ไม่มีทางที่จะทำลายโลกเราได้ มีเพียงพระเยซูคริสต์เองที่จะทำไต่ ซึ่งพระองค์จะทรงทำลายจักรวาลทั้งสิ้นเมื่อสิ้นสุดยุคพันปีของพระคริสต์ แล้วจะทรงเนรมิตสร้าง “โลกใหม่และฟ้าสวรรค์ใหม่” และที่นั่นผู้เชื่อทุกคนจะได้อาศัยอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ (2 เปโตร 3:10-13; วิวรณ์ 21:1)

ท่านจะมาที่หลุมศพของท่านเมื่อแก่หง่อม อย่างฟ่อนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู (โยบ 5:26)

ข้อนี้เป็นคำจบท้ายของเอลิฟัสซึ่งได้แนะนำผู้สวมเครื่องแบบที่อาจต้องเผชิญความตายในการสู้รบ การใช้คำเปรียบเทียบกับการเกษตรว่า “stacking of grain” ได้เปิดเผยว่ามีเวลาที่เหมาะ และเวลาที่ไม่เหมาะสม ที่จะเก็บเกี่ยวข้าว

มีแต่ผู้เชี่ยวชาญการเกษตรที่จะคำนวณและตัดสินใจเก็บเกี่ยวได้ ในทุกเรื่องเกี่ยวกับชีวิตกับความตาย การหาจังหวะเป็นสิ่งที่สำคัญมาก และพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญที่สุดในเรื่องนี้

“ฤดู” แห่งความตายของคุณไม่ได้ถูกกำหนดไว้ด้วยอายุหรือการตัดสินใจของคุณเอง แต่โดยอำนาจสูงสุด ความรัก และพระปัญญาของพระเจ้า “ฟอนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู” เป็นการอธิบายนถึงการที่จิตใจและวิญญาณของคุณได้ละร่างกายอันชั่วคราวของคุณไป และกำลังมุ่งไปยังสวรรค์ เนื่องจากพระเจ้าทรงเก็บเกี่ยวในเวลาที่เหมาะสมแบบ การตายของคุณเป็นชัยชนะของพระเจ้า ไม่ว่าคุณตายในสนามรบหรือบนเตียงที่บ้านของคุณ ไม่ว่าในวัยเยาว์หรือวัยชราก็ตาม การตายเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เรา

ชัยชนะเหนือความตาย

คุณจะเสียชีวิตไปท่ามกลางการสู้รบหรือไม่? เนื่องจากความตายของคุณอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จึงสามารถหลบความตายจากรายชื่อของสิ่งที่กระวนกระวายอยู่ ไม่มีมารุนแรงหรืออาวุธใดที่จะเอาชีวิตของคุณไปได้จนกว่าจะถึงเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว คุณเองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเวลา วิธีการ หรือสถานที่ ของการตายของคุณ ความยุติธรรมและความชอบธรรมของพระองค์ทรงรับรองว่าพระองค์ทรงตัดสินใจอย่างถูกต้องที่สุดในการกำหนดการตายของคุณ คุณจึงไม่ต้องสงสัยสติปัญญาของพระองค์เกี่ยวกับการตายของคุณหรือคนที่คุณรัก ถึงแม้ว่าเสรีภาพในการตัดสินใจมีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของคุณ แต่อำนาจสูงสุดของพระเจ้าได้ตัดสินใจและกำหนดเวลาตายของคุณ แต่คุณจะตายอย่างสง่างามหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ

เนื่องจากการตายเป็นการแสดงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า และพระองค์ทรงประสงค์แต่สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับผู้เชื่อ การตายจึง “เป็นกำไร” ทำไมเป็นอย่างนั้น เพราะผู้เชื่อที่ไปอยู่กับพระเจ้าแล้วจะได้รับความกว่ามนุษย์ที่รวยที่สุด ที่มีอำนาจที่สุด และที่ได้รับสิทธิพิเศษมากที่สุดเท่าที่เคยมี อีกหลายเท่าทีเดียว

มีหลายข้อในพระคำของพระเจ้าซึ่งได้สั่งสอนผู้เชื่อไม่ให้กลัวความตาย ความตายสำหรับผู้เชื่อคือการล่วงหลับ และใครเล่าจะต้องกลัวการนอนหลับ ความตายคือการกลับบ้าน และใครจะกลัวที่จะกลับบ้าน? ความตายคือการอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า และใครจะต้องกลัวที่จะอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า? การตายของพวกเราคือชัยชนะของพระเจ้า ไม่ว่าคุณเป็นผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังหรือฝ่ายวิญญาณเป็นคริสเตียนที่ชนะหรือพ่ายแพ้ เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณหรือเสื่อมฝ่ายวิญญาณก็ตาม ความตายของคุณเป็นชัยชนะของพระองค์

โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ ความตาย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน...แต่จงขอบพระคุณแด่พระเจ้าผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (1 โครินธ์ 15:55, 57)

มรณกรรมแห่งวิสุทธิชน [ผู้เชื่อ] ของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้า (สคูดี 116:15)

พระผู้เป็นเจ้าทรงประทาน และพระผู้เป็นเจ้าทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระผู้เป็นเจ้า (โยบ 1:21ข)

มีหลักการ 6 ประการซึ่งสรุปแนวคิดเกี่ยวกับชัยชนะเหนือความตาย

1. เนื่องจากการตายของผู้เชื่อเป็นตามไปการตัดสินใจของพระเจ้า การตายของผู้เชื่อเป็นชัยชนะเสมอ

2. พระเจ้าทรงกำหนดวัน เวลา วิธีการ และสถานที่ตายให้เรา เพราะฉะนั้น ไม่มีสิ่งใดซึ่งจะสามารถเอาชีวิตของเราไปได้ยกเว้นพระองค์เอง
3. พระเจ้าทรงสมบรูณ์แบบทุกประการ ดังนั้น การจัดเวลาต่อชีวิตและความตายนั้น ทรงสมบรูณ์แบบทุกประการ ผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตอยู่ตามแผนการของพระเจ้าจะไม่มีวันที่เขาจะเสียชีวิตเร็วกว่าวันที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้
4. ความตายเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เรา เป็นการตัดสินใจที่มาจากพระปัญญาและความเมตตาของพระองค์ และเป็นสิ่งที่เป็ผลประโยชน์มากที่สุดแก่ผู้เชื่อเสมอ เพราะฉะนั้น ไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะสงสัยการตัดสินใจของพระองค์ในเรื่องนี้
5. จะไม่มีสถานการณ์ใดๆ แม้แต่สงคราม ซึ่งจะนำผู้เชื่อไปจากโลกนี้ นอกจากพระเจ้าทรงอนุญาต ผู้เชื่อทุกคนอยู่ภายใต้การดูแลและการปกป้องของพระเจ้าเสมอ
6. ความตายได้นำเราไปจากร่างกายให้อยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า (“face to face with the Lord”) ที่นั่นเราจะอยู่ในที่ที่มีความสุขที่สมบรูณ์แบบ

“พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกๆหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว” (วิวรณ์ 21:4)

ชัยชนะเหนือความโศกเศร้า

แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง (1 เธสะโลนิกา 4:13)

“คนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว” เป็นคำอุปมาสำหรับการตายของคริสเตียน และก็เป็น การเตือนผู้เชื่อว่าชีวิตบนโลกนี้จำกัด นอกจากผู้เชื่อที่ยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงรับคริสตจักรขึ้นไป (the Rapture generation) เราทุกคนจะต้องประสบกับความตาย

โดยเราอยู่ในพระคริสต์เราจึงไม่ได้โศกเศร้าเมื่อมีผู้เชื่อที่เรารักเสียชีวิตไป ไม่เหมือนผู้ที่ไม่เชื่อซึ่งไม่มีความหวัง ความหวังของเราอยู่ในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า คือความมั่นใจว่าเราทุกคนจะถูกรับขึ้นไปในวันนั้นที่กำลังจะมาถึง

พระองค์เองทรงตรัสข้างหลุมศพว่า

พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก” (ยอห์น 11:25ข)

การทนทุกข์อย่างมีสันติสุขเป็นสิ่งที่คริสเตียนได้รับการบัญชา เพราะเราจะได้เป็นขึ้นจากความตายและพบกับผู้ที่เรารักอีกครั้งหนึ่งบนสวรรค์ ชีวิตนิรันดร์กับองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นสิ่งที่แน่นอน อย่างไรก็ตาม เวลาที่เรายังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้อาจเต็มไปด้วยวิกฤตการณ์ เช่น สงคราม ภัยธรรมชาติ การตายฉับพลัน เราควรที่จะถามตนเองว่า เรามีทรัพยากรพอที่จะแบกความทุกข์ด้วยทัศนคติที่ถูกต้องและสงสารสิ่งที่จะบรรลู่พระประสงค์ ซึ่งเราได้รับจากพระเจ้าเป็นเจ้าหรือไม่

ถ้าคุณต้องเสียเพื่อนหรือที่รักของคุณไปเพราะการที่เขารับใช้ชาติในด้านการทหารหรือตำรวจ ฯลฯ ขอคุณจงระลึกถึงพระคุณของพระเจ้าในการที่คุณไว้อาลัยเขา ถึงแม้ว่าความทรงจำที่คุณมีกับคนที่คุณรักจะก่อความโศกเศร้าและความโทมน์ส คุณจะต้องจำไว้ว่าผู้ที่ตายในพระคริสต์ได้ย้ายไปอยู่ในที่ที่ไม่มีการคร่ำครวญ การร้องไห้ การเจ็บปวดหรือความตายอีกต่อไป เป็นสถานที่ที่อศจรรย์เกินกว่าที่มนุษย์จะสามารถพรรณนาหรือเข้าใจได้ โดยคุณได้รับการรับรองว่าที่รักของคุณได้อยู่อย่างสันติกับพระเจ้าแล้ว คุณจะสามารกก้าวหน้าและดำเนินชีวิตของคุณอย่างอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ ขออย่าลืมบทบัญญัติต่อไปนี้ในขณะที่คุณไว้อาลัย

1. คุณไม่ควรยุติการดำเนินชีวิตปกติเพราะคนที่คุณรักเสียชีวิตแล้วไปสวรรค์

2. คุณไม่ควรน้อยใจที่คนอื่นยังสามารถมีความสุขกับชีวิต ในขณะที่คุณกำลังทนทุกข์อยู่
3. คุณไม่ควรเรียกร้องให้เพื่อนหรือคนอื่นที่คุณคบ ทิ้งชีวิตประจำวันของเขาเพื่อจะมาร่วมไว้อาลัยกับคุณ

ถึงแม้ว่าคุณได้รับผลกระทบทางด้านอารมณ์เพราะการตายของคนที่คุณรัก และความโทมน์สของคุณอาจอยู่กับคุณเป็นเวลานาน แต่คุณไม่ควรทำความทรงจำที่คุณมีให้มัวหมองไปด้วยการชุนเคืองใจ การสงสารตัวเอง ความเสียดาย หรือการเกลียดชัง เช่น ต่อคนอื่นที่อาจไม่ได้รับการกระทบมากเท่ากับคุณ การที่คุณเสียใจเป็นเรื่องส่วนตัวเฉพาะคุณ และเป็นเรื่องที่คุณคงยังระลึกถึงคนตายเสมออีกนาน ไม่เหมือนคนอื่น แต่คุณจะต้องปล่อยเพื่อนให้ดำเนินชีวิตของเขาไปตามปกติ คุณก็จะต้องรับการปลอบโยนจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ ว่าที่รักของคุณได้เข้าสู่เมืองบรมสุขเกษมแล้ว ด้วยเหตุนี้ คุณจะได้รับการหนุนใจอย่างเต็มที่ที่ได้รับในพระธรรมโยบ 5:25 เพื่อคุณจะมีชีวิตที่สมบูรณ์ และมีความสุข เพราะมั่นใจในการทรงจัดเตรียมสำหรับผู้ที่ตายในพระคริสต์

คุณจะไม่โกรธเคืองการหัวเราะและความยินดีของผู้อื่นที่ไม่ได้เสียใจเหมือนคุณ คุณจะต้องดำเนินชีวิตต่อไปและทำให้ความโทมน์สเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างคุณกับพระเจ้า ความโดดเดี่ยวและความเศร้าเป็นของคุณ เช่นเดียวกับความทรงจำที่ดีก็เป็นของคุณ ถึงแม้ว่าคุณต้องเสียคนที่รักไป แต่คุณมีความมั่นใจในอนาคตของคุณเพราะคุณได้เรียนรู้ที่จะประยุกต์พระคำของพระเจ้าผ่านเครื่องมือการแก้ไขปัญหา 10 ประการ คุณจะรับการหนุนใจเพราะรู้ว่าที่รักของคุณที่เชื่อในพระคริสต์อยู่บนสวรรค์แล้ว แต่คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะเสียใจ ขมขื่น หรือเกลียดคนที่ไม่สนใจต่อความโศกเศร้าของคุณ

การปกป้องไว้กับพระคริสต์ทำให้คุณแบ่งความคิดของคุณไว้กับพระเจ้า ไม่ใช่กับความเจ็บปวดของคุณ คุณสามารถระลึกถึงผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว แต่คุณยังต้องดำเนินชีวิต

ต่อไป และเขียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์เพื่อว่าคุณจะสามารถประสบกับสิ่งที่ผู้ที่เสียชีวิตนั้นทราบอยู่แล้ว คือ การอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ถือเป็นกำไร

ในจิตใจของเรามีความโทมน์สสำหรับผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็ญญาติ เพื่อน คนที่รู้จักต่างๆ และคนพิเศษที่รู้จักในอดีต เนื่องจากว่าผมโตมาในยุคสงครามโลกครั้งที่สอง มีเพื่อนสนิทและมิตรสหายหลายคนที่รู้จักในช่วงสงครามนั้นที่ผ่านพ้นไปแล้ว ผมให้เกียรติแก่พวกเขาโดยการระลึกถึงเขาผ่านความทรงจำที่งดงามจากเวลาที่เราเคยอยู่ด้วยกัน ชีวิตของผมไม่ได้ยุติลงเพราะพวกเขาไม่อยู่กับผม ผมไม่สามารถละทิ้งความรับผิดชอบที่จะศึกษาและสอนพระคำของพระเจ้าเพราะความเศร้าที่มีต่อคนที่จากไปแล้ว การท้อถอยและการหมกมุ่นกับความรู้สึกของตนเองจะทำให้ความทรงจำเหล่านั้นเสียเกียรติ ผมจะไม่โยนความโศกเศร้าของผมให้คนอื่นเพราะเห็นแก่ตัวและต้องการบังคับให้คนอื่นรู้สึกอย่างที่ผมรู้สึก แต่ผมจะเล่าให้ฟังว่าผมเคยจัดการกับความโทมน์สของผมอย่างไร

‘เอฟ ฟอร์ เฟร็ดดี’ Charles Frederick McIntosh เป็นเพื่อนคริสเตียนคนแรกๆที่ผมมี หลังจากผมได้เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์แล้ว และเป็นหนึ่งในกลุ่มเพื่อนสนิทที่สุดที่ผมมีในชีวิต เราอยู่ด้วยกันตลอดจนถึงเวลาที่ผมไปเรียนที่มหาวิทยาลัยอริโซนาและเขาเข้าเรียนที่ UCLA รัฐแคลิฟอร์เนีย ช่วงปิดเทอมผมทำงานเป็นเจ้าหน้าที่กู้ภัยที่เกาะแคทาลินา และเฟร็ดดีทำงานใกล้ที่นั่น เราจึงได้เจอกันบ่อยๆ

เขาเป็นผู้เชื่อที่วิเศษและมีของประทานฝ่ายวิญญาณในการเป็นศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ ผมไม่เคยได้ฟังคนที่สามารถสื่อสารพระคำของพระเจ้าอย่างน่าทึ่งเท่าเขา ทุกครั้งที่เขาจะให้คำพยานหรือจะพูดเรื่องหลักคำสอนพระคัมภีร์ ผู้ฟังจะนั่งฟังด้วยความตั้งใจและตั้งใจมาก

ตอนที่เฟร็ดดีบอร์ถูกโจมตีโดยญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการทำให้สหรัฐเข้าสงครามโลกครั้งที่สอง ผมได้เป็นนายทหารในกองทัพประมาณหนึ่งปีแล้ว ส่วนเฟร็ดดีเขาเพิ่งเรียนจบจาก UCLA แล้วสมัครเป็นนักเรียนการบินที่กองทัพอากาศ (Army Air Corps) หลังจากได้จบ

การฝึกอบรมแล้วเขาถูกส่งไปที่ยุโรป ก่อนที่เขาไปเขามาเยี่ยมผมที่กองบัญชาการที่ผมเข้าประจำการเพื่อบอกลา ตอนนั้นผมได้บอกเขาว่า “เฟร็ดดี นายจะกลับมาที่นี่ด้วยเรื่องที่น่าสนใจมากมาย ซึ่งนายจะนำมาใช้ในการสอนพระคัมภีร์หลังสงครามยุติแล้ว”

ผมจำได้ว่าในจดหมายที่เขาเขียนมาถึงผม เขาไม่ได้เขียนถึงความกล้าหาญและวีรกรรมของตน (ถึงแม้เขาได้รับเหรียญกล้าหาญมากมายก็ตาม) แต่มักจะเขียนเกี่ยวกับคนที่รับใช้ชาติต่างๆ เขา เฟร็ดดีเป็นนักบินของเครื่องบินทิ้งระเบิด B-17 ซึ่งมีลูกเรืออีก 10 คน เขาได้ขอให้ผมช่วยอธิษฐานเพื่อลูกเรือเหล่านั้น และจะเขียนบอกผมทุกครั้งที่มีคนเชื่อในพระคริสต์ว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตน ถ้าผมจำไม่ผิด ผู้นำทางเครื่องบิน (navigator) เป็นคนแรก ตามด้วยคนที่ทิ้งระเบิด แล้วก็เป็นคนยิงปืนท้ายเครื่องบิน จดหมายฉบับสุดท้ายของเขามาถึงผมก่อนที่พวกเขาจะบินเป็นครั้งที่ 25 ซึ่งในจดหมายฉบับนั้นเขาได้เขียนว่าทุกคนบนเครื่องบินเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์แล้ว

ในการฝึกการบินครั้งที่ 25 นั้นเขาบินเหนือกรุงเบอร์ลิน เครื่องยนต์ที่ปีกขวาถูกยิงด้วยสะเก็ดระเบิดแล้วติดไฟ เฟร็ดดีได้ขับเครื่องบินด้วยแรงมืออย่างเดียว โดยรักษาตำแหน่งไว้เพื่อลูกเรือจะกระโดดออกไปได้ เมื่อเฟร็ดดีสั่งให้กระโดด ผู้นำทางตะโกนถามเขาว่า “กัปตันจะไปกับเราไหม” แล้วเฟร็ดดีตอบเขาว่า “ผมจะตามไปเมื่อพร้อม” ผู้นำทางเป็นคนสุดท้ายที่กระโดดจากเครื่องบิน ในขณะที่ร่มชูชีพของเขากำลังกางออก เขาได้แหงนหน้าขึ้นไปแล้วเห็นเครื่องบินระเบิดจากภายในจนถึงลำเต็มไปด้วยไฟ ในขณะนั้นเฟร็ดดีได้เข้าสู่ชั้นนิรันดร์

เมื่อผมได้ข่าว ผมซ็อคและโศกเศร้ามาก เขาไม่ได้เป็นแค่เพื่อนที่ดีที่สุดเท่านั้น แต่เขาก็อวางแผนไว้อย่างดีว่าจะรับใช้พระเจ้าในฐานะเป็นผู้สื่อสารพระคำของพระองค์ ถึงอย่างนั้นก็ตาม พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเขากลับบ้าน สำหรับผมเป็นเรื่องยากลำบากมากที่จะจัดการกับการตายของเขา หลังจากนั้นจะมีหลายคืนที่ผมเข้าเวรที่ฐานกองบิน ผมจะยืนข้างสนามแล้วดูเครื่องบินลง แล้วนึกถึงเฟร็ดดีพร้อมทำความเคารพเขาด้วยวันทยหัตถ์ การ

ระลึกถึงเขาทำให้ผมเศร้าใจมาก แต่ต่อมามผมก็ได้ค่อยๆเรียนและเข้าใจหลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งผมกำลังสอนแก่คุณอยู่ในขณะนี้

คุณอาจต้องจัดการกับการตายของคนที่คุณรักในไม่ช้า หรืออาจอีกหลายปี แต่ตอนนี้คุณมีข้อมูลพอที่จะชนะเหตุการณ์นั้นได้แล้ว อย่างไรก็ตาม ก็ยังขึ้นอยู่กับคุณที่จะประยุกต์ข้อมูลนั้นมาใช้ ไม่มีวิธีใดที่ดีเท่ากับการเรียนและจดจำ หลักคำสอนพระคัมภีร์ ทุกวัน เพื่อที่จะจัดการกับความทุกข์โศก เพราะหลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นจะทำให้คุณมีจิตใจที่สงบสันติเมื่อพระเจ้าเป็นเจ้าทรงรับที่รักของคุณกลับบ้านเพื่อให้อยู่กับพระองค์

การกล่าวการวะแด่นักรบผู้สง่าราศี

เช่นเดียวกับความรอด เสรีภาพเป็นของขวัญซึ่งเราได้รับมาเพราะมีผู้ยอมเสียสละ ทหารอันกล้าหาญได้ซื้อเสรีภาพด้วยเลือดบนสนามรบทั่วโลก เพื่อว่าพวกเราจะดำรงชีวิตอยู่อย่างมีอิสระเสรี ในวันที่ 26 ของเดือนมกราคม ปีค.ศ. 1955 อดีตผู้บัญชาการทหารสูงสุดของกองทัพสหรัฐอเมริกา พลเอก ดักลาส แมคอาร์เธอร์ (Douglas MacArthur) ได้กล่าวสุนทรพจน์เพื่อแสดงความเคารพนับถือแก่ความกล้าหาญและการเสียสละของทหารทั้งหลาย ณ พิธีเปิดมอบอนุสาวรีย์ซึ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่ท่านแมคอาร์เธอร์ ท่านได้ให้สุนทรพจน์ดังนี้

“ข้าพเจ้าได้ฟังคำสรรเสริญที่นำพิธีเปิดอันสำคัญนี้ และปากของข้าพเจ้าไม่อาจหาคำพูดที่เหมาะสมในการขอขอบพระคุณพวกท่านสำหรับเกียรติอันสูงส่งที่ท่านทั้งหลายได้ให้แก่ข้าพเจ้า อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเข้าใจดีว่าอนุสาวรีย์นี้มีไว้เพื่อระลึกถึงยุคหนึ่งแทนที่จะระลึกถึงเพียงบุคคลเดียว เพื่อระลึกถึงทั้งกองทัพแทนที่จะระลึกถึงผู้บัญชาการคนเดียว เพื่อระลึกถึงประเทศชาติแทนที่จะระลึกถึงคนรับใช้ชาติแค่คนเดียว และเพื่อระลึกถึงอุดมการณ์แทนที่จะระลึกถึงบุคคลสำคัญ แต่ความเข้าใจในสิ่งนี้ทำให้ข้าพเจ้าภูมิใจมากยิ่งขึ้น ที่ชื่อของข้าพเจ้าถูกเลือกให้เป็นสัญลักษณ์ของ

การต่อสู้และชัยชนะครั้งใหญ่หลวง ของบรรดาทหารนิรนาม เป็นเพราะวีรกรรม การเสียสละ และความสำเร็จของพวกเขาที่ท่านทั้งหลายได้ให้เกียรติและให้ความเคารพ ณ ที่นี้ในวันนี้ ข้าพเจ้า อนุสาวรีย์ และสวนสาธารณะแห่งนี้เป็นเพียงแค่สิ่งที่ถูกเลือกไว้ให้เราระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของคนเหล่านั้น คนส่วนมากเป็นทหารพลเมืองธรรมดา ผู้ชายจากชนบท จากเมือง จากโรงเรียนและสถานบันศึกษาต่างๆ เป็นชายที่ไม่ได้เป็นทหารอาชีพและไม่ได้รับการฝึกฝนในการสู้รบและการทำลาย เป็นเหมือนคนทั่วไปที่ท่านได้พบเห็นอยู่ทุกวัน แต่เป็นคนที่ได้รับการคล้อยด้วยเหตุผลอันสูงส่ง คือการปกป้องประเทศชาติของตน ดินแดนของบรรพบุรุษและบ้านเกิดของตน พวกเขาได้รับการนำจากสิ่งหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่มนุษย์ คือ วิทยญาณและความตั้งใจในการสละชีวิตเพื่อผู้อื่น ผู้ใดที่กล้าสละชีวิตของตน คือที่จะยอมสละชีวิตของตนบนแท่นบูชาแห่งความต้องการของประเทศ คนนั้นเลิศประเสริฐ และด้วยการกระทำเช่นนี้เขาได้สะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าผู้สร้างของเขา ผู้ซึ่งได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อว่าจิตใจของมนุษย์อาจมีชีวิตได้ ผู้ชายเหล่านี้คือ สหายที่เคียงบ่าเคียงไหล่กับข้าพเจ้า พวกเขาได้รู้จักเสียงแตรปลุก เสียงกลองตอนทำการเดินแถวอย่างไม่มีวันจบ เสียงหวิวของกระสุนนักแม่นปืน เสียงร้าวของปืนกลอย่างต่อเนื่อง เสียงสนั่นของปืนใหญ่ เสียงเตือนของสัญญาณเตือนการโจมตีทางอากาศ และเสียงระเบิด พวกเขารู้จักกลิ่นเหม็นคั่งและความสดของสงคราม พวกเขาได้ทนทุกข์ด้วยความหิวโหยและกระหาย อากาศร้อนจัดและพายุฝนซึ่งหลบหนีไม่ได้ ความอ้างว้างในป่าลึก และความเจ็บปวดที่ต้องอยู่ห่างจากคนรัก แต่พวกเขาไม่ยอมแพ้ ถึงแม้ดูเหมือนทุกสิ่งจะพังพินาศ พวกเขากลายเป็นชายชราในวัยฉกรรจ์ เมื่อข้าพเจ้าได้ระลึกถึงความอดทนและความตั้งใจของพวกเขา ความกล้าหาญในสนามรบ และความถ่อมใจในชัยชนะ ข้าพเจ้าภูมิใจมากเกินกว่าที่จะอธิบายได้ หลาย คนนั้นได้เดินทางสู่ความตาย โดยไม่มีใครรู้จักแม้แต่ชื่อของเขา มีแต่ไม้กางเขนสีขาวเล็กๆ อยู่เหนือหลุมศพ คนเหล่านี้คงได้อธิษฐานก่อนตายว่าขอให้สหายที่ยังมี

ชีวิตอยู่ได้รับชัยชนะ ข้าพเจ้าไม่ทราบถึงเกียรติแห่งการเกิดของคนเหล่านี้ แต่ข้าพเจ้าทราบถึงสง่าราศีแห่งความตายของพวกเขา และข้าพเจ้ามั่นใจว่าพระเจ้าผู้ทรงเมตตาได้รับพวกเขาไว้แล้ว”

การเสียสละของพวกเขา นั้น ก็เพื่อพวกเราจะมีเสรีภาพที่เรารักและยกย่อง เป็นแรงบันดาลใจและกำลังใจแก่จิตใจของทุกคนที่รำลึกถึงพวกเขา เช่นเดียวกับที่องค์พระเยซูคริสต์ทรงกระทำการเสียสละครั้งสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ที่ไม้กางเขนนั่น คือ ที่พระองค์ทรงพลีชีพเพื่อมนุษย์ทุกคนอาจได้รับชีวิตนิรันดร์ ทหารก็ได้เสียสละและอุทิศเวลาของเขา โอกาส และบางครั้งทั้งชีวิตของเขา เพื่อคนอื่นจะดำรงอย่างเสรี สำหรับพวกเราซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการเสียสละสองอย่างนี้ เขาให้เราไม่มีวันลืมเกียรติยศที่ควรถวายแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา และแก่ทหารอันทรหด ผู้ซึ่งได้ชื่อเสรีภาพผ่านชัยสมรภูมิ

อภิธานศัพท์

age of accountability เวลาแห่งการสำนึกว่ามีพระเจ้า เป็นเวลาที่คนแต่ละคนได้สำนึกถึงความจำเป็นไปได้ว่ามีพระเจ้าผู้สร้างซึ่งดำรงอยู่สูงสุด (God-consciousness) และเป็นเวลาที่เขาสามารถเข้าใจพระกิตติคุณได้แล้ว ตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป คนนั้นต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าสำหรับการตัดสินใจที่จะตอบสนอง หรือไม่ก็ปฏิเสธพระองค์

angelic conflict การต่อสู้ระหว่างฝ่ายพระเจ้าและฝ่ายซาตาน เป็นสงครามที่มนุษย์มองไม่เห็น ซึ่งกองทัพของซาตานสู้กับกองทัพพระเจ้า เป็นการต่อสู้ต่อเนื่องซึ่งเกิดจากการกบฏของซาตานและอีกหนึ่งส่วนสามของทูตสวรรค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นเหตุให้พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาเพื่อแก้ไขการกบฏนั้น

Armageddon การสู้รบสุดท้ายของสงครามสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ซึ่งจะเกิดขึ้นบนที่ราบ *เอส-เดร-ลอน* ที่อยู่ใกล้เมืองเมกิดโด ที่นั่นกองทัพทหารของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเสด็จมายังโลกเป็นครั้งที่สองแล้วจะได้ชนะกองทัพแห่งประเทศทั้งหลายที่รวมกำลังเพื่อทำลายอิสราเอล (ดู หนังสือ *Armageddon*)

Categories (*แคทตาгорีส์*) การเปรียบเทียบพระคำข้อต่อข้อ เพื่อแบ่งแยกหลักคำสอนพระคัมภีร์ตามประเภทต่างๆ

Church Age เป็นยุคสมัยปัจจุบัน ซึ่งเริ่มต้นในวันเพนเทคอสต์ (ราวปี ค.ศ. 30) 50 วัน หลังจากที่พระคริสต์ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน ยุคคริสตจักรจะสิ้นสุดเมื่อคริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป (**Rapture**)

client nation ประเทศแกนนำของพระเจ้า คือ ประเทศชาติซึ่งมีผู้เชื่อที่เติบโตแล้วเป็นจำนวนมากพอที่จะเป็นต่อพระพรถึงมนุษยชาติ และเป็นประเทศที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จ (อพยพ 19:9) พระองค์จะทรงปกป้องประเทศนี้ไว้เป็นพิเศษ เพื่อผู้เชื่อจะสามารถกระทำตามพระบัญชาของพระองค์เกี่ยวกับการประกาศพระ

กิตติคุณ การดูแลรักษาพระคัมภีร์ไว้ การสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ การให้ที่ลี้ภัยแก่ชาวยิว และการส่งมิชชันนารีไปต่างประเทศ

divine establishment, laws of หลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข เป็นหลักการที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เพื่อมนุษยชาติจะมีเสถียรภาพ รับการปกป้อง ได้รับพระพร และจะกระทำให้นุษยชาติเอาตัวรอดและสามารถดำรงอยู่อย่างต่อเนื่อง เป็นหลักการที่มีไว้สำหรับทั้งผู้ที่เชื่อ และผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์

divine institutions สถาบันที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งไว้ มี 4 สถาบันที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งไว้ภายใต้หลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข (**laws of divine establishment**) เพื่อสังคมจะสามารถดำรงไปอย่างต่อเนื่อง ด้วยความมั่นคง การปกป้องและด้วยทุกคนมีเสรีภาพ ได้แก่ 1. ส่วนบุคคล 2. คู่สมรส 3. ครอบครัว 4. ประเทศชาติ ทุกสถาบันนี้ได้รับการปกครองโดยบุคคลหรือองค์กรที่มีสิทธิอำนาจสูงสุด คือ

1. ความคิดเสรีในการตัดสินใจ 2. ฝ่ายสามมี 3. บิดามารดา 4. รัฐบาล

faith-rest drill / walking by faith การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ เป็นพระบัญญัติจากพระเจ้าซึ่งสั่งให้ผู้เชื่อยึดพระสัญญาของพระองค์ และหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ และประกอบสิ่งนี้กับความเชื่อในพระองค์ เพื่อจะสร้างความสงบในจิตใจ ผู้เชื่อยิ่งเติบโตฝ่ายวิญญาณก็ยิ่งมีความสามารถที่จะคิดด้วยเหตุผลและสติปัญญาไม่ว่าเขาจะอยู่ในสถานการณ์ที่กดดันภัยพิบัติ หรือ ความรุ่งเรืองในชีวิต (ดู หนังสือ *การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ*)

The fifth cycle of discipline (การทรงพิพากษาลงโทษแก่ประเทศชาติ) หลังจากพระเจ้าทรงตีสอนประเทศชาติที่เสื่อมอยู่ผ่านการตีสอน 4 ขั้นตอน โดยประชาชนในประเทศนั้นกบฏต่อพระองค์อย่างต่อเนื่อง พระองค์ก็จะทรงพิพากษาประเทศนั้น ให้ถูกทำลาย

FLOT (ย่อจาก **Forward Line of Troops**) เป็นศัพท์เฉพาะทางทหาร และถูกนำมาใช้ในการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ เพื่ออธิบายถึงแนวป้องกันที่ผู้เชื่อสร้างจากเครื่องมือการแก้ไขปัญหภายในจิตใจ เป็นการมีหลักคำสอนพระคัมภีร์วางเวียนในกระแสความคิดเพื่อป้องกันจากการโจมตีของศัตรูที่เป็นบ่อนทำลายชีวิตฝ่ายวิญญาณที่มาหลายรูปแบบ

Isagogics (ไฮสกออิกส์) การตีความหมายพระคัมภีร์จากภายในโครงสร้างของประวัติศาสตร์หรือสถานการณ์ที่ผู้เขียนกำลังพูดถึง

Millennium ยุคพันปีของพระคริสต์ คือเวลาหนึ่งพันปีซึ่งเริ่มต้นด้วยการเสด็จกลับมาของโลกครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์จะทรงกระทำพระสัญญาที่มีต่อคนอิสราเอลให้สำเร็จ จะทรงครองจากบัลลังก์แห่งดาวิด และจะทรงตั้งสันติภาพ และสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบบนโลก

pivot คือ กลุ่มผู้เชื่อที่ไถ่ฝ่ายวิญญาณแล้ว ในประเทศเดียวกัน และมีจำนวนมากพอที่จะทำให้ประเทศของตนกลายเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้า (ดู **Client Nation**) และสามารถผลักดันให้สถานะนี้ไปถึงรุ่นต่อไป ผู้เชื่อเหล่านี้คือ ผู้เชื่อที่มีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ซึ่งผู้อื่นมองไม่ (invisible heroes)

problem solving devices เครื่องมือการแก้ไขปัญหา ได้แก่ 1. การตั้งต้นใหม่ (**Rebound**) 2. การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (**the filling of the Holy Spirit**) 3. การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ (**the faith-rest drill**) 4. การเห็นคุณค่า และการสะท้อนพระคุณของพระเจ้า (grace orientation) 5. การปรับตัวเข้าหาหลักคำสอนพระคัมภีร์ (doctrinal orientation) 6. ความมั่นใจในอนาคต / ความหวัง (a personal sense of destiny) 7. ความรักส่วนตัวที่มีต่อพระบิดา (personal love for God the Father) 8. ความรักไม่ส่วนตัวที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ (impersonal love for all mankind) 9. การเข้าส่วนในความสุขของพระเจ้า (sharing the happiness of God) 10. การปักใจไว้กับพระเยซูคริสต์ (occupation with Christ)

Rapture (หรือ The Resurrection of the Church) การรับคริสตจักรขึ้นไป เป็นการที่ผู้เชื่อในยุคคริสตจักรทุกคน ไม่ว่ายังมีชีวิตอยู่ หรือล่วงลับไปแล้ว ได้รับกายนิรันดร์แล้วจะพบกับพระผู้เป็นเจ้าบนฟ้าอากาศ (1 เธสะโลนิกา 4:13-17) (ดู *The Divine Outline of History*)

rebound การตั้งต้นใหม่ เป็นการทรงโปรดจัดเตรียมจากพระเจ้าที่จะสามารถประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านการสารภาพ (กล่าวถึง) บาปส่วนตัว เป็นวิธีการเดียวที่ผู้เชื่อจะสามารถมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าหลังจากการกระทำบาป เพื่อเขาจะดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณต่อไป

regeneration เป็นศัพท์ทางศาสนศาสตร์ ซึ่งหมายถึงการบังเกิดใหม่ (หรือภาษาอังกฤษมักจะใช้คำว่า born again) ในขณะเวลาที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงสร้างวิญญาณมนุษย์ให้ผู้เชื่อคนนั้น ซึ่งทำให้เขาได้รับชีวิตนิรันดร์

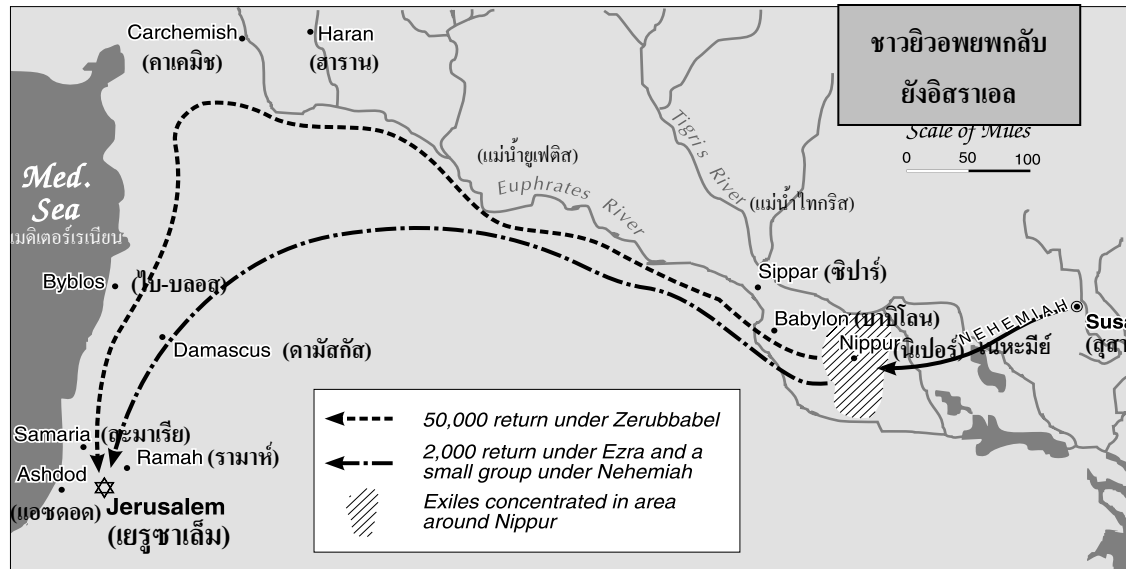
sin nature ธรรมชาติบาป ยกเว้นแต่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ มนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติบาปอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกายซึ่งทำให้กบฏต่อพระเจ้า ธรรมชาติบาปเป็นแหล่งการล่อ และผลิตกิเลสตัณหา และความดีของมนุษย์

Tribulation 7 ปีแห่งความทุกข์เวทนา เป็นช่วงเวลา 7 ปีซึ่งจะทำให้ยุคแห่งอิสราเอล (the dispensation of Israel) ได้ครบอายุตามกำหนด เมื่อยุคแห่งอิสราเอลครบตามกำหนดแล้ว พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาของโลกเป็นครั้งที่สอง

volitional responsibility, law of กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ เป็นการที่พระเจ้าทรงให้มนุษย์ทุกคนต้องรับผิดชอบการตัดสินใจและการกระทำของตนต่อศาลสูงสุดแห่งสวรรค์

Yaweh พระผู้เป็นเจ้า ได้รับการเปิดเผยในพระคัมภีร์เดิมผ่านคำศักดิ์สิทธิ์ ว่า **יהוה (ยาเวห์)** ซึ่งในกรณีนี้เป็นพระนามที่ชาวอียิปต์จะใช้เรียกบุคคลที่สองแห่งตรีเอกานุภาพ แต่ในบริบทอื่นสามารถอ้างถึงพระเจ้าพระบิดาหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นกัน ด้วยการเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ชาวอียิปต์ไม่เคยออกเสียงพระนามนี้ แต่ใช้คำว่า **יאה (อาโดนัย)** แทน

United Kingdom	Divided Kingdom	Southern Kingdom of Judah	Three Returns from Captivity		
			Exile (70 years)		
Saul David Solomon	Jeroboam (N. Kingdom of Israel) Rehoboam (S. Kingdom of Judah) Assyria destroys the Northern Kingdom in 721	Nebuchadnezzar Nebuchadnezzar takes hostages from Jerusalem, including Daniel	Zerubbabel Temple rebuilt by decree of Cyrus (538); Darius (521)	Ezra Ezra ignites a spiritual awakening	Nehemiah Wall rebuilt in 52 days
ca. 1050	ca. 930	721 605	586 538	516 458	456 445

ปีก่อนคริสตกาล (โดยประมาณ)

(ตั้งแต่) 1050 (อาณาจักรแห่งอิสราเอล) ซาอูล ดาวิด โซโลมอน

930 (สองอาณาจักรที่ถูกแยก) เยโรโบอัม (อาณาจักรเหนือแห่งอิสราเอล) / เรโหโบอัม (อาณาจักรใต้แห่งยูดา)

721 อัสซีเรียทำลายอาณาจักรเหนือ

605 อาณาจักรใต้แห่งยูดา เนบูกัดเนซซาร์จับเชลยไป

จากเยรูซาเล็ม รวมถึงดาเนียลด้วย

586-516 ชาวยิวแห่งยูดาที่เหลือถูกจับเชลยไปที่บาบิโลน (เป็นการเนรเทศ 70 ปี) พระวิหารถูกสร้างขึ้นใหม่

ตามพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ไซรัส (ในปี 538 ก่อน

ค.ศ.) และกษัตริย์ดาร์อิอัส (ในปี 521 ก่อนค.ศ.)

538 เศรษฐบาลนำชาวยิวกลุ่มแรกกลับมายังเยรูซาเล็มใน

ปี 538

458 เอสรา เอสรานำการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ

445 เนหะมีย์ สร้างกำแพงเมืองภายใน 52 วัน

อักษรนุกรมข้อพระคัมภีร์

พระคัมภีร์เดิม

ปฐมกาล	เลวีนิติ
1:26.....7	26:14-17.....23
2:22.....7	26:18-20.....23
2:22-24.....12	26:21-22.....23
4:1.....7	26:23-26.....23
6:1-7.....16	26:27-39.....23, 61
10:5.....7, 16	
11.....17	กัณฑ์การวิถิ
11:4.....17	พระธรรม.....30
11:6-7.....18	1-4.....30
11:8.....18	1:2-3.....66
11:9.....17	1:3.....65
12:1-3.....24	2:1-32.....30
13:15-16.....24	10.....30
15:18.....24	10:7-8.....30
16:1-10.....46	10:14-28.....30
18:22-23.....29	13.....30
22:15-18.....24	13:1-21.....30
	13:26-33.....30
อพยพ	16.....21
17:8-13.....70	26.....30
19:6.....23	26:1-51.....30
20:1-12.....6	26:4.....66
20:12.....13	31.....30
20:13.....85	31:3-5.....39, 65
20:13-17.....6	31:3-6.....30
21:23.....81	31:11-54.....30

32.....54	ผู้วินิจฉัย
32:5.....54	2:11-23.....65
32:6.....54	3:2.....65
32:6-15.....87	5:8.....74
32:23.....87	7:3.....27
32:31-32.....54	7:5-7.....27
	17:6.....66
เฉลยธรรมบัญญัติ	
7:2.....46, 85	1 ซามูเอล
7:16.....46	17:47.....46, 130
15:12.....64	24:4.....20
20:1.....94	24:6.....20
20:2.....95	
20:3.....99	2 ซามูเอล
20:3-4.....96, 99	7:8-16.....24
20:5.....66	22:35.....89
20:6.....66	22:40-41.....89
20:7.....66	
20:8.....66	1 พงศกัณฑ์ตรีษั
20:12-13.....99	12:1-19.....32
20:15-18.....59	
20:16-17.....46	2 พงศกัณฑ์ตรีษั
24:5.....66	19:31-34.....59
31:6.....97, 98, 99, 109	
31:8.....98, 99, 109	1 พงสาวดาร
	5.....46
โยชูวา	5:19-20.....47
5:13-6:2.....59	5:22.....47
11:6.....59	
11:20-21.....46	2 พงสาวดาร
24:15.....9	16:9.....74
	20:15.....46
	36:11-21.....64

เอศรา	5:25.....132
7:10.....33	5:26.....133
เนหะมีย์	สดุดี
พระธรรม.....33-36	4:8.....125
2:19.....36	18:34.....87
4:7.....36	18:37-40.....87
4:8.....37, 38	27:3.....100
4:9.....39	46:1.....100
4:10.....41	46:6-8.....91
4:11.....41	46:9.....92
4:12.....42	54:7.....118
4:13.....42, 44	55:20-21.....56
4:14.....45	55:22-23.....92
4:15.....48	56:3.....45
4:16.....50, 51	76:10.....25
4:17-18.....51	89:15.....68
6:15.....50	89:20-37.....24
โยบ	91:14-15.....129
1:20-22.....129	116:15.....135
1:21.....135	118:6.....45
2:6.....132	119:45.....4
2:13.....132	119:75.....64
5:19.....128	120:6-7.....57
5:19-26.....128	140:1-2.....92
5:20.....129	144:1.....88, 99
5:21.....130	สุกษมิต
5:22.....131	3:12.....64
5:22-26.....131	16:3-4.....25
5:23.....131	20:18.....71
5:24.....132	

20:20.....14	เยเรมีย์
23:7.....106	5:15-17.....64
30:17.....14	5:21-22.....64
ปัญญาจารย์	6:14.....56
3:3.....2	12:12.....61
3:8.....1, 2, 59	15:16.....76
8:11.....53	31:31-34.....24
อิสยาห์	34:7.....61
2:4.....59	34:8-11.....64
3:17-24.....74	34:12-16.....64
3:25-26.....74	40:1.....61
9:6.....1	โฮเซยา
11:6-9.....58	4:1-3.....83
28:10.....107	4:6.....26
33:6.....76	8:7.....69
36:20-21.....77	มีคาห์
37:36.....59	4:1-3.....1, 58
37:36-37.....77	เศคาริยาห์
41:10.....45	2:5.....128
54:17.....130	14:3.....60
59:7-8.....56	

พระคัมภีร์ใหม่

มัทธิว

5:13.....	29, 76
5:14-16.....	29
5:39.....	60
6:25-27.....	94
7:1-2.....	130
22:21.....	26, 30, 85
22:37.....	109
24:6.....	57
24:6-7.....	2
26:52.....	88

มาระโก

13:7.....	1, 57
-----------	-------

ลูกา

14:31.....	65
21:9.....	58

ยอห์น

3:3.....	79
3:16.....	110
3:36.....	9
3:3.....	79
4:24.....	109
8:32.....	3, 4
11:25.....	137
12:31.....	2
14:20.....	122
15:11.....	112

16:13.....	75,
103	
17:22-23.....	122
17:26.....	122
กิจการ	
4:12.....	80
8:26-34.....	83
16:31.....	80
17:6.....	78
17:21.....	18
17:23.....	18
17:26-28.....	18
17:26-28.....	53

โรม

2:1.....	130
4:20-21.....	104
4:25.....	79
5:8.....	79
5:12.....	8
5:18.....	79
7:15-21.....	101
8:28.....	109, 128
8:30.....	108
12:2-3.....	107
12:12.....	103
13:8-10.....	110
14:4.....	130
14:7-8.....	108

1 โครินธ์

2:11-12.....	75
2:13.....	75
2:16.....	106
3:11.....	79
13:13.....	107
13:4-7.....	111
15:55.....	135
15:57.....	135

2 โครินธ์

5:14.....	113
5:21.....	108

กาลาเทีย

3:26.....	108
3:28.....	24
4:19.....	122
5:16.....	80, 103
6:7-8.....	69

เอเฟซัส

1:3-4.....	108
2:8-9.....	22
3:19.....	76
4:31-32.....	106
5:1-2.....	110
5:18.....	80, 102
5:22-23.....	12
5:25.....	12

5:33.....	12
6:1-3.....	13
6:4.....	13

ฟิลิปปี

1:20-21.....	47, 115
1:21.....	111, 126
3:13.....	102, 121
3:14.....	102
4:6-7.....	117

โตโลลี

1:9-10.....	76
1:27.....	122
3:12-14.....	111
3:18.....	12

1 เซสโลนิกา

4:13.....	136
5:17.....	93

1 ทิโมธี

2:4.....	9
----------	---

2 ทิโมธี

1:7.....	97, 123
2:11-12.....	108

ทิตัส

2:15-3:1.....	20
---------------	----

ฮีบรู	1 ยอห์น
4:1-3.....105	1:8.....78
4:12.....75	1:9.....75, 102
10:10-14.....108	1:10.....78
12:2.....111	4:18.....124
12:6.....64	4:21.....110
12:15.....102	
ยากอบ	วิวรณ์
1:2.....112	6-19.....58
4:1-2.....78	14:20.....60
4:6.....119	16:12-16.....58
4:6-7.....117	19:11-21.....58
	19:15.....60
1 เปโตร	19:15-16.....60
1:5.....92, 128	20:1-3.....58
1:8.....109, 113	20:4.....1
2:9.....96	20:10.....133
2:13-14.....19	21:1.....133
2:16.....27	21:4.....136
3:1.....12	
3:8-9.....111	
5:5-6.....106	
5:7.....47, 117	
2 เปโตร	
1:3-4.....105	
3:7.....133	
3:10.....133	
3:10-13.....133	
3:18.....53, 80, 86	

การศึกษาพระคัมภีร์

หลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นใจความของคำสอนที่มาจากโดยการศึกษาความหมายพระคัมภีร์ตามตัวอักษร เป็นมาตรการของความจริงฝ่ายวิญญาณ และจำเป็นสำหรับการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ (มัทธิว 4:4)

หลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง (สดุดี 138:2) พระเจ้าทรงบัญชาให้คริสเตียนทุกคนเปลี่ยนความคิดเดิมให้เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ (โรม 12:2) การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เชื่อเรียน และประยุกต์พระคำของพระเจ้ามาใช้ในชีวิต (2 โครินธ์ 4:16; เอเฟซัส 4:23)

หากคุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติม (หรือส่งหนังสือ, CD หรือ DVD เป็นภาษาอังกฤษ) คุณสามารถติดต่อได้ที่ :

R. B Thieme, Jr., Bible Ministries
P.O Box 460829, Houston, Texas 77056-8829
หรือดูเว็บไซต์ที่
www.rbthieme.org

ถ้าคุณต้องการรับหนังสือเพิ่มเติม (ภาษาไทย) กรุณาติดต่อที่:

ตู้ ปณ. 319 ปณ. เชียงใหม่ 50000

หรือเชิญแวะชมเว็บไซต์:

www.maxklein.org